1994

Ion HALMAGHI

Nu putem adăuga nimic la acest titlu, pentrucă este un număr bine definit prin el însuşi, chiar în sens cronologic, dar cu nici o altă semnificaţie deosebită. 1994 este anul care vine şi se alătură miilor de ani, care au trecut peste omenire dela Iisus Hristos încoace. Acum, pentru noi, 1994 este un an încărcat de potenţialităţi. Este un an care are multe deschideri, spre diferite orizonturi de existenţă, şi poate aduce surprize plăcute şi neplăcute. Ca la începutul anului, fiecăruia dintre noi îi revine grija de a iscodi câteva din liniile de desfăşurare în timp, cu implicaţii pentru propria noastră devenire, în viitor. Căci nu ne putem desface de viitor, cum nu ne putem desface de trecut. Existenţa noastră se manifestă, în aparenţă fenomenală, pe segmente, pe fragmente, dar în realitate, ea este un întreg, o structură bine închegată, care nu se poate desface în părţi separate. Acum, după confruntarea din Decembrie, cu noi înşine şi cu adevărurile pe care le-am găsit în meditaţiile din preajma Sfintei Naşteri, avem ocazia să privim cu mai multă atenţie semnele care ne arată calea viitorului, cel puţin a anului care se deschide în faţa noastră. Şi, mai mult decât atât, pentru a ne făuri propriul nostru destin, va trebui să luăm, cu caracter de jurământ, decizii ferme, care să ne ajute, să fim din nou, noi înşine, şi să participăm la existenţa istorică cu contribuţii majore, în cadrul vieţii individuale cât şi al celei de comunitate.

Căci fiind parte dintr'o comunitate spirituală, deci dintr'o lume a spiritului, istoria devine o aventură spirituală, în care suntem prinşi şi este nevoie să fim într'un control permanent, ca să atingem ţintele pe care ni le-am fixat; în general păstrarea demnităţii existenţei umane, şi plenitudinea de a face şi împlini numai ceea ce este pe măsura omului.

Nu ştim ce ne va aduce viitorul, dar putem desprinde câteva linii generale şi esenţiale, dacă introducem şi actele de voinţă, deci propria noastră libertate de a dirija aventura istoriei noastre. Dacă suntem lucizi, nu ne poate copleşi niciodată "vremea", căci stărea noastră ontologică depinde de forţele transcendente şi de participare a noastră voliţională la însăilarea valorilor cu care avem de-a face, în procesul devenirii, în cadrul comunităţii căreia îi aparţinem, care este darul fundamental dela care pornim în curgerea timpului, pe care nu-l putem stăpâni, decât prin sprijinul pe care ni-l dă mistica, adică metoda de a găsi punţile de legătură între tot ce este vremelnic şi lumea transcendentală.

Să privim lucrurile în faţă, în substanţa lor, să fixăm bine punctele de sprijin ale acţiunilor noastre, să adulmecăm împlinirea idealurilor morale, să nu ne pierdem în banalităţi, să nu ne lăsăm vrăjiţi de atracţiile vremelniciei plină de zădărnicii şi vulgarităţi, căci numai aşa ne vom păstra demnitatea umană, caracterul de "omenie", despre care vorbeşte ţăranul român în etosul şi eposul lui popular. Anul 1994 nu va reprezenta nimic, nici pentru noi înşine, nici pentru marea comunitate românească, dacă nu ne opintim cu toate puterile noastre să ducem la împlinire aventura istorică, în care am fost angajaţi, şi în care nu ne putem împlini, pe linia destinului care este numai şi numai al nostru, şi nu-l împărtăşim cu nimeni altul în lume. Şi, avem o mare răspundere în faţa lui Dumnezeu, ca să fiinţăm şi deci să ne realizăm în cuprinsul acestui destin al nostru.

Neamul din care ne tragem, ca şi noi, este la o mare răscruce a istoriei, pentrucă, în bună parte, a pierdut contactul cu propria lui istorie, adică devenire a ontologiei sale şi trăieşte la marginea adevărurilor. Nu se opinteşte să lupte pentru împlinirea destinului său. Şi-a diminuat mult din credinţa în puterile vocaţiei sale, şi s'a lăsat antrenat pe calea zădărniciilor din lumea aceasta. Neamul nu va pieri din cauza aceasta, căci este vorba numai de o dezertare parţială, şi vor veni generaţii şi elite conducătoare care vor face alte jurăminte şi vor depune strădanii de mare opintire pentru a salva neamul. Poate că anul care vine ne va oferi această şansă şi din nou "omul român" va fi în stare să-şi vădească propria şi specifica lui "omenie". Şi, atunci, vom cunoaşte adevărata semnificaţie a lui 1994.

Se cuvine să spunem, deci, tuturor acelor care vor avea această conştiinţă a adevărului existenţial românesc, şi vor ieşi la lumina istoriei, din adâncurile subteranelor ei, ca să fie ceea ce vocaţia românească de fiinţare îi îndreptăţeşte să fie. La Mulţi Ani şi An Nou Fericit!

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual
30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
ANUL 20 Nr. 212 - IANUARIE 1994 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU
CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

DELA UN AN LA ALTUL

Eugen BÂRSAN

Decembrie 1989 - Decembrie 1993. Dacă e adevărat că viaţa e o roată, în acest răstimp Românul trece prin roata confruntării democraţiei nomenclaturiştilor şi înghite în sec. În pofida faptului că nomenclatura comunică, mereu şi mereu în dulcele stil comunist, că producţia materială şi progresul vieţii ar fi într'o "continuă dinamică creştere". Doar că ţara e mioapă şi nu le observă.

Astfel, din crezutul de câteva zile că Revoluţia e drumul nou, care va însemna mai înainte de toate liniştea cetăţeanului şi a ţării, nu s'a ales mare lucru. Cele bune încă n'au apărut. Nu-şi pot face loc de cele rele. De aceea în societatea post-decembristă, se aşteaptă dela un an la altul ca, chipurile comunismului să fie smulse de pe trupul chinuit al Românului. Şi nu se întâmplă nimic. Ba chiar, în loc de un asemenea lucru, se vede tot mai mult şi mai mult resurecţia comunistă în toate componentele vieţii de stat. Explicaţia e simplă: dacă Puterea e criptocomunistă, ea mai e şi fagur de miere.

Trecerea dela un la altul - de această dată dela 1993 la 1994 - se face într'o deznădejde individuală şi colectivă. Poporul e tot mai necăjit şi mai amărât pentrucă nimic nu se schimbă în mai bine. Dela un an la altul, aceeaşi politică de minciună, de năucire, de corupţii la scară guvernamentală şi de creşteri ameţitoare de preţuri, care produc griji şi o teamă paralizantă în inima poporului. Dela un an la altul auzim pompos de aceleaşi programe (trucuri) de guvernare şi restructurare menite să relanseze economia, ca apoi să se vadă exact inversul. Totul se reduce la minciună sfidătoare, la demagogie şi la metehnele vechilor structuri, mai nou în plină restauraţie.

Spaima de lipsuri, de scumpete şi de sărăcie e mare. E vorba de războiul existenţei, de războiul cu sute de mizerii ale traiului zilnic, de războiul cu un viitor incert care nu arată deloc bine atâta timp cât în fruntea statului sunt oamenii care şi-ar merita locul în boxa acuzaţiilor. Oamenii care rămân nepăsători şi surzi la murmurul cetăţenesc.

Scăpat de sudorile şi răcorile produse de greva mecanicilor de locomotivă, de Raportul Florică şi de scandalul corupţiei, guvernul promite că în 1994

Continuare în pag.3

SOROACELE VREMII

Pr. Ghe. CALCIU

Există, în scurgerea ireversibilă a timpului, clipe în care vremea se opreşte, clipe de cugetare şi măsură morală pentru tot ce s'a întâmplat, obiectiv şi subiectiv în lumea în care trăim, momentele în care pasiunea încetează şi duhul neliniştit îşi pune întrebări cu privire la rostul vieţii, la sensul faptelor şi al sentimentelor noastre, la relaţia noastră cu noţiunile fundamentale ale existenţei: Dumnezeu, lume, viaţă, cu toate implicatele acestor noţiuni: bine şi rău, moarte şi înviere, fericire şi nefericire.

Timpul nostru este, în mod evident, un timp al îndoielilor, al scepticismului şi al nefericirii. Toate elementele lumii concurează la producerea şi perpetuarea acestei suferinţe umane, pentrucă am abandonat, nu numai credinţa creştină, ci şi fundamentele unei morale sociale liminare. Democraţia, cu propaganda ei destructivă a sufletului mistic, promovând omul ca valoare supremă, mult mai aberant decât o făcuse, la vremea ei, Renaşterea, a instaurat un veac al sclavagismului tehnic, politic, social şi moral, mai grav decât orice alt sclavagism. În numele libertăţii, se distruge familia, respectul semenului, valorile morale care erau considerate eterne şi absolute. Cu o perseverenţă rară, toate mediile de comunicare proclamă această libertate anarhică, pentru a înrobi mai uşor pe individ statului, sau unor anumite grupări, pentru a-l face mai uşor manipulabil şi controlabil de către tot felul de autorităţi, dela cele de stat la cele economice, dela cele de asigurarea sănătăţii, la cele de introducere în minte a formulelor gata făcute pentru subordonare şi distrugerea demnităţii, credinţei, moralei şi libertăţii adevărate.

În faţa acestui asalt masiv, uneori brutal, alteori subtil, este foarte greu să te aperi pentrucă, în general, omul singuratec sau grupurile mici nu au suficiente mijloace, ori nu au forţa de a face o opoziţie îndelungată la o presiune care se vădeşte perseverentă şi care ştie ce urmăreşte şi îşi cunoaşte mijloacele. Pentrucă răul este agresiv şi proliferant şi, mai ales, face prozeliţi. Cea mai vulnerabilă la aceste atacuri rămâne generaţia tânără, mai ales, cei din România şi din celelalte state foste comuniste, pentrucă aceşti tineri nu prea au avut ce învăţa, moral, dela părinţii lor, care au făcut toate compromisurile posibile cu puterea politică şi cu imoralitatea, sub pretextul supravieţuirii; pentrucă răul intenţionat ştie să folosească sinceritatea şi generozitatea tinerilor, pe de o parte, ca şi elanul şi unele porniri anarhice şi de revoltă caracteristice unei anumite vârste, pe de alta. Sub lozinca goală a democraţiei controlate, totalitarismul social se impune tot mai mult şi mai necruţător în viaţa noastră. Intimitatea, pudicitatea, viaţa privată devin tot mai iluzorii într'o societate în

Continuare în pag.4

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR articole semnate de următorii colaboratori din România

Prof. Valeriu C. NEŞTIAN	pagina 4
Adrian GRIGOROPOL	pagina 5
Constantin OPRIŞAN	pagina 5
Gh. Ionescu OLBOJAN	pagina 6
Mihai PELIN	pagina 6
Dan Emilian ROŞCA	pagina 6
Prof. Tr. BĂDULESCU	pagina 7
Prof. Radu ŞERBAN	pagina 7
Dr. Petru DAVID	pagina 8
Prof. Mihai S.DERDENA	pagina 8
Ion TECŞA	pagina 10
Petre PASCU	pagina 10
Haider DENAMI	pagina 10
Prof. Hera STEIMBERG	pagina 14
Tiberiu HENŢEA	pagina 14

EDITORIAL

DIFERENŢIERI ESENŢIALE: FASCISM, NAŢIONAL-SOCIALISM ŞI LEGIONARISM

- Partea a II-a -

Acum este necesar să insistăm asupra caracterului specific al legionarismului şi să arătăm că nu este vorba de influenţe străine, din afara culturii naţionale. Pentru acest lucru, metoda cea mai simplă şi eficace este să mergem la izvoarele de documentare, în legătură cu această chestiune. Şi e natural că izvoarele nu pot fi găsite decât în literatura legionară, cartea de vizită, cum s'ar spune, a Mişcării, apărută dela 1924, şi până astăzi. Menţionăm în special, cărţile: ***Pentru Legionari,*** de Corneliu Codreanu, ***Cranii de lemn,*** de Ion Moţa şi ***Crez de generaţie,*** de Vasile Marin.

În aceste trei cărţi fundamentale se fac delimitările necesare, ori de câte ori s'a oferit oportunitatea, pentru lămurirea cât mai obiectivă, a fenomenului legionar faţă de alte ideologii şi doctrine, atât din punct de vedere istoric cât şi din cel al valorii în raport cu destinul omului şi al naţiunii.

În ***Pentru legionari,*** Corneliu Codreanu face un istoric amănunţit al luptei lui naţionale, alături de studenţimea română, pentru refacerea spirituală a societăţii româneşti de după Primul Război Mondial şi dela înfăptuirea României Mari în 1918. În acest context se pun în lumină preocupările şi frământările generaţiei tinere, privind starea de lucruri din ţară şi soluţiile pe care le întrevede această generaţie. În virtutea unor viziuni, concepţii şi principii identice, referitoare la problemele naţionale la ordinea zilei, studenţimea română dela diferitele centre universitare a ales calea unirii şi a solidarităţii naţionale.

Astfel la 10 Decembrie 1922, studenţimea română din întreaga ţară s'a angajat în mod deschis, printr'o manifestare unitară, în procesul istoric naţional cerut de moment. Studenţii dela Iaşi, Cernăuţi şi Bucureşti nici măcar nu se cunoşteau cu cei dela Cluj. A fost *"un mare moment de electrizare colectivă, fără pregătire prealabilă, fără discursuri pro şi contra, fără decizii luate în comitete"* (***Pentru legionari,*** pag.17). Pe această pagină citim şi următoarea frază referitoare la problema influenţelor: *"Un moment de iluminaţie colectivă, ca lumina unui fulger în mijlocul unei nopţi întunecoase, în care o tinerime întreagă îşi vedea linia de viaţă a ei şi a neamului."*

În vremea aceea Corneliu Codreanu era la studii în Germania, la Iena, unde, evident, nu se ştia prea mult despre o doctrină germană a naţional-socialismului şi nici despre fascismul italian. Pentru tineretul român *"Îndreptările de orientare... erau scrierile geniilor noastre naţionale Bogdan Petriceicu Hajdeu, Vasile Conta, Mihai Eminescu, Vasile Alecsandri etc.... şi mai cu seamă scrierile şi prelegerile profesorului Cuza, scrierile profesorului Paulescu, lecţiile de educaţie naţională ale profesorului Găvănescu"* (***Pentru legionari,*** pag.49).

Ceea ce scrie Corneliu Codreanu despre situaţia din Germania este atât de puţin încât nu se poate pune problema vreunei influenţe oarecare. Şi de altfel nici mai târziu, în cartea lui, el nu a arătat o deosebită subliniere a vreunei trăsături de asemănare între legionarism, fascism şi naţional-socialism. Pentrucă aceste ideologii au apărut în societăţi diferite ca structură politică, istorică şi spirituală. Iar cartea scrisă de Doru Belimace, ***Fascism,*** nu este o carte de doctrină, şi nici cartea unui doctrinar. În ea nu se compară nimic, pentrucă termenii de comparaţie lipsesc. Cartea lui Belimace este numai o înmănunchere de informaţii asupra unei doctrine a timpului, doctrina născută din necesităţi diferite de cele ale ţării noastre în anii douăzeci şi care, prin esenţa ei politică, a ajutat poporul italian să iasă din capcanele unui socialism periculos.

Că s'au găsit rău intenţionaţi sau superficiali care au ţinut cu tot dinadinsul să facă afirmaţii gratuite, după care legionarismul ar fi fost o imitaţie a naţional-socialismului şi a fascismului, faptul nu trebue să ne mire, considerând anumite interese, mereu prezente, chiar dincolo de cele ale comunismului.

Iată însă că, mai recent, cercetători ai acestor fenomene şi ideologii politice au făcut descoperirea "fenomenală", după care legionarismul este o creaţie numai a cugetului şi sufletului românesc, legată numai de poporul român, fără nici o influenţă din afară: nici ca ideologie politică şi nici ca manifestare a activităţii ei. Astăzi, în toate arhivele de stat care au fost descoperite şi al căror conţinut a putut fi valorificat şi făcut cunoscut, în Italia, în Germania, în Europa de Răsărit, şi în oricare altă parte a globului - inclusiv procesul dela Nürenberg - nu s'a putut descoperi nici măcar o frântură de legătură concretă, politică, conspirativă, financiară, sau de ideologie, între fascism şi naţional-socialism pe de o parte, şi legionarism pe de alta.

Toate acuzaţiile de asemenea natură, cu intenţia evidentă de a prezenta legionarismul ca o imitaţie sau o ideologie influenţată de altceva decât de sufletul, istoria şi interesele poporului român, în poziţia geopolitică a ţării noastre, au fost şi rămân doar minciuni odioase şi dezgustătoare.

George BĂLAŞU

La 7 ani dela moarte (24 Ianuarie 1987)

ARHIEPISCOPUL VALERIAN D. TRIFA

CONDUCĂTOR SPIRITUAL ŞI CREATOR DE ISTORIE

Alexandru NEMOIANU

† Archbishop VALERIAN

Pentru grupul românesc din America şi pentru românism în general, Arhiepiscopul Valerian D.Trifa a fost o personalitate providenţială. Într'un moment critic, într'un moment când fiinţa vie a Neamului era în pericol, o personalitate puternică, înzestrată cu o minte strălucită şi cu calităţi organizatorice ieşite din comun, devenea conducător spiritual al celui mai numeros grup românesc aflat în afara hotarelor ţării în condiţii de libertate.

Neamul Românesc, în totalitatea sa, era în cumpănă, la răscruce şi în adâncă nevoie. Peste toată ţara românească se pogorâse noaptea comunistă ce avea să dăinuie decenii. Rândurile vechi şi datinile străbune erau nimicite. Cele două coloane ce susţinuseră edificiul moral şi spiritual al Neamului, credinţa şi dragostea de Neam, erau lovite şi atacate cu dinadins, elitele Neamului erau ucise şi prigonite.

Chiar grupul românesc din America era la răscruce şi în faţa lui se puneau probleme şi decizii importante îşi aşteptau răspunsul.

După aproape cinci decenii de viaţă, trudă şi efort de organizare, Românii din America deveniseră oameni ai locului, Români-Americani. Ei păstrau credinţa şi structura sufletească a strămoşilor lor dar, în egală măsură, ei preluaseră obiceiurile şi modul de viaţă al Lumii Noi şi, încă mai mult, foloseau din ce în ce mai mult şi cu tot mai mare uşurinţă limba locului. Din toate punctele de vedere situaţia era complexă şi a fost şi va rămâne meritul Arhiepiscopului Valerian să înţeleagă momentul istoric, să îl analizeze total şi să afle căi care acuma, din perspectivă istorică, ne par providenţiale şi ne uluiesc prin înţelepciunea lor.

Când spun aceste lucruri mă gândesc nu numai, sau nu mai ales, la mulţimea bisericilor, la mulţimea cărţilor tipărite sau la geniul administrativ al marelui ierarh ci mai ales la duhul, la spiritul care a inspirat toate realizările îndelungatei păstoriri şi care, de fapt, dă înţeles şi preţ celor ce au rămas şi se văd.

Arhiepiscopul Valerian D. Trifa a fost nu numai o personalitate istorică, ci mai ales un creator de istorie.

Creatori de istorie sunt aceia care în momente critice, în vremi de cumpănă şi de schimbare, află căi prin care să aşeze lucrurile în matca lor firească şi optimă care să ducă la mai bine şi la mai frumos.

În primul rând Vlădica Valerian s'a îngrijit de turma ce o avea în pază. Cu bunul simţ şi înţelepciunea fără greş a Moţului, "bătut de greul pământului", el a ştiut că de primă necesitate era să pună propria casă în rânduială. Cu răbdare şi poate chiar călcându-şi uneori pe inimă, Arhiepiscopul Valerian D. Trifa a promovat noul. A adunat tineretul în jurul altarelor străbune şi l-a învăţat că ceea ce este mai important nu este limba în care se roagă, ci duhul în care se roagă. Celor vârstnici le-a arătat cu grijă că doar acceptând ceea ce este nou vor putea să păstreze şi perpetueze ce au clădit cu trudă. A reuşit să îi convingă şi să îi unească pe toţi pentru lucrarea cea bună căci toate le-a făcut cu răbdare, dragoste şi chibzuială şi folosind cel mai convingător limbaj, nu cel al vorbei care zboară, ci al exemplului personal, de a fi în frunte acolo unde greul este mai mare.

Pe un asemenea ogor, cu grijă şi trudă pregătit, a putut arunca apoi sămânţa cea bună care a prins îndată rădăcină tare şi a rodit bogat. În toate locurile unde trăiesc Români-Americani s'au înălţat lăcaşuri de închinăciune mândre şi încăpătoare. Din tiparniţa Episcopiei au ieşit cărţi multe de rugăciune şi zidire sufletească. Centrul administrativ al Episcopiei, "Vatra Românească" a devenit o adevărată matcă spre care se îndreptau ochii şi gândurile poporenilor.

Dar lucrarea multă a Arhiepiscopului Valerian are o dublă semnificaţie. În primul rând el rămâne cea mai de seamă personalitate a grupului Românilor-Americani. Arhiepiscopul Valerian este cel care mai întâi şi mai deplin a înţeles caracterul unic al acestui gup şi de aceea a şi creat instituţia specializată în studierea lui, "Centrul de studii şi documentare", centru care azi îi şi poartă numele şi îi perpetuează memoria.

Dar dacă realizările cele mai vizibile ale Arhiepiscopului privesc pe Românii-Americani nu mai puţin importante rămân meritele ce îi revin în ceea ce priveşte promovarea valorilor româneşti în general.

Din nou trebue repetat că Arhiepiscopul Valerian, o personalitate istorică şi un creator de istorie, a ştiut prea bine că mai important decât orice este duhul, spiritul în care lucrurile sunt făcute şi că, acest duh este chiar singura chezăşie că cele ce se văd nu se vor pierde ci vor dăinui.

Arhiepiscopul Valerian a fost cel care a promovat credinţă şi valori autentice româneşti într'o vreme când ele erau falsificate şi batjocorite. Arhiepiscopul Valerian şi-a pus chiar viaţa pentru aceste valori atunci când nu a acceptat nici un fel de compromis cu un regim criminal şi fără Dumnezeu.

A făcut aceste lucruri în tăcere, fără ostentaţie, fără vorbe de prisos, fără să aştepte răsplată dela lumea aceasta, căci a crezut cu toată tăria în ceea ce făcea iar răsplata o aştepta dela o "instanţă" mai dreaptă şi mai tare decât cea a oamenilor.

A tăcut şi a întors şi obrazul celălalt dar nu a tolerat ca Biserica şi Neamul să fi batjocorite şi atunci când nu le-a mai putut apăra, s'a pus pe sine jertfă.

A fost răsplătit cu dragostea turmei ce a păstorit-o şi cu respectul tuturor celor ce au avut bucuria să îl cunoască.

Arhiepiscopul Valerian a trecut pragul acestei lumi împăcat chiar şi cu cei care l-au prigonit. El rămâne un exemplu ideal spre care trebue să ne întoarcem mereu şi mereu.

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 10 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

AGONIA GUVERNULUI

Mihaela MOISIN

Ca o locomotivă ce urcă un deal pentru care n'a fost construită, guvernul Văcăroiu își aruncă ultimele pufăituri. Orice mașină este construită pe un anumit gabarit, pentru anumite condiții. Guvernul Văcăroiu a fost construit de Președintele Iliescu, pentru condițiile de tragere de timp a conducerii sale. A urcat cât a urcat, iar acum își dă obștescul sfârșit.

În condițiile iernii grele, ale inflației fără precedent, ale măririlor de prețuri la toate, și pentru toți cei care trăiesc din muncă cinstită, când întrebarea pe care omul din popor și-o pune este: plătim întreținerea sau mâncarea, s'a ajuns la premisele lui Decembrie '89, după patru ani dela sângele vărsat de tinerii români.

În timp ce Opoziția, în care cei mai mulți își pierduseră orice speranță, vine din spate cu un șvung, se întărește, tot mai multe breșe apar în coaliția guvernamentală.

Astfel, la 17 Decembrie, a fost respinsă moțiunea de cenzură depusă de Opoziție cu 236 de voturi, după o poziție ambiguă a parlamentarilor PUNR și după discursul senatorului PUNR Valer Suian, în care a cerut demisia executivului.

Nemulțumirea este generală și în creștere. Nemulțumiți sunt și muncitorii și țăranii și studenții.

Manifestațiile lunii Decembrie, la zile de comemorare ale Revoluției din Decembrie '89 arată creșterea unei tensiuni în țară.

Redeschiderea balconului Universității și revenirea la viață a Ligii Studenților îngrijorează tot mai mult guvernul, dar mai ales pe Președintele Ion Iliescu. Pentrucă nu se mai spune doar "Jos guvernul", ci tot mai mult: "Jos comuniștii" și în mod deosebit "Jos Iliescu". Zilele guvernului sunt numărate, dar trebue să înceapă numărătoarea inversă și pentru Ion Iliescu.

Pe deasupra, și mai rău ca orice, țăranii, care erau mulțumiți și liniștiți de promisiunile făcute de guvern și în mod deosebit de zâmbetele președintelui, în timpul alegerilor, încep să înțeleagă că viața lor devine tot mai grea și mai pe muche de cuțit. Un cioban are 1000 de oi și vinde brânză, dar pentru a o vinde la oraș trebue să plătească pentru drumul la piață, cazare și masă aproape toți banii câștigați. La fel se întâmplă și cu țăranii care își aduc produsele spre desfacere la oraș.

Și ca un coronar la necazurile țăranilor, PDSR și Ion Iliescu, cei pentru care au votat cu cea mai mare încredere (și din ură față de Opoziție, care conform campaniei pregătită de Dl. Iliescu personal, le vor lua pământurile) le-au pregătit marea surpriză pentru Anul Nou 1994, - Legea impozitelor agricole. Conform acestei noi legi, beneficiarii prevederilor Legii fondului funciar vor trebui să plătească un impozit la hectar, indiferent dacă au primit sau nu certificat de proprietate, indiferent dacă au obținut sau nu vreo recoltă de pe amărâtele bucățele de pământ pe care ei cred că le stăpânesc. Pentru aceste petice de pământ așezate pe râpe și pietre (pământul bun, productiv este încă în posesia statului) bieții țărani se judecă prin tribunale, bat drumurile la oraș ca să obțină o hârtie cu titlul proprietății. Ei își cheltuie astfel și bruma de bani câștigată cu sudoarea palmelor lor negre și obosite, căci uneltele și ajutorul promis de guvernul comunist au rămas vorbe goale, în vânt, așa cum gol este totul în comunism (măsluiri, minciuni).

Proiectul de lege prezentat de guvern a fost dezbătut în Senat și combătut de reprezentanții Opoziției, de acei pe care țăranii i-au urât cel mai mult.

Conform noului proiect de lege depus, se consideră proprietari și deci trebue să plătească impozite, orice persoană care beneficiază de prevederile Legii fondului funciar și căreia i s'a reconstituit sau i s'a constituit dreptul de proprietate și deși nu i s'a eliberat titlul de proprietate, are terenul respectiv atribuit pe bază de adeverință provizorie sau proces verbal de punere în posesie.

Impozitele colectate dela țărani, indiferent de recolta obținută, de condițiile anului respectiv - secetă, inundații - reprezintă sume imense chiar în condițiile unei recolte bune pentru amărâtul de țăran.

Desigur că acest guvern a avut în vedere și faptul că mulți din foștii moșieri sau moștenitorii lor au căpătat parte din pământul avut (sau altul), pe care nu-l muncesc, îl dau în arendă și acum încearcă să scoată banii dela aceștia. Desigur nu i-au uitat nici pe "investitorii" români care domiciliază în străinătate și dela care pot stoarce o grămadă de dolari. Numai privind tabelul alăturat, se poate vedea câți bani a planificat guvernul să scoată dela posesorii de terenuri agricole.

Guvernul Văcăroiu, "acarul Păun" al președintelui Iliescu, trebue să colecteze, chiar cu forța, aceste sume atât de necesare pentru acoperirea deficitelor acelor sectoare economice în completă ruină, precum și a cheltuielilor făcute sau ce se vor face de către popor "prin reprezentanții lor" (la fel ca icrele negre și șampania consumate de popor pe vremea lui Ceaușescu).

Probabil că Dl. Văcăroiu, ca și cei care-l susțin, oameni cu multă carte comunistă dar cu mai puține cunoștințe în ceea ce privește țăranul român, sau din inconștiență, sau considerând aceasta ultima sursă financiară posibilă, se joacă cu focul, adică cu țăranii, negândindu-se la 1907.

Sfârșitul este aproape atât pentru guvern, cât și pentru pentru Dl. Iliescu; dacă muncitorii au făcut greve, prin sindicatele lor, dacă studenții manifestează pașnic, țăranul nu știe decât să se răscoale cu unelete lor, primitive, coasă, seceră etc...

TABEL CU IMPOZITELE LA HECTAR

Nr. crt.	Categoria de folosință a terenurilor	zona de fertilitate				
		I	II	III	IV	V
1.	Arabil	26.250 lei	22.500 lei	15.000 lei	11.250 lei	7.500 lei
2.	Grădini de legume și zarzavat	225.000	202.500	135.000	90.000	15.000
3.	Vii, după trecerea primului an de rod	165.00	172.500	225.000	202.500	37.500
4.	Livezi, pomi fructiferi, zmeuriș, după trecerea primului an de rod și căpșunării	150.000	195.000	217.500	210.000	90.000
5.	Pășuni	4.500	6.000	7.500	10.500	9.000
6.	Fînețe	6.000	7.500	9.000	12.000	10.500
7.	Terenuri forestiere cu păduri în exploatare	10.500	9.000	7.500	6.000	4.500
8.	Alte terenuri agricole (ape, bălți, heleștee etc.)	5.250	5.250	5.250	5.250	5.250

DELA UN AN LA ALTUL

Urmare din pag.1

mai bine, pentrucă se vor înființa câteva noi direcții "cu specific educativ" care vor duce "la rezultate palpabile". Cel mai bogat lucru pe care poporul român îl are dela un an la altul timp de 48 de ani, sunt aceleași cuvinte din gura acelorași tovarăși mâncători de țară.

Dela un an la altul tot mai mulți tovarăși devin domni capitaliști, înfruptându-se din ale țării. Aceasta este singura și reala tranziție pe care ei o au în cap. E singurul aspect sub care în România se face ceva.

Și așa, dela un an la altul, vedem același lucru. Comuniștii își schimbă părul dar năravul ba! Schimbarea părului înseamnă că ei se fac frate și cu dracul și cu Dumnezeu, și cu democrația și cu capitalismul, după cum o cer împrejurările de supraviețuire. În ce privește năravul, șmecheria lor e de a călări pe lume în orice situație și de a zâmbi mereu pentru a camufla cruzimea.

Dela un an la altul vedem aceeași țară a durerilor, răscolită de o tranziție fantomă, hăituită de corupție, abuzuri și nedreptăți și strivită de povara lipsurilor și a răbdării disperate a celor mulți. Nemulțumirile și neliniștile sociale se adună tot mai mult. Și pe drept cuvânt, căci în loc de cei dorîți, se întorc tot mai mult consilierii lui Ceaușescu, care iau măsuri care se bat cap în cap, pentru a întreține anormalitatea în societatea românească. Numai în acest mod este posibilă guvernarea regimului Iliescu.

Rotirea cadrelor iliesciene continuă în tihnă. Dela CPUN la FSN, dela FSN la FDSN, dela FDSN la PDSR. Să mai zică cineva că nu sunt schimbări. Și tot așa, din rotație în rotație, spre victoria finală a celor care rotesc.

E tot mai greu de înțeles și de acceptat ce se petrece dela un an la altul în România. Întârzie datul de seamă și recunoașterea că actuala structură de putere este incapabilă și imorală. Mai departe se pune întrebarea: cât va mai dura prezentul? El va mai dura atâta timp cât Opoziția nu reușește să se prezinte ca o forță ideatică majoră. Deci, Opoziția are obligația să-și depășească slăbiciunile, pentru a-și lua în primire rolul istoric de făurire a unei Românii dorite și așteptate.

Tot dela un an la altul este tot mai evidentă și mai întărită și preocuparea de a se menține în memorie fascismul și de a exclude din memorie comunismul. În fapt, când trebue să se vorbească de comunism, el nu mai este numit comunism, ci "trecut". Cuvântul comunism indignează tot mai mult.

În timp ce Puterea sfidează, ea știe să exploateze ajutor dela cei sfidați. Căci prostia pe care ea a instaurat-o, ca fundație de bază a societății socialiste, arată a fi factorul dominant în lumea românească. Cu deosebire în sectorul electorat, zisa sursă a Puterii nomenclaturiste.

Dela un an la altul toate relele se întâmplă profitându-se de starea de amorțeală a poporului. Dar... cine știe? Poate că această amorțeală generează un nou Vlad Țepeș.

Eugen BÂRSAN

SUNTEM MAI MULT DECÂT UNIȚI

Cine poate spune că după 75 de ani dela întregirea neamului și patru ani dela instalarea Președintelui Iliescu în Palatul Cotrocenilor, Românii n'ar fi uniți?

Azi suntem chiar de două ori mai uniți pentrucă în loc de o singură aniversare închinată unirii am avut două mari serbări închinate aceluiași ideal național: să fim uniți. Am avut o "unire" la Alba Iulia cu președintele țării, reprezentanții guvernului, majoritatea parlamentarilor, corpul diplomatic, reprezentanții cultelor în frunte cu cele două surori apostolice: Biserica Ortodoxă și Greco-Catolică etc.

Și am avut a doua "unire" la București, organizată de Convenția Democratică, compusă din 14 partide supărate că Dl. Iliescu nu i-a permis Majestății Sale Regele Mihai să vină și să participe la aniversarea Marii Uniri.

Dl. Corneliu Coposu, liderul Partidului Național Țărănesc a declarat, din partea "unirii nr.2":

"Noi, aici, reprezentăm țara și nu o bandă de cripto-comuniști care zâmbesc la Alba Iulia:

Serbările au început din 30 Noembrie, când Dl. președinte, urmat de reprezentanții Parlamentului, a ținut să-și arate zâmbetul și să depună o coroană la Cimitirul Eroilor Revoluției. De acolo a plecat să zâmbească la Monumentul Eroului Necunoscut din Parcul Carol și pân'la urmă, tot zâmbind, a trecut pe sub Arcul de Triumf, ca să poposească a doua zi la Alba Iulia: discursuri, scărmăneli cu poliția, ger, căciulile peste urechi ș.a.m.d.

Președintele dorea o reconciliere cu partidele politice, dar popularitatea D-lui Iliescu a mers paralel cu mercurul din termometru: a coborât sub zero grade.

Cele două "aniversări" au constituit un fapt nedorit și care nu ar trebui să se mai repete. Întregirea Neamului stă mai presus de cei care cântă "Trăiască Regele" sau "Deșteaptă-te Române". Voievozii, domnitorii, prinții, regii, președinții trec dar neamul rămâne și trebue să-i păstrăm adresa unirii: "Câmpia Libertății". Alba Iulia. Transilvania.

Singurii care s'au purtat corect au fost cei strânși în jurul D-lui Petre Roman. Ei au luat parte la aniversare ca simpli cetățeni, refuzând să-și ocupe locurile rezervate în tribuna oficială.

Un gest care a spus totul, fără a spune un cuvânt.

Același limbaj de elită l-ar fi putut imita și monarhiștii, având cu ei o singură fotografie, ceva mai mare, a Regelui Mihai (cele multe și mici seamănă a propagandă de mahala, N.R.) și pe ea într'o frază scurtă, nu comunicat pompos, să-și exprime regretele că nu poate participa la aniversarea unirii înfăptuită de unchiul și bunicul său.

Cât privește alinarea dorului Majestății Sale că nu poate veni în țară ca să îngenuncheze și să se roage la mormântul unchiului, Carol I, și la mormântul bunicului, Ferdinand, îi reamintim M.S. Regelui Mihai că se poate duce oricând în Portugalia să aprindă o lumânare, să îngenuncheze și să spună o rugăciune la mormântul părintelui său, Regele Carol al II-lea.

Stroe MOLDOVANU

Los Angeles, California,

S.U.A.

ROMFEST '94

26-28 August 1994

Președinte, Prof. Ilie Smultea

Secretar, Arh. Dan Păun

Ce-ar fi fost, dacă n'ar fi fost...

Valeriu C. NEŞTIAN

Haideţi, pentru câteva momente, să ne situăm într'un plan imaginar; ca să putem prefigura, în chip realist, o **anume** viziune; şi o **anume** comportare; precum şi o **anumită** stare sufletească.

Să ne închipuim, mai întâi, că "evenimentele din Decembrie 1989" n'ar fi avut loc, ori că ar fi euşat integral. **Cum s'ar înfăţişa prezentul?**

Cum să se înfăţişeze? Foarte "corect"! Am fi fost puşi să întâmpinăm prin "fapte eroice de muncă", semicentenarul jubiliar al lui 23 August. În industrie, agricultură, comerţ etc., cifrele de "depăşire" a planului ar fi fost umflate la proporţii fantastice, impuse de ocârmuitori şi acceptate, zâmbind amar, de către supuşi. În paralel, cultul personalităţii ar fi cunoscut dimensiuni incredibile, demenţiale, alimentat osârdios de scriitori, artişti, oameni de ştiinţă şi chiar de unii oameni de rând... În vreme ce Securitatea ar fi "făcut totul", ca să apere dictatura personală, adică - pardon! - "cuceririle revoluţionare", împotriva trădătorilor de ţară, agenturilor străine, spionilor imperialismului, sabotorilor capitalişti, rămăşiţelor claselor exploatatoare şi "foştilor legionari"! Cadrele de comandă din armată, miliţie ş. cl. n'ar fi pregetat o clipă să-l asigure pe "comandantul suprem" mult iubit de pregătirea politică şi capacitatea de luptă a militarilor din subordine. În învăţământ, îndoctrinarea politico-ideologică ar fi cunoscut forme inimaginabile de îndobitocire. Iar ateizarea forţată şi dărâmarea bisericilor ar fi mers mână în mână cu gesturile largi şi "sincere", de "adâncă preţuire şi recunoştinţă", ale Patriarhului şi ale altor ierarhi ecleziastici, tălmăcind "plecăciune", rugăciuni de viaţă îndelungată (sic!) în fruntea statului; pe scurt o scârbavnică apologie a regimului comunist antihristic, "singurul care garantează credincioşilor libertatea şi fericirea". (Dar n'a fost şi Patriarhul Constantinopolului cucerit de Turci, trecut în rândul sfinţilor pentru "curajul" şi "râvna creştinească" de a fi făcut compromisuri cu păgânii?!?). Şi pe rabinul Moses Rosen tot l-am fi auzit pe la "Vocea Americii" sau "Europa liberă" susţinând, prin interviuri, regimul ceauşist şi "clauza", eventual atacându-l, cu puţină simţire, pe Eminescu, "antisemitul" şi "fascistul"...

Şi pretutindeni to'a'şu' în sus, to'a'şu' în jos!

Cum un rău nu vine niciodată singur, agravarea la maximum a crizei economice, alimentare, sanitare, morale, a "societăţii multilateral dezvoltate" ar fi devansat teroarea foamei şi a culturii, a nesiguranţei zilei de mâine, a prostituării caracterului uman, ca indispensabile modalităţi represive "moderne". În ciuda pauperizării generale - concomitent cu sporirea aproape nelimitată a privilegiilor şi prerogativelor "noii clase" - propaganda de partid ar fi fost în largul ei. De peste tot s'ar fi raportat (inclusiv dela Editura tehnică!) succese în producţie în întâmpinarea "jumătăţii de secol dela eliberare"; s'ar fi trimis adeziuni şi s'ar fi luat, public, ca umilirea să fie şi mai cumplită, angajamente de "neabătută aplicare a politicii interne şi externe a P.C.R.-ului". Radio-ul, TV-ul, presa (scrisă astăzi în mare parte de aceiaşi publicişti, da, da!) ar fi fost plină de asemenea "convingătoare dovezi" ale "unităţii moral-politice a întregului nostru popor în jurul..." Cu aplauze, unanimităţi şi flori, multe flori roşii... Atât de multe, încât chiar unii dintre foştii deţinuţi politici s'ar fi jenat să mărturisească că au suferit pe nedrept ani grei de puşcărie; ori ţi-ar fi fluturat prin faţa ochilor, ca un purgativ, ideea că de atunci s'au "reeducat", arătându-ţi şi "actul de reabilitare" obţinut din partea guvernanţilor "generoşi"!

Har cerului, conducători ai altor ţări ar fi continuat, conştiincios şi iresponsabil, să expedieze "telegrame de felicitare", să facă şi să primească "vizite oficiale", să se pozeze cu tiranii de pe malul Dâmboviţei, cu o inconştienţă vecină cu sinuciderea, să acorde "savante" diplome şi "distincţii ştiinţifice"... Ba chiar să se pupe în văzul (şi râsul) lumii!

Unele categorii sociale ar fi "beneficiat" de un tratament special. De exemplu, ţărănimea, adusă la sapă de lemn şi la pâine din orz, o dată cu distrugerea satelor. Sau intelectualitatea nonconformistă, strânsă cu şurubul, şantajată şi persecutată mereu şi mereu. Ori exilaţii, spionaţi perpetuu (fie şi de "misionari" pravoslavnici!), hăituiţi, învrăjbiţi; deşi unii, "coexistenţialişti" din născare, s'ar fi arătat tare dispuşi să "colaboreze" cu stăpânirea dela Bucureşti, s'o "ajute" (chipurile, nu-i dracul chiar aşa de negru cum îl fac oamenii!); şi să-i tempereze pe cei "intransigenţi", "fanatici", "nerealişti", dintre anticomunişti.

Beznă, sărăcie, şi moţată nerozie - aşadar.

Cu toate acestea, scrâşnetul din dinţi în tăcere, al preamultora dintre noi, n'ar fi putut pune surdină murmurului hotărât al luptătorilor pentru libertate şi onoare. Şi plopul tot ar fi rodit pere; şi răchita nu s'ar fi sfiit să facă micşunele...

Ei, acu-i acu, ce s'ar fi putut întâmpla dacă (ne surâde ideea!) **revoluţia ar fi învins în mod cert şi complet?** E chiar aşa de anevoie de presupus?

Nu, nu, n'ar fi umblat acuma câinii cu colaci în coadă, nici ajutoare din afară cu nemiluita (şi pe nemeritatelea!). Nici n'ar fi

Continuare în pag.5

Desen de Nicolae LENGHER

SOROACELE VREMII

Urmare din pag. 1

care computerul poate păstra fişa fiecărui individ cu tot ce face el bun şi rău, încât, în fiecare moment, autoritatea îţi poate citi activităţile dela naştere şi până în ultima clipă, cărţile de credit şi cecurile spun oricui, nu numai cât ai cheltuit şi ai încasat şi pentru ce, dar chiar şi ce ai mâncat, pe baza chitanţelor care se păstrează ani întregi în arhivele magazinelor şi stau la dispoziţia controlorilor.

De aceea, timpul evaluărilor despre care am vorbit la început ne ajută să ne fortificăm moral, să căutăm şi chiar să găsim soluţii morale şi de echilibru pentru viaţa şi sufletul nostru. Fără aceste momente de severitate spirituală, echilibrul se frânge definitiv, soluţiile bune sunt înlocuite cu rebelări dezordonate, cu evaziuni prin droguri, beţii sau sex, prin retrageri din lume în grupuri religioase exagerate care sfârşesc, de cele mai multe ori, sinucigaş, sau chiar prin dezechilibre nervoase, pentru care societatea modernă a inventat ospiciile unde şi ultimul rest de minte se pierde.

Îmi pare rău că acum, la început de an şi în vremea unor sărbători mântuitoare pentru om, trebue să fac această sumbră recapitulare a societăţii contemporane. Trebue însă să fim lucizi şi să privim cu curaj cele ce se întâmplă, pentru a scăpa de reţeaua socială atee care devine o capcană tot mai inevitabilă, fie că este brutală, fie că este insinuantă şi atrăgătoare.

Să ne recăpătăm demnitatea. Să ne luăm înapoi libertatea adevărată, care ne-a fost răpită.

Acesta este strigătul pe care grupurile umane iniţiate adânc în adevărurile creştine îl lansează, în special, tinerilor. Nu există salvare în afara credinţei, a practicării ei şi a moralei care decurge din ea, nu există salvare în afara iubirii aproapelui şi a sentimentului de solidaritate umană în şi prin Dumnezeu, mai ales, prin Iisus Hristos. Nu spun acest lucru ca un profesionist al credinţei şi al clericatului. Viaţa m'a pus în toate împrejurările, am făcut sau am asistat la toate experienţele posibile, la toate eşecurile şi ştiu că tot ce este în afara credinţei este înşelătorie, conştientă sau nu, nocivă, în orice caz.

Este de ajuns să privim cu un ochi necruţător ceea ce se petrece în România. Sub presiunea sărăciei tot mai insuportabile, omul şi-a pierdut dimensiunea demnităţii şi, de cele mai multe ori, a fost redus la o fiinţă în goană după existenţă, singura lui grijă este ziua de mâine. Pe de altă parte, excesele occidentale, care în Vest fac parte din regimul nostru cotidian şi care le reduce nocivitatea, în România, ele au o forţă de atracţie irezistibilă, pentrucă nu există anticorpi morali în spiritul tânărului, mai ales.

Niciodată nu a fost, în ţara noastră, mai mult decât acum, vremea bisericii. Nezdruncinată de atacurile din afară şi nemurdărită de tradările dinăuntru, Biserica lui Hristos stă triumfătoare în mijlocul prăbuşirii generale a instituţiilor politice şi economice. Puterea oficială se sprijină pe o morală de oprimatori corupţi, Opoziţia se scindează după interesele imediate, sau după cum este influenţată de curentele occidentale, mişcările naţionaliste, sau aşa zise naţionaliste, se macină în lupte intestine, încât ai impresia că cel mai mare duşman al fiecăruia este propriul său coleg de luptă; întreprinderile economice apar şi dispar, fraudulos sau programat, numai Biserica stă, ca un liman unic şi ferm, în care săracul găseşte o consolare, intelectualul, un câmp de meditaţie creatoare, păcătosul, o salvare şi necredincioasul o speranţă nemărturisită. Toţi idolii sociali şi politici s'au prăbuşit, fie cei vechi, fie cei noi. Numai Biserica rămâne.

Există în om o aspiraţie spre desăvârşire şi spre legătura cu metaficul, care este sistematic speculată, în zonele nedefrişate pe care le oferă fostele ţări satelite Rusiei, de către tot felul de secte religioase, sau de grupuri de meditaţie transcendentală, care seduc dorinţa tinerilor, în deosebi, de a-şi depăşi condiţia terestră. Aceste mişcări au influenţă limitată, în Vest, în America, de exemplu. Eşecul lor, atunci când au căutat să facă demonstraţii publice, le pune în adevărata lor valoare.

Un grup de meditaţie transcendentală a venit la Washington, în primăvara acestui an ca să ajute administraţia americană, recte, pe Preşedintele Clinton, să reducă rata de criminalitate în capitala Statelor Unite. Câteva zile au stat în meditaţie, sub conducerea unui guru, după care au plecat la casele lor, ştiind că au schimbat organizarea sufletească a criminalilor eventuali, aducându-i pe calea cea bună. Statisticile din luna Octombrie arătau că numărul de crime, până la acea dată, depăşeau cu aproape o sută crimele întregului an 1992. Este stupid să crezi că se lucrează asupra oamenilor prin meditaţie transcendentală, practic, prin încercarea de hipnotizare în masă. Omul trebue regenerat prin însănătoşirea sufletului său corupt sau oprimat, prin redobândirea demnităţii de decizie şi responsabilitate, prin transformarea spiritului său într'un pământ bun, în care sămânţa cuvântului sfânt, pe care slujitorii Bisericii o aruncă, să aducă roadă însutită.

Este atât de mare şi de frumoasă misiunea preoţilor şi a grupurilor creştine adevărate, în readucerea neamului nostru în matca religiei strămoşeşti, atât de extraordinară, încât orice altă misiune socială devine meschină, prin comparaţie. Interesant este faptul că vrăjmăşii Bisericii ştiu acest lucru mai bine decât noi şi, de aceea, obiectivul principal al tuturor acestor mişcări, fie că se intitulează secte creştine, fie că se intitulează mişcări de eliberare a minorităţilor sociale - homosexuali, practicanţi ai amorului liber, new age-işti, Liga Drepturilor Omului, sau religii necreştine, musulmani şi mozaici - ţinta lor este dărâmarea Bisericii lui Hristos şi a slujitorilor ei, pe orice cale.

Astăzi, se cere creştinului şi preotului, o confruntare cât mai adecvată, a comportamentului moral la principiile creştine. Toate formaţiunile anticreştine din America pândesc pe preoţii catolici, în primul rând şi apoi pe cei ortodocşi, pentru a le descoperi greşelile şi a-i distruge prin emisiuni televizate. Acolo unde dovezile lipsesc, se înscenează, se crează prezumţii, se aduc martori falşi, pentru a se arunca o umbră asupra slujitorului Domnului şi, implicit, asupra Bisericii. Când toate aceste înscenări sunt denunţate cu dovezi, mediile de comunicare tac şi nu difuzează aceste dovezi, lăsând în urmă o umbră de murdărie şi de dubiu.

Un arhiepiscop catolic, om de mare probitate şi cu o deschidere, poate, spre cea mai înaltă treaptă a ierarhiei, a fost acuzat de mediile de comunicare anticreştine că ar fi abuzat un tânăr, cu peste 20 de ani în urmă. Acest individ a fost adus în faţa camerelor de luat vederi unde, cu o figură de nebun, a declarat că, într'adevăr, a fost abuzat, dar că vreme de peste douăzeci de ani, nu şi-a adus aminte de nimic, până acum când, trecând prin nişte tratamente psihice, brusc, i-a răsărit în minte ceea ce s'a întâmplat atunci. Era evident că medicii psihiatri i-au introdus în minte ideea şi apoi l-au aruncat în braţele publicităţii, speránd să distrugă astfel, o mare personalitate catolică. Toţi episcopii catolici însă au stat alături de cel încriminat şi au dovedit că acest ierarh a avut o viaţă fără pată.

Vă puteţi însă închipui că sunt oameni, poate chiar catolici, care au rămas cu unele îndoieli? Acesta este jocul satanei: calomniază, ceva tot va rămâne.

Ceea ce m'a mişcat, urmărind această luptă împotriva Bisericii lui Hristos, este că reporterii de toate nuanţele, urmăresc pe preoţi cu o perseverenţă diabolică, merg prin parohii, întreabă pe credincioşi dacă au ceva bănuieli în privinţa comportamentului moral al preotului, răscolesc trecutul fiecăruia până în perioada celei mai fragede tinereţi, speculează duşmăniile, invidiile şi răutăţile oamenilor, pentru a spulbera din inimi încrederea în preoţi şi biserică. Niciodată însă mijloacele de publicitate nu au prezentat măcar un singur caz de corupţie morală a unui rabin. Noi admitem că unii preoţi pot greşi, sau au greşit cândva, pentrucă sunt oameni şi fiinţa noastră a fost coruptă prin căderea în păcatul original. Oare aceşti rabini nu sunt oameni? Nu au slăbiciuni chiar nici unul? Sau...?

În orice caz, aici stă evidenţa că este vremea lui antichrist şi că forţele malefice ale lumii se concentrează împotriva Bisericii lui Hristos, care este, în fapt, începutul Împărăţiei lui Dumnezeu în lume.

A fost vremea Crăciunului, vremea Naşterii Mântuitorului şi a Botezului Lui. A fost vremea când Dumnezeu S'a pogorât pe pământ, vremea bucuriei spirituale. Scara lui Iacob s'a arătat aevea, îngerii au suit şi au pogorât pe scara desăvârşirii, moment al inocenţei, al sărăciei totale cu duhul: sărăcim de cele ale lumii şi ne îmbogăţim cu cele ale cerului. Un înger al Domnului a trecut ca o adiere dulce prin orice inimă, vestind pacea între oameni şi mărirea lui Dumnezeu. Treimea, în toată splendoarea ei, S'a arătat în ziua botezului Domnului, Epifanie nevoalată de nici o umbră. Să ne naştem în puritate cu Iisus şi din apa Botezului Lui. Să ne curăm de vremea mântuirii care începe, pregătindu-ne pentru suferinţă, moarte şi înviere, pentrucă finalitatea existenţei noastre nu este moartea, ci învierea.

Pr. Gh. CALCIU

LUNGA CURSĂ DE OBSTACOLE

Adrian GRIGOROPOL

Lupta pentru democraţie într'un sistem de guvernare care a moştenit experienţa de a decima Opoziţia sau cel puţin de a o face neputincioasă este deosebit de grea şi de dură.

Democraţiile se nasc prin revoluţie, aşa cum în mod invers se nasc regimurile dictatoriale, totalitare. Evenimentele petrecute în ultimii zece ani în ţările din Estul Europei, vasale Uniunii Sovietice, în scopul instaurării democraţiei în locul dictaturii comuniste, au fost marcate de revoluţii, fie de catifea cum au fost denumite unele, fie sângeroase cum a fost aceea din ţara noastră, cât şi ultimele frământări din Uniunea Sovietică.

O socială şi economică revoluţie, nu numai politică, este necesară pentru ca democraţia să supravieţuiască. O schimbare politică nu este suficientă să facă o ţară democratică. Democraţiile se crează de multe ori prin mijloace "nedemocratice", aducând un climat de libertate, şi răsturnând un despotism care printr'o "legitimitate de facto" îşi asigurase controlul societăţii.

Trecând la situaţia noastră şi la guvernarea post revoluţionară de patru ani, cu combinaţii mascate formal de diverse denumiri, însă în fond de structură comunistă succesorală.

Nu mi-am propus să acopăr vastul evantai de mijloace perfide ce se folosesc de către actuala putere în a se menţine la guvernarea ţării, deşi i-au cauzat o de netăgăduit ruină morală, socială şi economică.

Iau ca un caz exemplificator pe actualul senator PNŢCD şi preşedinte al Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România, a cărui biografie nu este cazul să o reiau de vreme ce şi-a făcut-o singur într'un interviu luat cu doi în urmă şi publicat în paginile acestui ziar.

Este de urmărit "Lunga cursă de obstacole" a acestui luptător neînfricat anticomunist.

Asociaţia FDPR s'a înfiinţat în mod firesc curând după Revoluţie de către victimele supravieţuitorilor, rămaşi puţini la număr după exterminările sistematice ale opozanţilor comunismului practicate în execuţii, tratamente inumane în temniţe, lagăre de muncă forţată, mine de uraniu şi de plumb. Organizarea ei iniţială a fost evident provizorie, dar atunci când s'a definitivat s'a dus o luptă dârză, întrucât puterea comunistă caută să infiltreze organizaţia cu elemente neutralizante sau chiar dizolvante, deoarece aceasta era oglinda prezentă a trecutului monstruos a celor 45 de ani de opresiune.

A fost ales cu mare majoritate ca preşedinte Constantin Ticu Dumitrescu şi s'a dovedit că ideea a fost bine orientată, lucru care a ieşit la iveală prin contra atacurile furibunde, defăimătoare pentru toată asociaţia şi mai ales a preşedintelui, prin acţiuni de tip mafiotic de către cei care eşuaseră să pună mâna pe organizaţie, acţiune denumintă la general "dosariada" căutând compromiterea şi şantajarea unor foşti deţinuţi politici, oameni fruntaşi din Opoziţie, jurnalişti etc. Prin faptul că se serveau de documente false sau nesemnificative provenind din dosarele Securităţii, relevă amestecul direct al puterii guvernamentale.

După cum este bine cunoscut, sediul asociaţiei a fost vandalizat în timpul mineriadei din 14-15 Iunie 1990, unde în afara distrugerilor materiale se urmărise capturarea preşedintelui Constantin Ticu Dumitrescu.

Când în Comisia Parlamentară, instituită să ancheteze "mineriada", preşedintele Ion Iliescu, care da vina pe legionari în primul rând, în cele declarate comisiei, avea în vedere foştii deţinuţi politici legionari care într'adevăr erau îndreptăţiţi să facă parte din asociaţie, Constantin Ticu Dumitrescu a fost împiedicat să depună mărturie la comisie, iar dosarul şi intervenţiile AFDPR despre devastările sediului au fost ignorate. O culme a acţiunilor "anti AFDPR" a fost lansarea în ţară a unei "declaraţii de desolidarizare" de către filiale din ţară de activitatea asociaţiei, care i-a pus în ridicol pe iniţiatori, ne fiind semnată spre ruşinea iniţiatorilor decât de câteva persoane.

Temperamentul D-lui Constantin Ticu Dumitrescu este acela al unui tribun. Nu în sens oratoric, deşi la tribună se deslănţuise, ci al liniei de comportament, axată pe un anti comunism ireductibil de esenţă organică şi mai puţin reflexivă, lansându-se în bătălie cu asumarea oricărui risc. De aceea a fost şi rămâne un ghimpe în ochii atât ai nostalgicilor cât şi ai încă activiştilor comunişti. A fost agresat de nenumărate ori, telefonul său este un canal de scurgere a ameninţărilor şi insultelor nesfârşite, trăieşte cu tensiunea 22, confruntă fără răgaz obstacolele ce i se ridică. Nu poate să-şi găsească liniştea atâta vreme cât cei vinovaţi de fapte criminale împotriva poporului român, ucigaşi, torţionari, opresori morali şi venali, care au mai supravieţuit ca vârstă, continuă să sfideze victimele de pe poziţii înalte ale vechilor structuri comuniste în prezent mascate dar totuşi transparente, până când chiar membri de rând ai partidului comunist nu-şi vor recunoaşte în societate vina de a fi trădat, prin adeziunea lor, un popor întreg unei ideologii anti umane şi să-şi vândă ţara unui vecin cotropitor. De aceea, în funcţia sa de preşedinte al asociaţiei victimelor de primă linie, primul său obiectiv a fost să aibă loc "Procesul comunismului". Ca orice idealist combativ nu a dispus de luciditate că puterea guvernantă nu avea să-şi facă însăşi procesul ei, că vicleană, avea să arunce puţin praf în ochii naţiunii cu executarea cuplului Ceauşescu, după care, abolind imediat pedeapsa cu moartea, trecuse la un scenariu de proces al câtorva foşti membri ai CEPEX, condamnaţi şi scoşi pe rând

SENATORUL
CONSTANTIN TICU DUMITRESCU

din închisorile - case de odihnă privilegiate - pe motiv de boli incurabile şi odată cu totul liberi, să-şi toarcă viţele în linişte şi bună stare. Constantin Ticu Dumitrescu a perseverat, bătând zi de zi pragul guvernanţilor, al Procuraturii, al Ministerului Justiţiei, momit adesea că i se va da curs procesului, dar în realitate plimbat de colo până colo, să-l extenueze şi să-i dezarmeze voinţa de fier. Adversarii şi-au făcut jocul dar tribunul nu a dezarmat şi cred că nu o va face niciodată.

Trebue ştiut că AFDPR a hotărât dintr'un început că nu se va constitui într'un partid politic, lucru firesc, deoarece ea reuneşte victimele apartenenţei unor partide diferite sau numai a unor opinii diverse politice, dar aceasta nu însemna şi nu înseamnă că aceasta să nu militeze puternic împotriva ideologiei care i-a opresat şi conştientă că unii reprezentanţi ai acestei ideologii conduc ţara încă şi este necesar să fie înlăturaţi spre a se asigura realizarea democratizării ţării. Pe de altă parte virulenţa activităţii sale este determinată de faptul că toţi sunt oameni în vârstă şi biologic nu va fi de durată.

Nu de mult am stat la sediul Comisiei senatoriale pe care o conduce, cu Dl. Constantin Ticu Dumitrescu şi am trecut în revistă situaţia asociaţiei ce continuă să fie obiect de interferenţă pentru dezbinare din partea puterii guvernante. După părerea sa, aceasta s'a intensificat, ceea ce este desigur urmare admiterii României în Consiliul Europei şi acordării Clauzei de către SUA, ceea ce a dat o credibilitate inadecvată guvernării actuale sub nişte condiţii pe care aceasta nu le poate realiza dacă este contrată de o opoziţie demascatoare puternică. Odată cu confirmarea ca şef al SRI a Dlui Virgil Măgureanu de către Parlament, după trei ani de funcţiune nelegalizată şi votarea draconicei legi a secretului de Stat, un obiectiv principal de anihilat, este AFDPR. Dovadă că la recentele alegeri pentru filiala din Capitală s'au ivit disensiuni, s'a ajuns la repetarea lor şi încă sunt contestate şi că deşi făcându-se faţă unui puternic curent diversionist Dl. C. Ticu Dumitrescu a fost reales preşedinte ale asociaţiei.

Prezentând "Lunga cursă cu obstacole" a preşedintelui AFDPR, închei cu trecerea pentru prima oară cu succes a unui obstacol, prin aprobarea de către Senat cu 104 voturi, 2 contra şi 2 abţineri, a unei moţiuni depusă de senator ca să se publice listele informatorilor Securităţii din timpul dictaturii ca aceştia să nu mai poată în viitor ocupa funcţii politice, administrative şi culturale de înalt nivel, o variantă deci a art.8 din Proclamaţia dela Timişoara. Trecerea unui prim obstacol fiindcă cel de-al doilea, votul Camerei, este nesigur.

Este vorba de darea în vileag a sicofanţilor, a delatorilor. Aşadar publicarea listelor, admiţând că se va ajunge la aceasta, ar aduce pentru respectivi "infamia" prin interzicerea exercitării unor funcţiuni şi disprețul în general. Dar faţă de măiestria SRI nu este exclusă şi publicarea unor liste cu "informatori" acum fabricaţi, spre a compromite opoziţia militantă sau pe aceea adăpostită în Alianţa Civică.

E o sabie cu două tăişuri şi cea mai mare nedumerire constă în întrebarea care este raţiunea infamiei pentru informatori câtă vreme n'a avut loc "Procesul comunismului" al tartorilor care ne-au asuprit patru decenii şi încă o mai fac, al celor care nu erau de profesie pârâtori ci "conducători"...

Că senatorul Constantin Ticu Dumitrescu prezintă o garanţie morală pentru majoritatea membrilor AFDPR şi în consecinţă pentru cei care l-au ales, alăturaţi luptei pe care o duce contra puterii guvernante, ce ascunde poporului adevărul asupra acaparării puterii la 22 Decembrie 1989, precum şi obstacolând toate încercările defăimării unui proces real comunismului şi vinovaţilor pentru represiunea criminală timp de patru decenii, este şi faptul că la recentul Congres al AFDPR a fost reales preşedinte al asociaţiei cu 335 de voturi din 407 exprimate.

Nu mai puţin remarcabilă a fost alocuţiunea sa la comemorarea zilei Revoluţiei, 22 Decembrie, în care înfierările aduse puterii guvernante care n'a călcat cu piciorul în Piaţa Universităţii, unde s'a ţinut mitingul şi unde cuvintele sale finale: "Păcat, păcat de sângele vărsat" au constituit un vârf de lancie în zilele în care criza politică şi economică a dezechilibrat într'atâta pe Preşedintele Iliescu, încât a fost silit să accepte că situaţia nu mai poate continua şi să deschidă poarta ferecată a Cotrocenilor, partidelor cu reprezentare parlamentară sub o nouă formulă a "pactului politic şi social" care va fi greu de realizat, dacă nu chiar imposibil, pentrucă implică renunţarea la monopolul puterii şi în caz că va fi folosit ca o stratagemă de a suprima Opoziţia, de data aceasta nu va reuşi. Şi orice formulă provizorie va duce la alegeri anticipate care va fi şi sfârşitul huzurelii comuniste pentrucă poporul s'a trezit din amăgirile care l-au dus la disperare.

ÎNDEMN

Să nu te'ntorci din cale, când duhul rău te minte
că vei rămâne pururi în al Sodomei carceri!
Prin foc, prin fier, prin apă, dar - numai înainte,
căci drumurile'n spirit, nu suferă întoarceri!

Să te ridici mai tare, din orice prăbuşire.
Săgeţi de foc să-ţi fie cuvintele, temute!
Voinţa ta - credinţă, iar forţa ta - iubire.
Să-ţi faci din geniu spadă şi scutul, din virtute!

Când ochiul nu mai vede şi drumul pare'nchis,
iar duhul îndoielii, spre'ntoarcere te-o'mpinge,
închide ochiul searbăd şi-aruncă-te'n abis,
spărgând, cu pieptul, moartea şi singur vei învinge.

Acesta fie semnul victoriilor tale:
Când porţi povară trupul, durerea drept hotar,
când lutul te constrânge, prin legi materiale,
să'nvingi, cu geniul liber, păcatul necesar!

Constantin OPRIŞAN

Ce-ar fi fost, dacă...

Urmare din pag. 4

curs râuri cu miere, şi nici n'am fi trăit ca în sânul lui Avraam. Atunci?

Atunci, dizolvarea criminalului partid comunist, lichidarea reală a structurilor bolşevice şi instaurarea libertăţii şi demnităţii ar fi fost premise veridice unor vindecări şi schimbări radicale, de substanţă. Procesul comunismului n'ar fi dat doar o satisfacţie morală prigonitilor de ieri, ci ar fi însemnat inocularea unui sânge curat şi sănătos în venele vânjoase ale Neamului. Economia de piaţă, privatizarea, reformele (începând cu cea morală) n'ar fi fost vorbe de clacă, dodii pentru copii, praf în ochii naivilor, ci realităţi palpabile, vrednice a scoate ţara din hăul unei crize fără precedente în istorie. Ţăranii şi-ar fi primit înapoi pământul furat; chiar şi acei care strigau ieri, sus şi tare, că ei au fost în trecut "săraci exploataţi"... O protecţie socială operativă şi eficace ar fi stopat creşterea şomajului, măcar că mulţi dintre cei vizaţi ar fi trebuit, firesc, să se pună pe treabă, nu pe afaceri şi pe pierdeveri. Îmbogăţire? Da, însă vorba lui Guizot, "prin muncă şi economie". Creştinism, naţionalism, democraţie, autentice - potrivit ordinei naturale a lumii. Stat de drept cenzurat de ordinea morală a lucrurilor.

Competenţă, nu comunistă, nu "disidentă", ci... competentă. Până şi echipele de foot-ball şi-ar fi recăpătat vechile nume: "Unirea Tricolor"... O aristocraţie nouă a spiritului, nu a acelora care mai ieri grăiau că n'au rude în străinătate şi nici nu vor să ştie...

Bineînţeles, fiecare optează pentru ceea ce-i place. Noi optăm, ostenitori după dar şi har, pentru a doua variantă. Cine ni se alătură?

Valeriu C. NEŞTIAN

Arhivele româneşti, o mare afacere!

Gh. Ionescu OLBOJAN - Mihai PELIN

După ocuparea militară a României de către Ruşi, tentaţia Comisiei Aliate (sovietice) de Control de a-şi însuşi documentele de arhivă ale Ministerului Apărării Naţionale şi ale Marelui Stat Major dela Bucureşti a crescut sau a descrescut în funcţie de conjuncturi sau stări psihologice proprii enigmaticului suflet al Slavilor.

În ţară, despre acest aspect, minor în raport cu altele, mai ales cu tragedia traversată de Români după 23 August 1944, nu s'a scris măcar un cuvânt. În emigraţie, regretatul general Platon Chirnoagă a pus în circulaţie o prejudecată: **arhivele militare româneşti ar fi fost capturate şi distruse de către Ruşi.** "În România - afirma fostul comandant al Diviziei 4 Infanterie - nu mai există nici un document de război, oficial sau particular. Tot ceea ce a aparţinut Marelui Stat Major, comandamentelor de mari unităţi, regimentelor etc., precum şi carnetele de război ale ofiţerilor care şi-au însemnat evenimentele la care au participat, a fost distrus. Astfel, în România nu mai există nici posibilitatea de a reconstitui o istorie militară a războiului, aşa cum el s'a petrecut."[1]

Afirmaţia de mai sus nu se verifică. Ca regulă generală, nimeni nu capturează documente spre a le distruge. În privinţa arhivelor, generalul Platon Chirnoagă ştia ceva, dar ceva foarte vag şi alături de adevăr. Cercetările efectuate de noi au ajuns la un alt rezultat.

În fazele iniţiale ale jafului sistematic la care au supus ţara, poftele Ruşilor au mers foarte departe, semn că acţionau în virtutea unor planuri alcătuite în prealabil. De pildă, una dintre cele mai curioase cereri cu care s'a confruntat Comisia Română pentru Aplicarea Armistiţiului a fost aceea de a preda Sovieticilor originalul unei telegrame din anul... 1877.[2] Era vorba de cunoscuta telegramă din 19 Iulie 1877 prin care Marele Duce Nicolae - comandantul suprem al armatei ruseşti de operaţiuni în Balcani, bătut crunt de Turci solicita ajutorul militar al Principelui Carol al României. Nu este greu de înţeles de ce aveau nevoie Sovieticii de originalul unui asemenea document. În cazul în care actul nu s'ar fi aflat în arhivele dela Bucureşti, istoria Războiului de Independenţă purtat de Români putea fi falsificată în voie la Moscova. La această solicitare sovietică în termeni ultimativi, Comisia Română pentru Aplicarea Armistiţiului nu a cedat.

Din punct de vedere practic, în epocă, acţiunea sovietică a început prin a se împotmoli într'un moment de mânie. După arestarea Mareşalului Ion Antonescu printr'o echipă alcătuită din doi ofiţeri şi două grupe de infanterie, Secţia a VII-a a Comisiei Aliate (sovietice) - legături cu armatele aliate - din cadrul Marelui Stat Major al armatelor ruseşti, declanşase operaţiunea identificării şi capturării fondurilor de arhivă ale diverselor servicii şi instituţii germane din România.

Până la 25 August 1944, numai la Bucureşti au fost identificate 72 localuri cu arhive germane, documentele fiind capitalizate în clădirea dela Malmaison. Românii nu au apucat nici măcar să frunzărească aceste documente de arhivă fiindcă - la 29 August 1944 - o echipă din Serviciile Operative Expediţionare Americane (S.O.E.) a preluat din aceste arhive o cantitate de circa 30 tone, pe care le-a îmbarcat în avioanele americane aterizate la Popeşti-Leordeni (comună în partea Sud-Estică a Bucureştilor - n.n.) şi le-a evacuat în Sudul Italiei. Când vârfurile coloanelor ruseşti au atins Capitala României, Sovieticilor nu le-a mai rămas decât să deplângă ghinionul şi să nu mai îngăduie repetarea lui. Nici descinderea Sovieticilor în localul Legaţiei Germane din Bucureşti nu a fost însoţită de mai mult noroc. Până atunci, Manfred von Killinger dispusese de timp suficient pentru a distruge toate piesele importante din arhivă.

Treptat, sub presiunea evenimentelor, mânia Sovieticilor s'a mai temperat. În parte i-a calmat cât de cât faptul că au izbutit să pună mâna pe întreaga arhivă a Marinei Române dela Constanţa. Apoi, din arhivele proprii, încă operative, Secţiile II din Marele Stat Major şi din Statul Major al Aerului le-au oferit documentaţii complete pentru înlesnirea operaţiunilor militare din Bulgaria, din Ungaria şi chiar din Germania. Nu era o obligaţie stipulată în convenţia de armistiţiu. Cu toate acestea, interlocutorul în speţă al Românilor, Generalul sovietic Fedenko, întâmpinat de solicitudinea întâmpinată, a devenit din ce în ce mai prietenos. Resturile arhivelor germane, descoperite într'un loc sau altul, le-a considerat capturi de război. Curând a trecut la fondul problemei: "Un interes special - menţionează un document de uz intern al arhivelor militare române a manifestat Comisia Aliată (sovietică) de Control faţă de arhiva Cabinetului Militar la Mareşalului Ion Antonescu pentru confiscarea căruia nu se putea invoca argumentul că era de proveniență germană."[3] Asta s'a întâmplat abia în primăvara anului 1945.

De ce au invocat Sovieticii atât de târziu o pretenţie de această natură? Nu este dificil să întuim un răspuns adecvat. În primul rând, convinşi că România nu le mai scapă din ghiare, nu s'au grăbit. În al doilea rând, interogatoriile care l-au supus pe Mareşalul Ion Antonescu la Moscova nu produceau rezultatele aşteptate şi nu le-a mai rămas nimic altceva de făcut decât să apeleze la documente primare, produse într'o guvernare situată deasupra oricărui reproş. Se pregătea atunci procesul dela Nürenberg şi sperau să găsească în actele româneşti cine ştie ce crime până atunci tăinuite. Această speranţă se reliefa chiar din tratativele care s'au purtat ulterior între Români şi Ruşi.

În acel moment, arhiva Cabinetului Militar al Mareşalului Ion Antonescu se afla în custodia Marelui Stat Major, care a consimţit să pună la dispoziţia Sovieticilor - în fotocopie - orice act care poate să-i intereseze. Înstrăinarea originalelor, care prezentau un interes deosebit pentru statul român, a fost refuzată de Marele Stat Major Român.

Generalul Fedenko n'a dezarmat, însă, insistenţele sale sporind în intensitate şi în paleta argumentelor, sfârşind prin a se impune în faţa Românilor, care au trebuit să cedeze. Mareşalul Ion Antonescu - a pretextat generalul Fedenko - nu va fi judecat de justiţia română, ci de un tribunal internaţional, unde nu se vor putea prezenta fotocopii, ci numai originalele documentelor incriminatorii pentru Mareşal.[4] În plus, generalul rus a cerut şi jurnalele de operaţiuni ale tutoror marilor unităţi militare care participaseră la campania din Răsărit.[5] Ultima solicitare a fost înaintată Ministerului Apărării Naţionale prin scrisoarea ultimativă nr. 952/1945.

Sub presiunea care nu contenea, autorităţile româneşti au instituit o comisie specială, prin ordinul nr. 10421/1945, destinată să studieze modalitatea satisfacerii pretenţiilor ruseşti. Din ordin sau din proprie iniţiativă, Comisia a tras de timp şi a târâgânat lucrurile câteva săptămâni în şir. Sub scutul acestui răgaz, zeci de dactilografe şi ofiţeri din garnizoana bucureşteană au copiat dosarele în discuţie, filă cu filă, confruntând apoi originalul cu copia. Documente mai importante au fost fotocopiate. Operaţiunea - de o amploare notabilă şi lipsită de precedent - a fost înlesnită şi de faptul că multe acte circulaseră din pornire prin mai multe servicii ale armatei, în copii multiple. Travaliul acesta nemaiobişnuit s'a încheiat la 5 Mai 1945. În acea zi - sub un nou ultimatum din partea Sovieticilor - Ministrul de Război a dispus predarea arhivei solicitate delegaţilor Comisiei Aliate (Sovietice) de Control.

La 11 Mai 1945 s'a procedat la întocmirea unui proces-verbal de constatare a arhivei Cabinetului Militar al Mareşalului Ion Antonescu, depozitată în opt lăzi, numerotate N 2/1, N 2/bis, N 2/2, M 2/3, M 2/5, M 2/6, M 2/7 şi M 2/8, care conţineau în total 473 de dosare. Din partea română, procesul-verbal a fost semnat de maiorul Nicolae Popescu şi Căpitanii Vasile Căruş şi Mihai Eliade, iar din partea Comisiei Aliate (Sovietice) de Control de Maiorul A. Lupkin şi Locotenenţii-majori P. Zotov şi I. Kosovarov. Cu aceasta, chestiunea nu s'a încheiat. Nu se ştie ce anume i-a suscitat, dar, suspicioşi, loviţi de alienarea specifică celor obişnuiţi să trăiască din brigandaj, generată de convingerea permanentă că păgubaşii vor să-i tragă pe sfoară, Sovieticii au revenit la atac.

Probabil - pretextul l-a constituit caracterul sumar al procesului-verbal întocmit la 11 Mai 1945. Astfel, Ministrul Apărării Naţionale a fost nevoit să emită un ordin suplimentar, strict secret, sub nr. 20251, la 17 Mai 1945. Vechile dispoziţii erau reiterate mult mai imperativ. Ruşinea de a fi semnat acest ordin i-a revenit titularului de atunci al instituţiei, Generalul de Corp de Armată Vasiliu-Răşcanu, intrat în istoria armatei române prin teribila sa obedienţă la rapt şi abuz. Pentru cititorii noştri retranscriem ordinul integral:

"Urmare la nr. 10421 din 5 Mai 1945.

Cu onoare vă rugăm a lua urgent următoarele măsuri:

(1) - Se va preda chiar în cursul zilei de azi, 17 Mai 1945, Comisiei Aliate de Control, prin reprezentanţii săi, toate documentele pe care le are Marele Stat Major asupra sa, primite dela Cabinetul Militar al fostului Mareşal Antonescu.

Predarea se va face prin încheierea tuturor formelor legale, de către Marele Stat Major (secţiile respective), comisia instituită de Ministerul de Război prin Ordinul nr. 10421/1945 şi reprezentanţii Comisiei de Control.

Dosarele vor fi opisate, numerotate şi sigilate.

Dosarele ce eventual sunt depozitate în alte garnizoane vor fi aduse la Marele Stat Major şi executate operaţiunile de mai sus (opisate, numerotate şi sigilate).

(2) - În plus, se vor mai preda Comisiei Aliate de Control, prin reprezentanţii săi, şi toate jurnalele de operaţii ale marilor unităţi (armate, corpuri de armată şi divizii) aflate la Marele Stat Major, Serviciul Istoric, conform adresei C.A.C. nr. 952/1945, trimisă în copie şi M. St. M.

Jurnalele de operaţii privesc perioada 22 Iunie 1941 - 23 August 1944.

Comisia ce execută predarea acestor arhive va fi formată din Generalul Constantin Ţenescu - secretarul general al Ministerului de Război -, Generalul Nicolae Nicolae Gorschi - Şeful Serviciului Istoric -, şi Colonelul Gheorghiu din Marele Stat Major, Serviciul Istoric.

Aceste dosare vor fi, de asemenea, opisate, numerotate şi sigilate.

Predarea se va face cu încheierea tuturor formelor legale (procese verbale), semnate de toţi reprezentanţii Comisiei Aliate de Control şi toţi membrii din comisia instituită pentru predare.

Dosarele ce nu se găsesc în prezent asupra Marelui Stat Major, Serviciul Istoric, vor fi aduse ulterior şi predate cu aceleaşi forme."[6]

De fapt s'au mai predat Sovieticilor, în speţă Maiorului Liubkin, numai trei lăzi cu dosare. Solicitanţii nu au mai ridicat nici o obiecţie şi chiar au înghiţit, de data aceasta, minciuna românească, exprimată în copiile de pe unele documente, mai ales de pe cele privind jurnalele de operaţiuni. Regizorul ceremoniei de acest fel a fost Colonelul Petre Cramitru, Şeful Secţiei a III-a din Marele Stat Major.[7]

Nu ştim dacă toată această arhivă a mai revenit vreodată în România. Cert este însă că Moscovei nu i-a fost de nici un folos, nici

Continuare în pag.7

NOUL MONUMENT "NAPOCAN": O ASCHIMODIE

Ar fi de râs, dar, când e vorba de Hristos şi de Neam, gafele nu mai sunt simple gafe, ci profanări, blasfemii.

Întotdeauna când au vrut să "omagieze" sau să "cinstească" o personalitate sau un eveniment dinaintea anului 1947 - în vederea "confiscării ideologice", bineînţeles, nu din evlavie - comuniştii au reuşit, în milidoctismul şi nesimţirea lor, să maculeze memoria a tot ceea ce a fost "Piatră de hotar" în simţire şi spiritualitate românească.

Schizoidul Gheorghe Funar, primarul xenofob al Clujului, în dorinţa de a da o "replică" statuii "bozgorului" Matei Corvin, a comandat (pe banii cui?) unui sculptor mediocru (dar membru al Uniunii securiste "Vatra Românească") statuia lui Avram Iancu. Probabil că în intenţia sculptorului de doi bani şi-o ceapă degerată a fost o "spiritualizare" a marelui patriot şi luptător, dar a ieşit ce-a ieşit: o uriaşă macro-cefală, înarmată cu o "machetă" de pe plaiuri latino-americane.

O nouă sluţire a Clujului, datorată ambiţiilor unui însetat de formaţie securo-comunistă.

• • •

NĂZUINŢI, DEZNĂDEJDI... ŞI, DIN NOU, NĂDEJDI

Pe la jumătatea lunii Decembrie, anul trecut, mi-a fost oferită - cu o scurtă, dar frumoasă dedicaţie a... editorului (Dl. Victor Isac) - cartea *"Năzuinţi şi deznădejdi"*, carte ce-l are ca autor pe un fidel militant al Mişcării Legionare, Dl. Petru Gheorgheoni, stabilit în Canada. Editura este bucureşteană şi se numeşte "Gândirea Românească". Cartea a apărut în regia autorului.

În afară de prefaţa D-lui Victor Isac, cartea beneficiază - pe coperta a IV-a - de o scurtă şi densă postfaţă semnată de Dl. Valer Neagoe.

Firul epic al cărţii îl reprezintă peripeţiile D-lui Petru Gheorgheoni ca "paraşutat în România vândută". Sosit cu dorinţa de a lupta împotriva cotropitorului dela Răsărit, îşi dă repede seama că şansele sunt nule: populaţia României se scaldă în zăpăceala postbelică (deznădejde, apatie sau visare de cai bălani pe tavan), iar promisiunile de sprijin ale Occidentului vin doar din partea unor "plutonieri ai serviciilor secrete". Încolţit din toate părţile, Petru Gheorgheoni e nevoit să ia din nou drumul exilului.

O altă "faţă"a cărţii: consideraţiile autorului asupra Mişcării Legionare. Dl. Petru Gheorgheoni se străduieşte (şi reuşeşte) să prezinte echilibrat cele două "vârste" ale Mişcării: Căpitanul şi Horia Sima. Atât elogierea lui C.Z. Codreanu, cât şi aspra judecare a "Comandantului" sunt făcute fără patimă, autorul dovedind un bun-simţ înnăscut.

Cartea se încheie cu "Mesaj testamentar Românieі de mâine", un mesaj către tineret, de fapt: îndemn de a gândi nuanţat asupra Istoriei, de a înţelege corect naţionalismul şi de a trăi în Biserica lui Christos ("Secolul 21 va fi creştin sau nu va fi deloc." - Malraux dixit).

Deşi Dl. Gheorgheoni afirmă că n'are har de scriitor, suntem nevoiţi să-l contrazicem. "Pana" se simte ca la ea acasă între degetele sale.

Urăm cărţii D-lui Petru Gheorgheoni drum bun către ochii şi inimile cititorilor! Amin!

• • •

UN "LUPTĂTOR"

În general, poetul Damian Ureche este un sub-minulescian.

În altă ordine de idei, Damian Ureche este un "luptător".

Înainte de 1989, poetul "lupta" (în versuri, firește) la festivalul ceaușist "Cântarea României" şi prin diverse publicaţii bănăţene, cu ocazia diverselor "parastase" comuniste.

După 1989, Damian Ureche a început a "combate" (tot liric sau liricoid) prin publicaţiile securiste, mai ales prin acelea finanţate de thraco-macaronarul Iosif Constantin Drăgan.

Deşi nimeni nu ştie, deşi nimeni nu l-a văzut, deşi, probabil, nu s'a văzut nici pe sine ("rhum"-ul, bată-l vina!), poetul sus numit a "luptat" şi între 16-22 Decembrie 1989. Altfel cum ar fi primit "Certificat de luptător"?

Totuşi, tare am mai dori să recunoaştem "bravurile" decembriste ale poetului. Poate ne va spune Dl. arhitect Pompiliu Alămoreanu, fiindcă pe lista cu luptători a Fundaţiei Naţionale a Revoluţiei, unde dânsul e preşedinte, figurează. Sau, ne-o va spune chiar poetul Damian Ureche? În proză, de preferat.

Deşi, nu cred că va fi în stare. Fiindcă, pur şi simplu, N-A PARTICIPAT ÎN NICI UN FEL la evenimentele din Decembrie '89.

• • •

Dan Emilian ROŞCA

Instantanee

SFIDARE

Traian BĂDULESCU

Trăim de patru ani drama unui paradox istoric nemaicunoscut: o revoluţie de 360 de grade. O răsturnare de pisică picată în acelaşi punct şi pe aceleaşi picioare. Din cauza aceasta starea de tensiune a devenit generalizată: în aceeaşi familie, în acelaşi loc de convieţuire mai apără şi ţin cu dinţii violent aceiaşi oameni şi vechile structuri, alţii cer cu îndârjire schimbarea. La mijloc rămâne veşnicul joc de interese. Dacă schimbarea înseamnă revenirea la proprietatea particulară, încurajarea iniţiativei private care pune în evidenţă competenţa şi marile valori, opusul ei - stagnarea, sau evoluţia foarte lentă - menţine ţara într'un ghiveci de prune şi usturoi, de lămâie şi lapte care a dus la un haos botezat cu nerușinare coerenţă. Neşansa neamului românesc se cheamă astăzi Iliescu. Rival de moarte al lui Ceauşescu (fiindcă îi frânsese drumul la succesiune: secretarul general al UTC era urmaş firesc al secretarului general al PCR - ca un fiu moştenitor la tron) acest om a fost înfipt în coasta neamului ca o lance de către Alexandru Drăghici şi Cornel Burtică, în complicitatea lui Silviu Brucan, în scopul opririi înfăptuirii de facto a revoluţiei.

Ca orice revoluţie, revolta celor dela Timişoara, apoi din Bucureşti, trebuia să excludă pe loc şi definitiv din viaţa publică orice fost om care avea sau avusese funcţii de partid sau de Stat în comunism. Faptul că - în deruta generală din 22 Decembrie - posibilii noi conducători n'au stăpânit mijloacele şi legile, uneori neortodoxe ale jocului politic, a permis lui Gelu Voican Voiculescu şi lui Virgil Măgureanu să pună mâna pe putere, să creeze din Iliescu un nou mit "al maselor", să-l manipuleze cu o îndemânare diabolică, vârându-l ţării conştiente pe gât aşa cum în '47 i s'au introdus Petru Groza şi Gheorghiu-Dej. De atunci trăim perioada nerușinată a sfidării numită democraţie şi domnia "legilor". "Ce spune legea şi ce-o spune legea", a zis directorul Carol Vlaicu în ziua de 22 Decembrie 1989 în curtea întreprinderii "Metalurgica" din Capitală, când rămăsese numai el, cu secretarul de partid Costică Chiriac, preşedintele sindicatului Aurel Truică şi câţiva trepăduşi cu care ţinuse lumea în frâu.

Frate al unui mare activist comunist, profesor la Ştefan Gheorghiu şi al aceleia ce fusese numită prim secretar în judeţul Vâlcea, prietenă a Elenei Ceauşescu, directorul Vlaicu n'a fost schimbat pentrucă Iliescu a decis: "Nu se schimbă nimeni! Ei sunt "specialişti" de care avem mare nevoie!" Întreprinderea arată acum, după patru ani, jalnic. Ateliere închise; pustii. Din zeci de oameni într'un atelier, dacă mai sunt 5-6. (Dintre cei mai docili directorului şi comuniştilor). Restul - în şomaj.

În acest timp familia Vlaicu (căci şi-a adus aici copiii şi nepoţii) a "creat" o societate particulară, luând câţiva maiştri buni şi produsele cele mai vandabile, folosind materie primă din stocurile întreprinderii. Acest om cu gât gros şi fără obraz este membru în partidul lui Verdeţ (se pare, că în conducere), a candidat la funcţia de senator (permanent deputat în Marea Adunare Naţională) n'a fost ales, dar trăieşte mai bine ca în comunism şi sfidează istoria cu nonşalanţa cu care susţine că socialismul a fost o perioadă înfloritoare în România.

Sfidarea începe de aici, trece prin Agromecurile conduse de comunişti, prin prefecţii numiţi numai dacă "au experienţă politică", adică dacă au condus şi înainte, măcar un atelier sau o şcoală, şi urcă până la vârful unde, Iliescu, Adrian Năstase, Gherman, Solcanu, Văcaru, Văcăroiu se plimbă prin ţară şi în lume, pe banii neamului minţit, în vreme ce economia e la pământ, aspectul satelor şi oraşelor şi al drumurilor este jalnic, starea morală şi psihică a oamenilor se menţine pe marginea războiului civil.

Acum, la patru ani dela momentul vărsării de sânge, comandată de comunişti, trăim amărăciunea sfidării aceloraşi comunişti care au refăcut lanţul oportuniştilor marxişti ce trece prin Senat şi Parlament şi se opreşte în mijlocul Clujului, unde în loc de Doina Cornea, sfidează istoria neamului românesc un aventurier sfertodoct, speculând puternicul nostru sentiment naţional.

Desen de ION BARBU

OLTENISME

Prof. Radu ŞERBAN

La Craiova iarna-i grea, omătul mare, iar cheltuielile pentru frigul din apartemente ustură la buzunar. A crescut şi va mai creşte masiv preţul kilowatt-ului, al gigacaloriei, al apei şi al serviciilor neefectuate, taxele şi impozitele la case şi maşini - reale curbe de sacrificiu ale perioadei de tranziţie dela comunism la... criptocomunism!

• • •

Facultatea de Mecanică a Universităţii din Craiova a organizat cursuri de instruire şi programare asistată de calculator, desenare şi inginerie asistată pentru programe Autocad şi Autodesk - funcţie de cererile solicitanţilor şi nivelul lor de pregătire.

• • •

Printre alte licee agricole din ţară, şi cel din Calafat-Dolj este testat de firma româno-americană Woidcare International, pentru înfiinţarea unei ferme şcolare model, care să aibă şi profil ecologic.

• • •

Mâna dreaptă a Împuşcatului în Italia - tovarăşul Josif C-tin Drăgan este primul Doctor Honoris Causa al Universităţii din Craiova!! - titlu conferit recent de tovarăşii de idei şi idealuri comuniste, în semn de preţuire a eforturilor făcute de el o viaţă, pentru demolarea ţării.

• • •

Personalităţi distinse ale Organizaţiei Internaţionale Soroptimiste prezente la Craiova au înfiinţat clubul închinat umanităţii, de apărare a drepturilor omului, a mediului ambiant, sprijinirea copiilor şi bătrânilor. Ritualul a cuprins o Cartă şi Salba cu efigia Clubului Soroptimist Internaţional. Delegaţia străină a dăruit noului club umanitar din bănie ur. microbuz şi materiale didactice pentru învăţământ. de preţuire a eforturilor făcute de el o viaţă, pentru demolarea ţării.

• • •

Majorarea taxei de anticipaţie la gaze - o altă "bucurie" de iarnă a craiovenilor. Regionala de Distribuţie Gaze - Craiova a majorat preţul gazului metan dela 3,70 lei/m.c. la 24 lei/m.c. şi a stabilit taxa de anticipaţie la 3.500 lei/ punct de ardere şi 15.000 lei/centrale termice pe luna Decembrie a.c.

• • •

După 2 ani dela ultimul recensământ în Dolj, se cunosc rezultatele oficiale: populaţia totală a judeţului: 763.000 persoane, dintre care doar 352.000 persoane active, 33.000 persoane cu facultate şi peste 36.000 de analfabeţi! Populaţia Craiovei: 304.000 locuitori, cu aproape 4.000 mai multe femei decât bărbaţi şi circa 50.000 de şomeri!

• • •

La Craiova fiinţează de curând Filiala Dolj a PROPACT - sindicatul ţărănimii române, care-şi propune, printre altele, să lupte pentru recăpătarea dreptului de proprietate asupra pământului, mărirea pensiilor agricultorilor, stabilirea de taxe şi impozite mici asupra pământului, acordarea de credite avantajoase, îmbunătăţirea legislaţiei actuale ş.a.

• • •

Mitingul Cartelului sindical SYGMA - solidar cu Blocul Naţional Sindical a amintit revendicările economico-sociale ale celor 22 sindicate craiovene componente. Protocoalele încheiate de Văcăroiu cu confederaţiile nu au fost respectate, legea salarizării şi a contractului colectiv de muncă rămând simple promisiuni ale Executivului. Peste cinci mii de salariaţi şi-au exprimat protestul faţă de lipsa de orizont şi perspectivă asupra vieţii ţării, aflată sub administraţie comunistă, incompetentă şi coruptă. S'a cerut cu insistenţă demisia Guvernului comunist.

• • •

"Phaedra" în regia lui Silviu Purcărete - dela Viena la Glasgow, via Bucureşti. Prestigiosul Naţional din Bănie (fondat în 1850) - la a 12-a prezenţă internaţională în Festivalul de teatru dela Glasgow, cu acest spetacol special, de echipă - adevărată culme de noblețe a scenei româneşti.

Arhivele româneşti

Urmare din pag.6

din punct de vedere juridic, nici din punct de vedere istoric. Diplomaţia Mareşalului Ion Antonescu nu fusese una secretă, ci una discretă şi Guvernul Român nu avea ascunse acte de banditism internaţional de genul celor ascunse de Moscova până în zilele noastre. Cum bine se ştie, din raţiuni cât se poate de explicabile, Mareşalul Ion Antonescu nu a fost judecat de un tribunal internaţional. La Nürenberg, acuzatorul sovietic, care ar fi trebuit să le servească Românilor acuzaţii deduse din propriile lor arhive, s'a mărginit a produce fragmente din aşa-zise memorii, pasă-mi-te scrise de Mareşal în regimul de detenţie. Proba administrată a fost încă unul dintre falsurile grosolane folosite de Sovietici în procesul dela Nürenberg. În realitate - am constatat acest lucru prin confruntări de rigoare - , fragmentele în discuţie reprezentau o însăilare nu prea abilă de fraze extrase din stenogramele convorbirilor purtate de Mareşal cu Adolf Hitler şi Joachin Ribbentrop. Pentru asta Moscova nu avea nevoie să umilească Armata Română şi să-l acopere pe Generalul Constantin Vasiliu-Răşcanu cu ruşinea de care nu se va spăla niciodată. Atunci acuzatorul sovietic putea găsi stenogramele respective - cunoscute astăzi în toată lumea şi dosite numai la Bucureşti, chiar în dosarele acuzatorilor american şi britanic.

Prin umila noastră contribuţie prezentată mai sus, sperăm că monografiile şi istorioarele despre Ion Antonescu vor fi revizuite şi puse de acord cu adevărul istoric, adevăr pe care nu pretindem că îl monopolizăm noi, cei doi semnatari ai acestui articol şi, în acelaşi timp, doi împătimiţi scormonitori de arhive întru fericirea cititorilor noştri.

Note:

1.- Generalul Platon Chirnoagă, **Istoria politică şi militară a Războiului României contra Rusiei sovietice. 22 Iunie 1941 - 23 August 1944.** Editura Carpaţi, Traian Popescu, Madrid, f.a., pag. 10.

2.- Lt.Col. Petre Tărulescu, **Aspecte inedite ale Bătăliei dela Stalingrad,** studiu documentar existent în arhivele Ministerului Apărării Naţionale Român.

3.- Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, Documentar YTT/115.

4.- Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, Fond 457, Dosar 314.

5.- Idem, Fond 1200, Dosar 1089.

6.- Idem, Fond 948, Dosar 811, fila 76.

7.- Idem, fila 87.

Gh.I.OLBOJAN şi Mihai PELIN

CE S'A ÎNTÂMPLAT ÎN ŢARĂ DUPĂ FUGA LUI PACEPA?

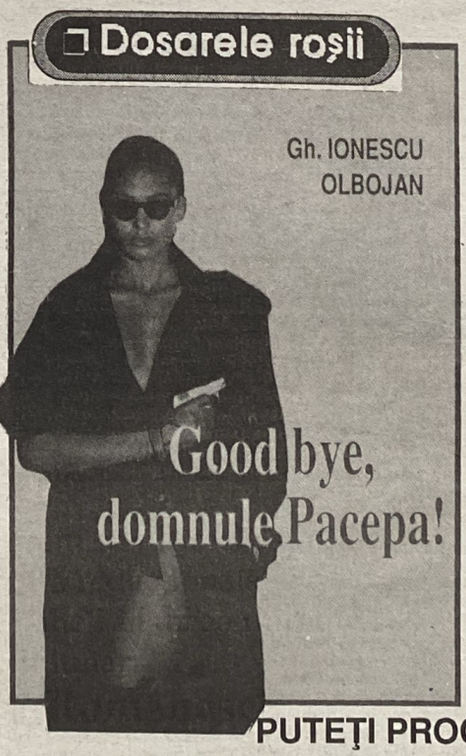

Fuga generalului Pacepa a însemnat pentru Securitatea lui Ceauşescu un cutremur distrugător: liniile de spionaj extern au fost schimbate, spionii români rechemaţi în ţară, Direcţia de Informaţii Externe restructurată, conducătorii schimbaţi.

Amănunte despre toate acestea, precum şi divulgarea celor mai importante activităţi externe ale Securităţii: acţiunile **Dunărea, Brânduşa,** celebrele cazuri **Goma, Cană, Horodincă** şi multe altele, le veţi afla citind, cu sufletul la gură, "raidurile necruţătoare" ale lui Gheorghe Ionescu Olbojan.

PUTEŢI PROCURA CARTEA

SCRIIND PE ADRESA ZIARULUI "CUVÂNTUL ROMÂNESC"
P.O.BOX 78010, WESTCLIFFE POSTAL OUTLET,
HAMILTON, ONTARIO, CANADA
L8C 7N5

Trimiteţi cecul pe numele ziarului "Cuvântul Românesc"

CARTEA COSTĂ: $10.00, plus expediţia

CANADA: $10.00 plus 1.35
U.S.A: $10.00 plus 2.10
EUROPA: $10.00 plus 2.40

Al 4-lea an de aşteptări neîmplinite

Ăştia suntem, atâta putem!

Dr. Petru DAVID

Al 4-lea an scurs dela sacrificiul celor peste 1.000 tineri din Decembrie 1989, al patrulea an de guvernare neocomunistă care şi-a spus, rând pe rând, F.S.N., F.D.S.N. şi P.D.S.R. (Partidul Democraţiei Sociale din România, ca şi când democraţia ar putea fi şi alta decât "socială"!), ajutat făţiş şi direct de aşa zisele formaţiuni politice de stânga, cu o compoziţie eteroclită de orientare naţionalist-şovină (P.U.N.R., Partidul România Mare, P.D.A.R.) sau chiar de Partidul Socialist al Muncii (P.S.M.) al vechilor tovarăşi Verdeţ, Mohora şi Adrian Păunescu. Toţi aceşti domni, foşti tovarăşi de nădejde ai vechiului regim, au reuşit să întrunească, datorită derivei şi naivităţii electoratului românesc, 53% din locurile celor două camere ale Parlamentului României şi să conducă ţara după bunul lor plac. Rezultatele se văd.

Să începem cu economia sau, mai bine spus, cu ce a mai rămas din economia românească după un an şi ceva de guvernare Văcăroiu, omul propulsat în postul de premier al "noii Românii", după ce lucrase ca activist politic la vechiul Comitet de Stat al Planificării.

Anul 1993 a trecut fără nici o finanţare externă palpabilă, cel puţin până la data de 15 Decembrie 1993. Deficitul bugetar se află sub cel prognozat, iar datoria externă a României, pe termen lung, a depăşit 3 miliarde dolari, asta după ce la Revoluţie, România nu avea datorii externe, ba, dimpotrivă, unele ţări africane şi arabe, ne erau datornice! **România se situează pe penultimul loc,** între ţările Est-europene, în ceea ce priveşte **creşterea economică,** apreciată la -8% faţă de anul 1992 şi cu **o rată a inflaţiei ce tinde spre 250%** faţă de anul 1992! În ce priveşte **consumul final al populaţiei** (CFP-ul), **aceasta a scăzut constant în ultimii trei ani:** la 88,4% în 1991 faţă de 1990, la 81,9% în 1992 şi la 78,4% (aprecierе provizorie) în 1993 faţă de anul 1990. Deci, halal prosperitate, cu toate aşa zisele jocuri de "într'ajutorare", gen Caritas!

Sub raport politic şi administrativ, anul 1993 a marcat RESTAURAŢIA DEPLINĂ a vechilor cadre de nădejde ale P.C.R.-ului, ajunşi în funcţii de prefecţi, directori de întreprinderi, inspectori în comerţ şi finanţe, etc. Consiliul Suprem al Magistraturii nu a rămas nici el străin de interesele noii puteri cotroceniste!

Restauraţiei politice, i-a urmat şi ii urmează **restauraţia legislaţiei de inspiraţie neocomunistă,** proces început cu articolele 205 şi 206 din vechiul Cod Penal, referitoare la insultă şi la calomnie, revizuirea lor având un obiectiv precis: îngrădirea posibilităţii de informare a publicului larg. Nu numai că s'au majorat pedepsele privative de libertate, dar în cazul săvârşirii infracţiunii de insultă (cine este în stare să definească obiectiv, insulta?) de către un ziarist, se aplică şi pedeapsa complementară a interzicerii exercitării profesiei. Un număr de 61 senatori, al căror nume ar fi bine să fie dat publicităţii, au pus, astfel, la index, libertatea de exprimare a presei scrise. Dânşii - se pare - au uitat că România a fost primită în Consiliul Europei în mod condiţionat, cerându-i-se să rezolve un număr de **9 (nouă) amendamente,** iar **amendamentul nr.5** prevede în mod expres: "Adunarea Parlamentară a C.E. atrage atenţia autorităţilor române asupra garantării independenţei REALE (sublin. C.E.) a mass-mediei"!

Cât de preocupată este Puterea actuală de a respecta cerinţele C.E. ca şi propria noastră Constituţie, se poate vedea şi din proiectul de lege depus tot la Senatul României, de înlocuire a vechii Legi nr.23/1971 privind **protejarea secretului de stat.** Nu numai că acest proiect reface vechile B.D.S.-uri din întreprinderi (Birourile pentru documente secrete), ale aşa ziselor "camere de protocol" şi a persoanelor desemnate să însoţească vizitatorii străini de unitate, dar "îmbogăţeşte" legea nr.23, introducând şi **noţiunea "secretului de serviciu",** încurajând (Art.20, paragraful 2) delaţiunea ("... obligaţia de a anunţa Serviciul Român de Informaţii...").

Deci, zăvorârea gurii presei se va realiza în mod dublu: pe de o parte, prin interzicerea furnizării de informaţii sau probe compromiţătoare, iar pe de altă parte, uzându-se de articolele 205 şi 206 din viitorul Cod Penal, se va flutura Sabia lui Damocles deasupra presei.

Sub raport moral, anul 1993 va intra, cu siguranţă, în istoria post-decembristă a României, ca ANUL CORUPŢIILOR NEDOVEDITE!

Într'adevăr, numărul enorm de mare de scandaluri (afacerea ştampilelor electorale, afacerea Petromin-Forum Maritime, afacerea aluminiului, afacerea zahărului infestat, afacerile dela Romcereal, afacerile grupului Poolgec şi câte alte tranzacţii dubioase comise la nivele înalte şi nu numai) au răsunat în aproape întreaga presă din ţară, determinând în final (începutul lunii Septembrie 1993) o a doua moţiune de neîncredere în actualul guvern Văcăroiu. Membrii marcanţi ai echipei guvernamentale au avut însă grijă ca pe timpul vacanţei parlamentare să alerge la Procuratura Generală (Parchetul actual) şi să se blindeze cu adeverinţe de "bună purtare", datorită cărora nu s'a mai putut spune nimic, în mod direct, la adresa cinstei domniilor lor. Piesa de rezistenţă a Opoziţiei Democratice ar fi trebuit să fie fostul comisar şef al Gărzii Financiare, Dl. general Gheorghe Florică, destituit de guvernul Văcăroiu încă din luna Aprilie '93 pentrucă îndrăznise să ceară o conduită corectă din partea Poliţiei Economice şi a domnilor ministeriabili, începând cu cel al finanţelor şi terminând cu ministrul de Interne. N'a fost să fie aşa, întrucât nervii Dlui gen. Florică au cedat în faţa numeroaselor şi prelungitelor presiuni, vizibile şi invizibile, astfel că prestaţia sa în faţa camerelor reunite ale Parlamentului României a fost, după cum se zice, lamentabilă. Puterea, reunită în faţa pericolelor, a ieşit şi de această dată triumfătoare.

Sub raport social, datorită prăbuşirii nivelului de trai al populaţiei (gândiţi-vă, de pildă, că salariul lunar al unui medic specialist echivalează cu numai o sută de mărci germane!), anul 1993 a fost şi anul marilor mişcări sindicale. Se vorbeşte chiar despre cel de-al 9-lea val sindical care va urma după cele opt produse în intervalul Decembrie 1990 şi ultima grevă de mare amploare, a mecanicilor de locomotivă din 11-18 August 1993. Ceea ce nelinişteşte Puterea este certa politizare a revendicărilor susţinute de marile confederaţii sindicale: Blocul Naţional Sindical, Cartelul "Alfa" şi C.N.S.L.R.-Frăţia. Aceştia din urmă au prezentat la Cotroceni o listă de priorităţi ce depăşesc cu mult specificul revendicărilor sindicale, şi anume: accelerarea privatizării, aprobarea, în regim de urgenţă, a Legii falimentului, măsuri de protecţie socială pentru categoriile defavorizate. Iarna anului 1993-1994 se anunţă foarte grea, atât pentru populaţie, cât şi pentru guvernanţi. Milioane de oameni fac în prezent POLITICA SUBZISTENŢEI!

Ce face Opoziţia în acest timp? sau, mai bine zis, ce a reuşit să facă pentru a opri alunecarea României în genunea sărăciei, haosului şi conflictului fratricid? Răspunsul este sărac în conţinut, pentrucă, efectiv, cu excepţia celor trei moţiuni de contestare a Guvernului Văcăroiu, opoziţia parlamentară (aici incluzând şi partidul D-lui Petre Roman) nu are prea multe reuşite, în anul 1993.

Comentatorii avizaţi apreciază **situaţia politică din ţară drept fluidă.** Numeroşi politicieni, din considerente mai mult personale, cu tentă carieristă, au renunţat la partidele lor de origine, trecând la alte partide, cu mai bune perspective de reinvestire parlamentară. Din noianul de partide şi partidulete (144) care încă mai concurau la alegerile locale din Februarie 1992, abia 12 dintre ele au reuşit să trimită oameni în parlament. Atunci s'a produs marea greşeală operată de Dl. Radu Câmpeanu: ieşirea P.N.L. din cadrul Convenţiei Democratice, ceea ce a determinat cel mai răsunător insucces electoral înregistrat de liberali. Locul lor a fost luat de P.N.L.-A.T. (aripa tânără) care ulterior s'a transformat în P.L.-93, după ce unii politicieni (Viorel Cataramă, Călin Popescu Tăriceanu) formaseră Noul Partid Liberal şi acesta se reunise, în Februarie 1993, la Braşov, cu veritabilul P.N.L. Între timp, P.L.-93, în frunte cu Dinu Patriciu şi Horia Rusu marşa spre o nouă unificare liberală, strângând în plasa lor şi o serie de deputaţi din P.A.C.

Multe, prea multe sciziuni şi reunificări, în cursul cărora politicianismul şi nu virtuţile politice au jucat un rol preponderent.

Câteva reflecţii penale

Mihai S. DERDENA

În Ianuarie 1990, cu puţin timp înainte de abolirea pedepsei capitale, am fost minţiţi că, în această chestiune, ca şi în aceea a scoaterii în afara legii a P.C.R., se va pronunţa electoratul în cadrul unui referendum naţional, fixat - dacă nu mă înşeală memoria - pentru Duminică 28 Ianuarie 1990. Se ştie că plebiscitul nu s'a ţinut, dar pedeapsa cu moartea a fost desfiinţată de preşedintele de atunci - neales - acelaşi Ion Ilici Iliescu. Cât despre scoaterea în afara legii a partidului satanic nici pomeneală, acesta continuând să existe nestingherit sub diferite sigle, însă de aceeaşi factură ideologică.

Pe lângă minciuna privind referendumul, ni s'a mai servit - întru imbecilizare desăvârşită - argumentul stupid că abolirea pedepsei cu moartea este impusă de necesitatea ca România să se alinieze la standardele democraţiilor vest-europene. Logica, însă, ne face atenţi că măsura de aliniere în ceea ce priveşte îmblânzirea pedepselor pentru ucigaşi trebuia să se producă, firesc, după mulţi ani de prefaceri economico-sociale, timp în care să ne apropiem de nivelul de trai material şi spiritual al Europenilor occidentali, iar

nu încă din prima lună a foarte dificilei perioade de tranziţie dela comunism la capitalism (economie de piaţă). Astfel, numărul omorurilor a crescut atât de iute şi de alarmant încât s'a ajuns până acolo încât un tânăr şi-a ucis mama numai pentrucă dânsa n'a avut timp să-i calce pantalonii.

Evident, nu-i nimeni atât de naiv ca să-şi închipuie că odată cu reintroducerea pedepsei cu moartea - ţel nobil pentru care domnul Ion Cristoiu a depus toată energia-i debordantă, mai cu seamă în lunile August şi Septembrie din acest an, dar nu ştiu cine l-a oprit brusc - vor dispărea dintr'odată toţi asasinii din România.

Însă ce va fi clar pentru oricine va fi scăderea spectaculoasă a numărului de omucideri şi cel al tentativelor de acest fel. Căci nu-i totuna să avem, să zicem, 1000 de criminali, când nu se aplică pedeapsa capitală, sau doar 10 asemenea răufăcători, când există legal şi se aplică pedeapsa meritată, adică moaretea. Sunt, nici vorbă, adeptul reintroducerii imediate a pedepsei cu moartea. Ba mai mult, opinez că va fi mai benefică această măsură dacă ea s'ar aplica retroactiv, cu începere din Ianuarie 1990, dela acel plebiscit mincinos, dela acea abolire ilegală, promulgată de un preşedinte neales şi, prin urmare, ilegal. Logic, moral şi drept ar fi ca acei politicieni, membri ai C.N.F.S.N., care au aprobat, în Ianuarie 1990, desfiinţarea pedepsei cu moartea şi care se opun şi acum, în 1993, reintroducerii pedepsei capitale, să fie judecaţi şi condamnaţi ca nişte complici ai miilor de criminali care au profitat de o clemenţă ce îi încurajează să se înmulţească şi să recidiveze.

Nutresc ferma convingere că măsura radicală, la care mă refer şi care ar fi în asentimentul covârşitoarei majorităţi a Românilor cu drept de vot, s'ar dovedi deosebit de eficientă dacă s'ar aplica şi hoţilor de orice fel.

TEC THE EUROPEAN CONNECTION

LEGĂTURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA

TORONTO - BUCUREŞTI	$ 750
MONTRÉAL - BUCUREŞTI	$ 750
VANCOUVER - BUCUREŞTI	$ 1300
CALGARY - BUCUREŞTI	$ 1300

TEC SPECIAL - Toronto - Viena $ 599

TORONTO-FRANKFURT	$ 499
TORONTO-LONDRA	$ 390
TORONTO-AMSTERDAM	$ 490
TORONTO-LOS ANGELES	$ 350
TORONTO-NEW YORK	$ 199

Servciile noastre sunt disponibile şi cu plata în rate (plăti peste $ 1000)

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS. 25lb=$59.33 peste 25lb $2.99Kg.
• Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe

NUMAI ÎN 24 DE ORE, SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE

VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921

AMERICA 1994: CULEGÂND FURTUNĂ

Des GRIFFIN

Am decis să traduc articolul de mai jos din două motive. Întâi, pentrucă el prezintă o identificare, mai mult, o diagnosticare foarte competentă a cauzelor tragediei lumii contemporane - tragedia înstrăinării omului de Dumnezeu! În al doilea rând, pentrucă multe din adevărurile expuse în el sunt mai puţin cunoscute unora din cititorii "Cuvântului Românesc" ca urmare a unei intensive, diabolice spălări a creierului la care au fost supuşi atât după Cortina de Fier cât şi aici în, foarte impropriu-numita,"lume liberă"; pentrucă mijloacele de informare ale acestei "lumi libere" sunt controlate aproape total, sufocant tot de cei care au creat, finanţat şi impus comunismul - ideologia (dacă vreţi, religia!) lui Antihrist! Ideologie care a dus la martirizarea a peste două sute cincizeci de milioane de fiinţe umane, creştini şi, mai ales, creştini în întregul Imperiu al Răului, de departe cel mai mare genocid cunoscut de istoria umană! Şi o ultimă menţiune. Titlul articolului putea fi tradus foarte exact: "America 1944: Îndurând pedepse pentru fărădelegile ei". Totuşi, am găsit mai expresiv titlul de mai sus.

(Nota traducătorului).

America 1994! Ceea ce se întâmplă pe scena naţională acum, când ne îndreptăm către sfârşitul secolului douăzeci, poate să determine pe orice fiinţă raţională să vadă situaţia cu un înlat grad de nelinişte, dacă nu chiar cu teamă şi agitaţie. Cu cât cineva vede mai mult dezvăluindu-se drama americană, cu atât mai mult e determinat să se îndoiască în mod serios, nu numai despre sănătatea pshihică a poporului american, dar chiar şi de viitorul naţiunii noastre, naţiune care a fost cândva măreaţă şi prosperă.

Din orice punct al busolei, asistăm la o disprețuitoare repudiere, la scară naţională, a tot ceea ce a servit la crearea măreţei noastre naţiuni - legile, principiile şi regulile de conduită care, din timpuri imemorabile s'au dovedit a fi competenţele de bază ale unei societăţi sănătoase. In orice segment al societăţii americane oamenii sunt într'o rebeliune deschisă împotriva a tot ceea ce a caracterizat "America" dela începuturile ei. Binele este acum rău. Lucrul corect e acum greşit. Susul e acum jos. Negrul e acum alb. Frumuseţea e acum urâtă. Dintr'o coastă într'alta a Statelor Unite, peste tot, adevărul, cinstea, dreptatea şi valorile tradiţionale sunt batjocorite, sfidate şi ridiculizate, în timp ce idioţenia celor cu rang înalt e descrisă ca pisc de înţelepciune.

LINII POLITICE DISTRUCTIVE

Pe scena politică, foate orientările politice care s'au dovedit distructive în istoria multor naţiuni de-a lungul veacurilor sunt acum lăudate şi elogiate; mai mult, ele sunt îmbrăţişate şi puse în aplicare cu o pasiune fanatică de către cei care acum ocupă poziţii de imensă putere în cele mai înalte eşaloane ale guvernului.

Ce s'a întâmplat cu America, ţara minunată şi puternică a celor liberi şi casa celor viteji de altădată? De ce acest prăpăstios declin al caracterului naţional şi al fermităţii de decizie? De ce această dezintegrare a familiei americane? De ce şcolile noastre au fost transformate în incubatoare ale degenerării? De ce valul de crime care a cuprins naţiunea? De ce această febră la scară naţională de a fugi de realitate prin droguri şi alte forme de "scăpări" de realitate? De ce această progresivă campanie guvernamentală de folosire a forţei, a intimidării şi a terorii împotriva propriilor săi cetăţeni? De ce cele aproximativ 11 miliarde de dolari datorie care aparţine corporaţiilor precum şi persoanelor particulare? De ce aproape 5 bilioane de dolari datorie naţională? Şi de ce ce mai mulţi Americani nu sunt în măsură să sprijine nimic, ba mai mult, s'ar lăsa înşelaţi de aproape orice? De ce?... De ce?... De ce?... Lista lui "de ce" e aproape fără sfârşit!

Este condiţia noastră actuală la nivel naţional rezultatul unei deplorabile, total greşite administraţii a uriaşelor noastre resurse? Sau, a fost ea cauzată de vreo bizară formă de nebunie colectivă, una din acelea care au infestat rasa umană doar de puţine ori de-a lungul istoriei? Or există ceva mult mai machiavelic în spatele declinului nostru extrem de abrupt ca naţie?

EXTREM DE FERICIŢI

In anii care au urmat celui de-al Doilea Război Mondial, Statele Unite apăreau să aibă totul în favoarea lor; noi, Americanii, eram aşezaţi, pur şi simplu, pe creştetul lumii, în cel mai deplin sens al expresiei, iar cerul ne era limita! În 1950 puterea naţională, prestigiul, bogăţia şi prosperitatea Americii au fost fără precedent. Cu doar 6,6% din populaţia planetei, noi ne bucuram de 50% din bogăţia acesteia. Da, Statele Unite au fost un uriaş printre pigmei - şi restul lumii ne urmărea cu indicibilă admiraţie şi ne ţinea în mare stimă.

NU S'A ÎNTÂMPLAT PESTE NOAPTE

Acum, la mai puţin de 50 de ani mai târziu, - în 1994 - noi ne găsim aşezaţi din fiecare punct al busolei de dificultăţi imense care ameninţă să distrugă naţiunea noastră. Ce ni s'a întâmplat - şi de ce?

Este evident că nu ne-am trezit brusc într'o dimineaţă recentă pentru a ne găsi, pe nepusă masă, inundaţi de cel mai masiv pachet de dificultăţi sociale, morale, financiare şi spirituale care au confruntat vreodată vreo societate dela începutul istoriei umane. Nu, acest lucru nu s'a "întâmplat" aşa, accidental; el a fost cauzat!

De-a lungul a mai multor ani, autorul acestor rânduri s'a documentat în amănunţime asupra adevărurilor uluitoare ce se află în spatele acestei intenţionate, ştiinţifice distrugeri a civilizaţiei occidentale de către agenţii unei extrem de secrete organizaţii, cunoscută sub numele de Illuminaţii, organizaţie al cărei scop fundamental este să creeze o luciferică Nouă Ordine Mondială. Aceasta e uimitoarea, aproape incredibila poveste de conspiraţie şi intrigă internaţională la cele mai înalte niveluri ale guvernului, finanţelor, academiei şi mijloacelor de informre în masă. Cât despre impactul politic total, absolut, acesta depăşeşte cu mult pe oricare altul găsit în ficţiune!

Ca rezultat, aici în America, noi, împreună cu popoarele altor naţiuni, am devenit victimile unei conspiraţii fără precedent comisă împotriva noastră de către organizaţii ca şi de către indivizi extrem de cruzi, cinici în exercitarea puterii lor brute şi în urmărirea planului şi scopului lor diabolic.

Care este acest scop diabolic? Care sunt imperativele planului lor? (1) Distrugerea tuturor guvernelor naţionale; (2) Abolirea oricărei forme de proprietate privată; (3) Abolirea moştenirii; (4) Distrugerea patriotismului (dragostea fireasca faţă de propria ţară); (5) Distrugerea Creştinătăţii; (6) Distrugerea familiei (adică a căsătoriei, a moralităţii şi educaţiei cuviincioase a copiilor) şi, în final, (7) Crearea Noii Ordini Mondiale sau a unui guvern mondial totalitar.

ADAM WEISHAUPT

Illuminaţii (Ordinul celor Illuminaţi), cea mai secretă dintre societăţile secrete, a fost întemeiată de Dr. Adam Weishaupt, profesor de Drept Canonic la Universitatea Ingolstadt din Bavaria, pe 1 Mai 1776. Scopul declarat al acestui Ordin era "să facă din rasa umană, fără vreo distincţie de naţiune, condiţie, sau profesie, o familie bună şi fericită." Sună familiar? Trebue!

Iniţiaţii - indivizi care se consideră pe ei înşişi aleşi între aleşii intelectuali, - trebuiau să depună un jurământ prin care să se angajeze la o "perpetuă tăcere şi o fermă loialitate şi supunere faţă de Ordin, reprezentat de persoanele superiorilor mei; prin acest jurământ făcând de asemenea o loială, fermă şi completă renunţare la judecata personală, la propria mea voinţă şi la orice mărginită folosire a propriei mele puteri şi influenţe. Mă angajez să consider bunul Ordinului ca pe propriul meu bun şi sunt gata să-l slujesc cu averea mea, cu onoarea mea, cu sângele meu... Prietenii şi duşmanii Ordinului vor fi prietenii şi duşmanii mei şi în ceea ce îi priveşte şi pe unii şi pe alţii mă voi comporta faţă de ei aşa cum voi fi îndrumat de către Ordin... (şi) mă voi devota creşterii şi promovării acestuia şi în acest sens voi folosi întreaga mea capacitate... fără vreo reţinere secretă" (Evidenţe ale unei conspiraţii," de John Robison, 1797, p. 71).

Lui Robison, profesor la Universitatea Edinburgh din Scoţia, i-au fost încredinţate documente strict secrete de-ale Illuminaţilor de către Weishaupt care l-a identificat a fi, aşa cum au făcut şi alţii, un gigant intelectual. Totuşi, Robison n'a putut fi cumpărat sau influenţat prin manipularea vanităţii sale intelectuale. Robison a fost un om onest - de aici dezvăluirea lui publică!

Existenţa Illuminaţilor devenise cunoscută public cu câţiva ani mai devreme, în urma descoperirii unor documente secrete asupra unui curier care a fost ucis de fulger. Ca urmare a acestei întâmplări, cartierele generale ale Illuminaţilor, ca şi locuinţele multora dintre liderii lor la vârf, au fost percheziţionate de poliţie - şi conspiraţia globală dată în vileag.

Sir Walter Scott, în al doilea volum al cărţii "Viaţa lui Napoleon Buonaparte", afirmă că bancherii internaţionali (în acel timp având cartierul general în Frankfurt, Germania), au furnizat sprijinul financiar pentru Illuminaţi şi pentru agenţii lor, Iacobinii, care au organizat şi condus Revoluţia Franceză din 1789.

O scurtă istorie a Illuminaţilor se găseşte în cartea "Al patrulea Reich al celor bogaţi" - Fourth Reich of the Rich - (pp. 40-72). Aşa după cum am demonstrat cu documente în această carte, Illuminaţii sunt o organizaţie inspirată de Lucifer, "îngerul luminii" care a căzut şi care la origine a fost "deplinătatea înţelepciunii şi cununa frumuseţii", dar acum este "dumnezeul veacului acestuia" (Iezechiel 28:12; II Cor. 11:14; II Cor. 4:4). Un celebru articol scris de Winston Churchill în 1920 (reprodus fotografic în cartea mea "Scufundarea în Sclavie?" - Descent into Slavery? - (pp.74-77), oferă detalii suplimentare surprinzătoare, deconcertante despre această organizaţie diabolică.

"ÎNTOTDEAUNA ACOPERIT DE UN ALT NUME"

Anumite auto-proclamate "autorităţi" ar vrea ca noi să credem că Illuminaţii s'au prăbuşit şi au dispărut definitiv după ce au fost deconspiraţi, daţi în vileag. Nimic mai fals! Weishaupt a scris: "Marea forţă a Ordinului nostru constă în capaciatatea lui de a lucra pe ascuns; niciodată nu lăsăm ca el să apară sub propriu-i nume, ci mereu acoperit de un alt nume" (Robison p. 195).

Şi aşa a fost de atunci - "niciodată sub propriu-i nume... mereu acoperit (mascat) de un alt nume". Acele "alte nume" sunt foarte uşor de identificat pe scena americană; ele sunt grupuri, consilii, organizaţii, partide politice sau mişcări care lucrează pentru împlinirea celor şapte scopuri subliniate mai sus. Consiliul pentru Relaţii Externe, Comisia Trilaterală, Federalismul Mondial, Umanismul Secular, Mişcarea pentru Democraţie, Educaţia Progresistă şi Mişcarea Noii Ere sunt doar câteva din multele existente.

În pofida diferenţelor de suprafaţă dintre ele, scopul fundamental al fiecăreia e întotdeauna acelaşi - crearea unei Noi Ordini Mondiale în care guvernul ar fi al unei elite, ales de către elită, pentru elită. Succesul enorm al eforturilor lor distrugătoare este reflectat în situaţia existentă astăzi în Statele Unite. Suntem o societate ale cărei fundaţii au fost măcinate până la punctul virtualei non-existenţe.

Aşa după cum am documentat în mod amănunţit în "Al patrulea Reich al celor bogaţi", agenţi ai conspiraţiei Illuminaţilor pentru crearea Noii Ordini Mondiale s'au însinuat ei înşişi (sau au fost infiltraţi prin manevre de către superiorii lor) în poziţii influente peste tot în societatea americană. Ei au lucrat ca agenţi ai schimbării în educaţie, politică, religie, în mijloacele de informare în masă etc., pentru a crea condiţiile dorite de stăpânii lor ascunşi în spatele scenei - condiţii care să ducă la distrugerea Republicii noastre creştine care a fost măreaţă cândva, (vezi punctul 5 de mai sus), pentru ca Noua Ordine Mondială luciferică să poată fi construită pe ruine. Da, a fost planificat aşa!

ÎNTEMEIAT PE LEGEA LUI DUMNEZEU

Când cineva ia în consideraţie istoria noastră naţională îi va fi mai uşor să înţeleagă de ce mânia conspiraţiei luciferice este focalizată în mod special asupra Americii. Statele Unite au fost cea de-a doua naţiune în decursul istoriei umane a cărei lege fundamentală a fost legea lui Dumnezeu. Biblia a avut autoritate de LEGE atât la tribunal cât şi în Congres ca şi peste tot în societate. Ea a fost arbitrul final în cele mai multe dispute. Primii Americani au avut prioritățile lor firești, drepte. Ei au înţeles clar că Dumnezeu este sursa autorităţii guvernamentale: (1) Dumnezeu, Creatorul, Susţinătorul şi Domnitorul peste toate lucrările: (2) Omul, creaţia lui Dumnezeu; (3) Constituţia,creaţia omului; (4) Guvernul civil, creaţia constituţiei şi (5) Slujitorii civici, creaţia guvernului civil.

În special dela apariţia administraţiei umaniste (omul e dumnezeu) / socialiste a lui Franklin D. Roosevelt în 1933, totul s'a schimbat. **Forma guvernului nostru naţional a fost inversată, a fost întoarsă cu susul în jos.** Guvernul civil (Statul) s'a preamărit pe sine mai presus de orice, declarându-se a fi "ca dumnezeu". Ca nou dumnezeu al Americii, Statul promite acum să facă tot ceea ce e necesar pentru supuşii săi din pântecele matern până la mormânt. Dumnezeu-Creatorul a fost îndepărtat din clădirile guvernului, din sălile de clasă, ca şi din cele mai multe din bisericile de pe cuprinsul Americii. Cât priveşte constituţia, deşi cei în autoritate au făgăduit s'o respecte, s'au dovedit falşi, pentrucă s'au lepădat de ea ca de un rebut şi au înlocuit-o cu aşa-numita "liniе politică publică". Iar omul a fost indus/sedus să accepte diabolic de obscena dogmă umanistă că el a evoluat din nămol. După ce, din propria-i vină, omul şi-a pierdut poziţia pe care o avea sub Dumnezeu-Creatorul, acum el se târăşte la picioarele noului său domn şi stăpân, Statul. Acum omul e considerat o "resursă umană" pentru a fi folosită în beneficiul Statului. Aşa cum am fost avertizaţi de Preşedintele George Washington cu peste 200 de ani în urmă, guvernul nostru civil actual, scăpat de sub control, s'a transformat într'un "înfricoşător stăpân" care impune supunere oarbă faţă de fiecare din capriciile sale dictatoriale. În mod clar, setea înnebunită după putere şi control a guvernului nostru nu cunoaşte limite. Cu fiecare lună care trece, războiul guvernului împotriva poporului american devine tot mai nerușinat - atingând mereu noi culmi de dispreţ nu numai faţă de constituţie, faţă de poporul american şi faţă de valorile tradiţionale, dar şi faţă de orice aparenţă de adevăr şi dreptate. Scena politică este o cloacă care mustește de corupţie, intrigi, minciuni, depravare morală şi trădare fățișă. Şi apoi conform cuvintelor nemuritoare ale lui Sir John Harrington (1561-1612): "Trădarea niciodată nu prosperă, care-i motivul? Pentrucă dacă ar prospera, nimeni n'ar îndrăzni s'o numească trădare". ...

...

Că America se îndreaptă spre ziua judecăţii e în afară de orice discuţie. Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Ceea ce am semănat, aceea vom culege!

Este de o importanţă vitală ca tu să priveşti viitorul în deplină cunoştinţă de cauză, cu înţelegere. Tu trebue să recunoşti că noi suntem în război, un război al adevărurilor simple împotriva unor complexe şi extraordinar de sofisticate falsităţi. Catalogul pe care îl ţii acum în mână (e vorba de EMISSARY PUBLICATIONS CATALOG, din care am preluat şi tradus prezentul articol, având aceeaşi adresă ca şi publicaţia MIDNIGHT MESSENGER n.n.) este destinat să-ţi furnizeze această necesară cunoaştere să înţelegi exact ceea ce se întâmplă în mod real pe scena naţională şi internaţională. Aceste instrumente de educaţie îţi vor deschide noi orizonturi de cunoaştere şi înţelegere pe care niciodată nu ţi-ai imaginat că le vei atinge.

Apoi, poţi folosi această cunoaştere şi înţelegere pentru a-ţi formula propriul plan de acţiune. Este de importanţă vitală ca fiecare din noi să facă ceva pentru răspândirea adevărului a cărui aplicare poate revoluţiona şi transforma viețile oamenilor. Studiază pentru a identifica rolul tău în acest război - şi apoi oferă-i tot ceea ce ai. ...

Traducere de Preot Dumitru Măcăilă

MARII DELATORI

Fluieraşul

Ion TECŞA

Marele scriitor rus Leonid Andreew, pe nedrept uitat, neagreat de bolşevism, şi pe care datorită forţei sale literare şi dramaturgice, l-aş compara cu Ştefan Zweig, are o nuvelă, "Gândirea", în care relevă identitatea, prin repetiţie, a simulacrului cu subiectul. Este vorba în această nuvelă eseu, de un nobil care, pentru a suprima fără a fi pedepsit un rival, a simulat în cadrul unor reuniuni de societate, accese nevrotice. Asasinul comite crima şi este internat într'un ospiciu. Aici, ca să ne exprimăm simplu, tot "făcând pe nebunu'", a înnebunit cu adevărat. Cu alte cuvinte, psihologic, la început deliberat, apoi treptat, maladiv, comportamentul, ficţiunea se confundă cu realul.

Cu vreo douăzeci şi cinci de ani în urmă, în plină teroare comunistă, societatea românească a fost zguduită de un proces ieşit din comun. Câteva din elitele vieţii noastre artistice au fost incriminate de "trădare a clasei muncitoare" şi sancţionate cu ani grei de puşcărie. Efectul a fost cel urmărit de regim: lacăt la gură, depresiune morală, frică colectivă, supunere oarbă. Au fost puşi la stâlpul infamiei, printre alţii, compozitorul Mihail Andricu, baritonul Şerban Tassian şi soţia sa Valentina Creţoiu Tassian. Din rechizitoriul acuzării, demn de reţinut, prin absurdul pledoariei procurorului, a fost şi aceea că acuzaţii, prin arta lor, au reflectat tendinţe burgheze că, de pildă Andricu, în simfoniile sale s'a exprimat prea abstract, desprins de viaţă, decadent etc.

Ca şi cum muzica, chiar şi cea zisă programatatică, desprinsă de cuvânt, prin fluiditatea ei, poate fi închistată în dogme, Leporello să-şi critice stăpânul Don Juan cu menajamente, iar acutele din Traviata să poată fi înălţate proletar!

Ce se întâmplase? Cu ocazia unei reuniuni familiare, amfitrion fiind actorul Radu Beligan, acestuia, voluntar în serviciul Securităţii, i s'a "implementat" la butonieră un microfon, o noutate pe vremea aceea, iar în buzunar un înregistrator magnetic. În aburul unor cupe de şampanie, invitaţii şi-au dezlegat limbile, incitaţi fiind de gazdă, glumele şi "bancurile" au curs gârlă, iar această gazdă, volubilă şi încântătoare, a trecut pervers la cele politice. Şi, Doamne, câte nu mai circulau pe atunci! Suculente, hazoase, mai ales pe seama agramaţilor din fruntea bucatelor. Ca Romănu', de... în timp ce delatorul, înregistra, înregistra, cu sârg...

Imediat după pronunţarea sentinţelor, aidoma personajului canalie - tâmpit pe dinafară, şiret pe dinăuntru - din Scrisoarea pierdută, Dandanache, pe care actorul l-a interpretat, ca nimeni altul de sute de ori (succesul a fost exploatat plenar), "Pac" un articol la "Scînteia", în care codoşul s'a autoelogiat ca autor al demascării "duşmanilor Clasei muncitoare". A folosit şi un autoepitet: "N'aş vrea să trec drept lipsit de modestie, dar în această acţiune, eu am avut rolul de "FLUIERAŞ"! Întocmai eroului din nuvela lui Leonida Andreew, tot jucându-l, actorul s'a integrat personajului, ficţiune, devenindu-i un alter ego.

Drept răsplată pentru "serviciile" aduse i s'a decernat titlul de "artist al poporului" şi numit director al Teatrului Naţional, funcţie în care a tronat până la "revoluţie", când, discret, fără publicitate, a fost nevoit la transfer pe alte scene. Actor redutabil, a continuat să joace mai departe, să apară în reluări, la radio şi tv., component chiar în turnee peste hotare. Aşa pedeapsă...

Socotind că timpul şterge totul, că oamenii, luaţi de nevoi devin amnezici, iar stăpânirea e cam aceeaşi, tovarăşul, de data aceasta domnul, Agamiţă-Beligan, ţintind un redivivus, îi arde "pac" un scurt, dar bine plasat articol, la ziarul bombă "Evenimentul Zilei" intitulat: "RADU BELIGAN MULŢUMEŞTE "EVENIMENTULUI ZILEI"

Stimate Domnule Cristoiu,

Am fost plăcut surprins (!) de importanţa pe care aţi dat-o reîntoarcerii mele la Naţional. Sunt bucuros şi în acelaşi timp îngrijorat (nu are de ce, proptelele PCR dăinuie): *voi fi oare la înălţimea aşteptărilor? Au trecut atâtea peste mine...* (numai bune, că cele rele au trecut peste victimele vânzării). *Odată cu mulţumirile mele, îmi mărturisesc şi slăbiciunea pentru "Evenimentul zilei". E un adevărat drog (!), de care nu mă pot lipsi în primele ore ale dimineţii* (Aferim! - Aşa pupicuri, mai rar!) *Când m'am dus pentru trei luni în Australia* (câtă valută a costat "şuşaneaua"?) *am făcut un abonament plătit în dolari!!! Se poate un mai mare compliment?*

God Bless You" (Ateu ipocrit, mai ieri, credincios astăzi?)

La câţiva ani dela acel proces l-am revăzut, pe stradă, pe cel moase voci de bariton din lume, cu un timbru tremollo unic, neegalat în Rodolfo (Boema) sau Edgardo (Lucia di Lamermoor). Şerban Tassian, bărbatul falnic de altă dată, impunător, cu părul roş ondulat, mergea încvoiat, nesigur, sever marcat de detenţie şi oprobriu, îmbătrânit, epuizat. Curând a murit. Andricu, cel mai de seamă compozitor post belic, creator de simfonii şi camerale de valoare recunoscută şi peste hotare, după eliberarea sa, nu a mai putut compune cu aceeaşi forţă, sau cel puţin nu a mai manifestat aceeaşi vigoare... Se pare un foc stins... Dar Valentina Creţoiu, soprana cu voce de cristal, interpretă strălucită în cea mai suavă "Margaretă"? Cine ştie...

Fluieraş de fag, ca actor ne-şti drag. Ca om însă, Fluieraş de osodios!

AVRAM IANCU

Chipeş tânăr moţ dela Abrud,
Fiu al unui neam de impilaţi,
Rosu-te-a un gând, sub jugul crud:
Sol să fii la curţi de împăraţi.

Cei loviţi de crsunte nedreptăţi,
Biruri şi momeli împărăteşti,
Te-au visat, sub ziduri de cetăţi,
Te-au văzut în platoşe cum creşti.

Visul lor, al tău, s'au întâlnit
Unde'n văi, prin munţii Apuseni,
De amar, de plâns, au răsărit
Numai spini, pe straturi buruieni.

Chipul lor de ceară, ca de Crişti,
Ţi-a umplut viaţa cu nesomn.
Ai tot vrut în anii goi şi trişti,
Ei să fie peste plaiuri domni.

Strâns-ai, strâns, cu tulnic lung de foc,
Sumănarii tăi de aspru stei.
Să le faci - viteaz - sub soare loc,
Să alungi urâţii ani şi grei.

Iancule, Habsburgii te-au minţit!
De atunci cu fluiera'n desagi,
Tot cântat-ai, şi ai tot doinit
Pe sub rămuriş uscat de fagi.

Kaizerii azi, Iancule, s'au dus...
Urmă nu mai vezi din ei pe plai.
Plaiul, peste veacul lor apus,
Cântă cântec vesel, mândre Crai!

Petre PASCU

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

Iarăşi istorie ceauşisto-rolleriană

Haider DENAMI

Doamna pseudoziaristă Magda Brighidău ne informează în pagina 16 a numărului 1077, din 13 Octombrie 1993, al cotidianului "România liberă", că poşta română a pus în circulaţie, la 8 Octombrie 1993, o emisiune de 6 timbre, intitulată "Aniversări - comemorări - personalităţi 1993". Printre şase portrete cinstite în acest mod se află şi cel al gâdelui Armand Călinescu. Iată ce citim despre acest măcelar al muncitorimii şi al tinerimii române "Armand Călinescu (1893-1939), fruntaş al P.N.Ţ., prim-ministru, ucis de legionari".

După cum se vede, ni se dă o informaţie pe jumătate, ceea ce constituie tot o dezinformare. Ba chiar o faptă mai urâtă decât dacă nu i-ar fi informat de fel pe cititori asupra acestei "perosnalităţi" macabre. Căci a spune un adevăr pe jumătate e mai rău decât a nu-l rosti deloc.

Pentru ca informaţia despre Armand Călinescu să fi fost completă şi, prin urmare, ireproşabilă, autoarea avea elementara obligaţie profesională de a scrie adevărul întreg, adică de ce a fost asasinată această "personalitate". De şi-ar fi pus această întrebare - care pentru orice om prob devine inevitabilă - şi s'ar fi documentat temeinic, în chip obiectiv, ascultând şi cealaltă parte, atunci ar fi rezultat un răspuns logic şi corect, formulat cam aşa: "Armand Călinescu a fost ucis de legionari pentrucă din ordinul său au fost omoraţi prin împuşcare şi prin strangulare, în 1933 şi în 1938, zeci de muncitori ceferişti şi de intelectuali legionari a căror vină a fost aceea că au îndrăznit să ceară mai puţine curbe de sacrificiu şi, mai multă echitate, dreptate, cinste şi omenie".

De-ar fi fost transmisă această ştire exactă şi exhaustivă, Armand Ciclopul n'ar fi apărut ca victimă, ceea ce constituie o uriaşă minciună, ci ca un adevărat călău, adică aşa cum a fost.

Dar Doamna Magda Brighidău, care a învăţat istoria României după bolşevicii Mihail Roller, Nicolae şi Ilie Ceauşescu, sau după ureche, nu poate încă ieşi din puzderia ameţitoare de minciuni perpetuate de istoricii comunişti.

Nu-i greu să intuiască orice Român onest ce s'ar fi întâmplat dacă informaţia, la care ne referim, ar fi fost, nu înjumătăţită, ci întreagă: chiar muncitorii dela fabrica de timbre ar fi refuzat să pună în circulaţie o marcă poştală având chipul măcelarului care a pricinuit, în 1933 şi în 1938, râuri de nevinovat sânge românesc.

Cât despre eufemismul "fruntaş al P.N.Ţ." este de datoria tăraniştilor de acum ca să pună lucrurile la punct, arătând că Armand Călinescu n'a fost doar gâde faţă de adversari, ci şi trădător faţă de prieteni, supărându-l pe Maniu prin plecarea dela ţărănişti la carlişti, spre a dobândi ciolanul cel mai mare şi mai plin de sânge.

Noile reglementări în privinţa pragului minim de salarizare în Ontario

La începutul primei săptămâni a lunii **Ianuarie 1994** vor intra în vigoare noile reglementări în privinţa pragurilor minime de salarizare:

	Noul tarif	Vechiul tarif
General (inclusiv lucrători casnici şi muncitori agricoli)	$6.70*	(6.35)
Elevi sub 18 ani	6.25*	(5.90)
Barmani	5.80*	(5.50)
Ghizi de vânătoare sau de pescuit	67.00**	(63.50)
Ghizi de vânătoare sau de pescuit	33.50#	(31.75)

*tarif pe oră **5 ore pe zi sau mai mult # mai puţin de 5 ore

Indemnizaţiile maxime aplicabile din luna **Ianuarie 1994** pentru cazare şi masă, care se iau în considerare la calculul salariului minim al lucrătorilor sunt:

Cameră – separată (săptămânal)	31.00	(29.40)
– împărţită cu o altă persoană (săptămânal)	15.50	(14.70)
Mese – (fiecare masă)	2.50	(2.35)
– (săptămânal)	52.50	(49.35)
Masă şi cazare (săptămânal)		
– cu cameră separată	83.50	(78.75)
– împărţită cu o altă persoană	68.00	(64.05)
Cazare (săptămânal) numai pentru muncitori care strâng recolta		
– cu servicii	97.15	(92.10)
– fără servicii	71.70	(67.95)

Pentru informaţii suplimentare, contactaţi biroul Ministerului Muncii din localitatea Dumneavoastră.

Ontario

OPINII PARALELE

Petre Ţuţea-Nicolae Steinhardt*

——alături de Erast CĂLINESCU——

Opinii ale unor convertiţi: un ziarist de stânga şi un Evreu, deveniţi apologeţi ai gândirii creştine şi ai simţirii româneşti. Comentariile sunt de prisos: nu pot adăuga nimic la desluşirea sau la valoarea mesajului lor. Alăturarea opiniilor lor vine doar să întărească adevăruri, de care unii se îndoiesc şi pe care alţii le contestă.

NICOLAE STEINHARDT

PETRE ŢUŢEA

II. ORDINEA LUI DUMNEZEU ŞI DESCOPERIREA SA

Petre Ţuţea: "Omul nu poate modifica ordinea lui Dumnezeu. După mai bine de şaptezeci de ani de marxism-leninism, Gorbaciov a constatat că situaţia politică a Uniunii Sovietice este catastrofică, ceea ce mă duce la formularea lui Berdiaev că, utopiile au acelaşi cusur: toate sunt realizabile. Omul este zănatec şi-şi strică aşezările când este furios, ca să le facă la loc, cum spune ardeleanul. " (pag. 52). "...dacă mi-ar fi spus cineva în cei 13 ani de puşcărie că voi fi televizat, aş fi râs. Acolo mă aşteptam să mor după obiceiul din vremea aceea: fie dus cu căruţa de gunoi a puşcăriei, fie aruncat într'o groapă comună. Când am scăpat din ce am scăpat, nu poate să fie vorba de destin. Eu n'am destin. M'a protejat Dumnezeu. Destinul nu operează la mine. Întâmplările au alergat peste mine, dar n'au reuşit să mă nimicească. Asta m'a dus cu gândul la Dumnezeu, care e situat deasupra întâmplărilor vieţii mele. Şi El m'a condus. Că nu se poate... Cum să mă salvez? Ce e aia destin?" (pag. 65). "Căci dacă nu există credinţă şi nu există Dumnezeu, nu există adevăr. Fără Dumnezeu, fără credinţă omul devine un animal raţional care vine de nicăieri şi merge spre nicăieri." (pag. 64). "Adevărul este Dumnezeu, din voinţa căruia omul creştin este nemuritor, sau, vorbind în stilul Sfântului Apostol Pavel, adevărul este ceea ce rezultă din jocul celor două lumi, jocul paulinic, jocul între lumea vizibilă şi lumea invizibilă. În Epistola a doua către corinteni, Sf. Ap. Pavel spune: "Noi nu suntem din aceia care cred în cele ce se văd; că cele ce se văd sunt trecătoare; ci în cele ce nu se văd, că sunt veşnice." În jocul acestor lumi, cine ştie să practice acest joc va ajunge la finalitatea eschatologică creştină. Lumea asta va dispărea la Judecata de Apoi şi, într'o nouă apariţie, aşa, cine ştie să judece lumea vizibilă şi invizibilă a Sf. Ap. Pavel e pe calea adevărului." (pag. 273-274).

Nicolae Steinhardt: "Până la cibernetică poate că mai găseau scuze oamenii de ştiinţă lipsiţi de credinţa în Dumnzeu. Deşi Bettex, încă din veacul trecut, spunea că la cei simpli şi inculţi necredinţa este explicabilă, dar la savanţi desigur nu. Bacon, acum mai bine de trei veacuri, tot la cărturari se referea certându-i că nu-L pot gândi pe Tatăl, numai deoarece, potrivit cuvintelor Evangheliei, "se rătăcesc necitind Scriptura şi necunoscând puterea lui Dumnezeu". Cibernetica a dovedit peremptoriu ceea ce progresul neîncetat al ştiinţelor dezvăluia cu încetul: "implicata absolută necesitate a unui Mare Programator. Biologia: admite în cele din urmă că analizorii (cum ar fi ai văzului) intră în acţiune după un program dinainte stabilit ("înnăscut" zice Monod) şi că transmit numai selectiv - există neuroni specializaţi numai pentru viziunea liniilor drepte, spre pildă - realitatea fiind analizată în fiecare situaţie după criterii preexistente. Codul genetic? Fixat şi invariabil, "programat". Constituţia atomului? Numai după anumite modele arhetipale, "programate". Limbajul? Structurat şi el ca inconştientul, după program. Invarianţa speciilor? Tot dovada unor limite prevăzute. Reţeaua legăturilor de rudenie? Cu numeroase variante, dar nu infinite, deci iar structuri, programare. Acestea sunt viziuni cibernetice ale lumii, adică tot atâtea recunoaşteri ale unor "modele". Să fie toate spontane şi întâmplătoare? Aida-de!

Cibernetica este suprema dovadă raţional ştiinţifică a "creaţiei", noţiunea universală de programare nu mai îngăduie nici o îndoială cu privire la existenţa Creatorului." (1, pag. 159). "În această a doua celulă de închisoare se petrece, îmi pare, ceva asemănător cu ceea ce trebue să se fi întâmplat pe drumul spre Emaus. Mântuitorul nu mai e printre ai Săi, mirele a plecat. Dar se cuvine să începi, tu om, a secreta fidelitate şi un nou fel de fericire, mai în surdină şi să desprinzi realitatea prezenţei Mângâietorului în locul cel mai neaşteptat, mai arid: în tine. Trebue să dai tu însuţi mai mult, nu mai eşti simplu spectator, nuntaş, ci participant cu drepturi egale, asociat, făuritor de fericire pe cont propriu." (1, pag. 137). "Întreabă. Cere. Bate. Îndrăzneşte. Nu te teme. Nu te spăimânta. Stăruie. Năvăleşte. Fii treaz. Fii întreg la minte. Tot atâtea îndemnuri care cu prisosinţă arată că nu se cuvine să fim proşti. Dovada e însuşi faptul că Dumnezeu e un Dumnezeu ascuns, că trebue să-L aflăm, să-L descoperim; că lumea Lui trebue s'o putem descifra. Nimic nu ne e dat mură'n gură, natura e complicată şi dialectică, "dincolo" de complicaţii şi dialectica ni se cere s'o desluşim; sensurile ei stau "dincolo" de realitatea imediată. O vastă cimilitură în care numai o minte întreagă se poate descurca. Şi până la urmă, în acest rebus, Îl găsim pe Dumnezeu ascuns - unde? În locul cel mai puţin probabil fiindcă era cel mai evident - unde nu ne-am fi gândit, ca în scrisoarea lui Poe - înlăuntrul inimii noastre!" (1, pag. 252).

* Petre Ţuţea: "Între Dumnezeu şi neamul meu", 1992, Edit. F. Anastasia.

1) N. Steinhardt: "Jurnalul Fericirii", 1991, Edit. Dacia.

2) N. Steinhardt: "Dăruind, vei dobândi", 1992, Edit. Episcopiei Ortodoxe Române.

Continuare în numărul viitor

MIHAI EMINESCU

(15 Ianuarie 1850, Botoşani - 15 Iunie 1889, Bucureşti)

"RUGĂCIUNE"

——Gheorghe RĂDULESCU——

Pentru Eminescu, credinţa era odihnă şi întărirea sufletului în preajma lui Dumnezeu. Cercetând şi cunoscând gnosticismul, panteismul, indianismul, brahmanismul şi budhismul, Eminescu şi-a dat bine seama de superioritatea fără egal a creştinismului, de forţa infinitului Dumnezeiesc, de marea minune a întrupării lui Cristos, de Sfânta Taină sălăşluită în fărâma de pâine şi în picătura de vin, de întreg izvorul a celor văzute şi nevăzute, a celor cunoscute şi necunoscute, de esenţa fără de început şi sfârşit a eternităţii, care ne conduce spre lumina cea adevărată, spre Iisus Cristos.

Eminescu era creştin ortodox prin structura sa metafizică, naţional-românească, adâncit în spiritualitatea poporului, prin întreaga sa fiinţă şi gândire, legat de concepţia tradiţională de veacuri a neamului său, care îmbrăţişase creştinismul ortodox, învăluidu-l în poezia şi cântecul popular, plin de datini şi obiceiuri, dăruindu-i parfum şi culoare, chiar dacă înăuntrul lui este şi mult chin.

Însăşi cosmogonia lui Eminescu nu este altceva decât creaţie, răstignire, înviere şi înălţare prin viaţă şi moarte şi iarăşi viaţă, pe acest pământ al bucuriei şi suferinţei lăsat de Dumnezeu.

"Luceafărul", ca şi "Mioriţa" ori "Mânastirea Argeşului" este un poem creştin ortodox, având în conţinutul lui apropierile şi depărtările divinităţii, omenescul şi eternul văzute de jos spre eternitate şi din eternitate spre perisabila noastră clipă terestră.

Pornit ca şi Blaga din mediul natural rural, ţărănesc, Eminescu îşi realizează mai bine veşnicia fără ocolişuri, fără întorsături sofisticate filosofice, el pătrunde direct în esenţa covârşitoare a creaţiei, de aici şi atracţia poetului spre o cunoaştere în adâncuri a lumii şi universului, acolo unde putea să i se deschidă o fereastră de lumină şi înţelegere asupra lui Dumnezeu, spre Dumnezeul creştin ortodox, unde Cristos prin trup şi spirit s'a lăsat drept dovadă să fie răstignit, omorât, înviat şi înălţat, prin spirit Dumnezeiesc, în toată cuprinderea cerească. Eminescu nu era poetul convenţiilor sub nici o formă ori aspect ar fi fost - social, religios, politic, el rămânea la toate amăgirile umane "nemuritor şi rece", singur îşi căuta calea care duce direct la ADEVĂR şi ADEVĂRUL este DUMNEZEU.

Poporul român, de două mii de ani, îşi îndreaptă privirea spre Dumnezeu şi înţelegerea lui vine dela Cristos, căci prin El poporul şi-a despicat drum în eternitate, cunoscându-şi Tatăl şi Duhul Sfânt şi să o preamărească pe Fecioara Maria, "Crăiasă" cum îi spune poetul: *"Crăiasă alegându-Te / Îngenunchem rugându-Te, / Înalţă-ne, ne mântuie / Din valul ce ne bântuie; / Fii scut de întărire / Şi zid de mântuire, / Privirea-Ţi*

adorată / Asupra-ne coboară, / O, Maică, prea-curată / Şi pururea Fecioară, / Marie!"

În strofa a doua, Eminescu se adresează Sfintei Fecioare cu apelativul "Regină", încununarea Ei nu este însă pământească, ci cerească, fiind situată deasupra îngerilor, prin Ea poetul transmite mesajul său îndurerat către divinitate. *"Noi, ce din mila Sfântului / Umbră facem pământului, / Rugămune'ndurărilor/ Luceafărului mărilor; / Ascultă-a noastre plângeri, / Regină peste îngeri, / Din neguri Te arată, / Lumină dulce clară, / O, Maică prea-curată / Şi pururea Fecioară, / Marie!"* (1879).

Poate, printre puţinele poezii din beletristica şi literatura noastră religioasă, este atât de introspectă, profundă şi impresionantă, de exemplară din punct de vedere prozaic, de ritmică şi armonioasă ca această "Rugăciune" eminesciană, în care poetul şi-a revărsat credinţa şi sensibilitatea lui creatoare. Literatura română poartă în ea o poezie religioasă dramatică, de o înălţime şi valoare remarcabilă ca aceea a lui Eminescu, V. Voiculescu, Radu Gyr, Nichifor Crainic, Stamatiad şi mulţi alţii, prin care firul credinţei şi al creaţiei simbolizează trăinicia de veacuri a spiritualităţii şi tradiţiei noastre româneşti. Ca un monah, Eminescu se roagă Sfintei Fecioare-Maria, pentru noi toţi, căci Eminescu în tot ce făcea sau spunea, la neamul lui se gândea, poetul era atât de prins prin toate firele lui sufleteşti de acest neam, datorită sentimentelor şi credinţei ce-i cutremurau fiinţa.

Ce păcat este că astăzi, poezia care se scrie cu pretenţii de poezie adevărată a timpului nostru modern, nu are nici un suflu religios, motivaţia este că nu se poate încadra Dumnezeu într'o astfel de poezie. Dumnezeu se poate încadra oriunde, dacă este vorba de o adevărată creaţie, care să se ridice la rigorile artei poetice, religia nu este împotriva modernismului, a modernismului decent, bineînţeles.

Rainer Maria Rilke şi Paul Claudel erau simbolişti, Pierre Emmanuel este modernist, contemporanul nostru, poezia lor este religioasă, de mare valoare, fiind credincioşi şi deosebit de talentaţi. Adevărul este că impulsul vine din cunoaştere, din chemarea pe care o are poetul, acest impuls izvorăşte din interiorul fiinţei umane, dar tocmai aici se caută astăzi de către unele cercuri antireligioase să distrugă orice licărire de speranţă şi încredere în Dumnezeu.

Deci, pentru realizarea acestui scop înalt, creator creştin trebue să pătrunzi cu toată forţa sensul divin al logosului, trebue să călătoreşti până departe în tainele şi hrisoavele religiei, trebue să simţi şi să-L cobori pe Dumnezeu la tine, trebue să te rogi, să dialoghezi cu El şi astfel vei înţelege totul.

Cunoscând în profunzime tainele adevărate ale Dumnezeirii şi nederutându-te cu artificii de moment sau cu influenţe satanice ce vin din exteriorul tău, te vei convinge de forţa pe care trebue să te sprijini, în care trebue să crezi, căci numai prin veşnicie se ajunge la echilibrul existenţei noastre, existenţă care nu poate fi zdruncinată cu nimic. Este curios cum critica nu s'a oprit asupra acestor poezii, printr'o analiză de adâncime, o analiză din care să reiasă principiile religioase ale lui Eminescu sau ale altor poeţi, nu ocolit adevărul sau văzut şi răstălmăcit totul aşa cum este dictat de acei ideologi ale căror idei subterane, caută să distrugă tot ce-i românesc şi sfânt. De altfel s'a încercat şi se încearcă şi astăzi desfiinţarea lui Eminescu, dar Eminescu este al neamului românesc, care va trăi cât va trăi neamul din care s'a născut poetul, ISTORIA nu poate fi nimicită. Toate aceste încercări de distrugere a valorilor unui neam creştin nu fac altceva decât să fie distruşi acei a căror forţă diabolică este mai efemeră decât un pumn de praf spulberat în vârf.

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

N. COSTEA TELEAJEN
ÎNGERUL ALBASTRU
- Psalmii de Duminică -
EDITURA AUTORULUI, PLOIEȘTI, 1993

Pe cititorul superficial îl impresionează, în snobismul lui, aspectul grafic al unei cărți. E adevărat că acesta contează și ajută în a scoate în relief o operă literară, dar nu este și o condiție sine qua non. Pe o hârtie de mătase se pot mâzgăli încercări impotente și puerile cu pretenții de artă și invers, pe o hârtie modestă și în condiții tipografice modeste, să descoperim un talent care are ceva de spus. Neavând microfon, se bazează pe fluier. Cei care au urechi de auzit vor ști să audă.

Acesta e cazul poetului N. Costea Teleajen care ne trimite o selecție din "Psalmii de Duminică", intitulată "Îngerul albastru", publicată la Ploiești. Este o grădină lirică, o poiană sihastră și pură în care stihul ninge ca florile sonore de clopot. Micropsalmii lui sunt numai sugerări creative, în sensul anabasic de a oferi cititorului însemnătatea metanoică a eului raportat unui Tu, ca Logos, Cuvânt, Creator.

Farmecul poemelor în proză ale lui N. Costea Teleajen constă în cultivarea genului literar al psalmului, caracteristic vechii poezii ebraice, prin grija de grădinar de a-l transplanta în limba română, precum și în spiritualitatea creștină românească.

Spre deosebire de genul psalmului davidic, care este "profetic", dar prezentând obscurități talionice, adeseori jenante și greu de interpretat ca fii ai aceluiași Creator, "frați" cum îi numește Beethoven în "Simfonia a IX-a", genul de psalm al lui Costea Teleajen nu mai stă în "umbra legii", ci în cea a harului. Blaga i-ar numi "psalmi mioritici". Și poate că ar avea dreptate.

În toate dramele sufletești vibrate de psaltirionul lui Costea Teleajen, este un drum românesc care urcă și coboară de-a lungul și de-a latul sufletului, ca brâurile ondulate ale viței de vie împrejurul Bisericii Ortodoxe.

În acest cadru românesc, iată câmpia din geografia sufletului: *"Luceafărul câmpiilor, sădește primăvara în sufletele oamenilor, / Așa cum Dumnezeu se odihnește în roua căzută peste petalele florilor, dimineața... / Suflarea vântului, este semnul Lui care ne urmărește pas cu pas; / El știe ce se petrece în tine și afară de tine, / Iar tu urmezi singura cale: ascultarea și credința în El."* **(Psalmul 4).**

Iată apele de taină ale pădurilor și ale munților "cu umbră deasă" în care poetul sărută "icoana" sau "chipul" Creatorului pecetluit pe creatură: *"Ți-am sărutat chipul, sorbind din apele adânci în care erau cufundate înălțimile cerului. / M'a orbit Duhul Tău Sfânt când am privit soarele din adâncurile lacurilor; / Mi-am înviorat ființa de verdele greu al nepătrunselor păduri și am oftat: / Doamne, pretutindeni este chipul Tău, / Fă-mi și mie luminoasă calea spre cele veșnice, curată, ferită de spurcăciuni și rele."* **(Psalmul 18).**

Cât de eretici apar acești psalmi pentru un snob religios, rupt de religia milenară a Românilor în care totul e privit "organic", folosind termenul filosofic al lui Blaga! Justificarea scrisului și înțelegerea condeiului talentat ale lui Costea Teleajen cresc atât de frumos și se pot exprima numai prin ortodoxie ca "lege a neamului".

Către încheiere, exemplificăm viziunea ortodoxă de a binecuvânta tot ce a creat Dumnezeu. Ca o rugăciune care se rostește la "Schimbarea la față", iată psalmul de mărimea unui strop de rouă, ca abecedar al genezei, scris cu minuscula naturii, sau majuscula transcendentalului: *"Am văzut rodul galben, mare și îmbujorat, legându-se în pom și prin aceasta am văzut bunătatea și dragostea Ta pentru oameni."* **(Psalmul 838).**

O carte vrednică pentru zidirea sufletească, pentru care felicităm pe autor. Dintre multele evocări, ne oprim la medalionul dedicat lui Visarion Puiu, fostul Mitropolit al Bucovinei. Ca ucenic, găsește cuvintele cele mai potrivite în reliefarea persoanei și personalității lui Visarion Puiu.

Autoritățile comuniste româno-sovietice l-au caterisit prin uneltele lor eclesiastice. Aflăm din cartea ucenicului că, în 1990, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât anularea nedreptei caterisiri.

Interesante sunt detaliile prezentării procesului membrilor Asociației "Rugul aprins" și atitudinea lor demnă ca deținuți politici. Sunt pagini de adevărată istorie.

Arhimandrit Felix Dubneac
"Evocări și mărturisiri din urmarea lui Hristos"
Editura autorului
Detroit,
1993

În medalionul prezentării lui Vlădica Victorin, expresia "Arhiepiscop al Românilor din Statele Unite ale Americii și Canada" e cam pretențioasă. Cum adică? Românii din America sunt și baptiștii și penticostalii, deci Vlădica Victorin e arhiepiscop de baptiști și penticostali?

În al doilea rând, mai există și Episcopia Greco-Catolică a Românilor din America și Canada, iar în al treia rând, ce facem cu Episcopia dela Vatra și credincioșii ei? Ce sunt aceștia, Turci?

Cu puțină smerenie și un strop de logică elementară am putea să mărturisim mai mult "Urmarea lui Hristos", fără jigniri de "misionar" printre creștini.

LIVIA RICONTE
"Nu am uitat..."
EDITURA "APOLLO", BUCUREȘTI, 1992

Viața Liviei Riconte, presărată cu tragedii, ar putea constitui un cutremurător subiect de roman, sau scenariu de film. S'a născut în Târgu Jiu, dintr'o familie de intelectuali, în 1922. După liceu se înscrie la Facultatea de Litere și Filosofie, luându-și licența în 1947.

În 1952, duba neagră a Securității îi răpea tatăl, doctorul Ioan Riconte, care a murit în închisorile comuniste. Apoi îi răpește soțul, sortit grelelor temniți timp de 10 ani.

Citindu-i inspiratele stihuri din volumul "Nu am uitat...", care i-a apărut în București, în serioasa Editură Apollo, am rămas uimit cum un suflet atât de bântuit de necazuri și tragedii sub comuniști nu și-a pierdut seninătatea de expresie. Chiar poeziile anticomuniste, deși potențial au o virulență admirabilă, evită vulgaritatea sentimentală și fiecare stih e lucrat cu meșteșug, pe ghergheful inimii însăilând cu lacrimi vocale de lumini întru biruința Luminii și a Logosului.

Ele îmi aduc aminte de teoria "cristalizării" despre care Stendhal vorbește în eseul "Despre iubire". În minele de sare din Salzburg, turiștii ascundeau câte o creangă și când se reîntorceau după un timp, cristalele de sare depuse pe ea o transformau într'un giuvaer de o frumusețe de negrăit.

Pe fiecare creangă a tragediilor suferite sub comuniști, Livia Riconte, ca un "nu am uitat..." și un "nu vom uita", revarsă cu intensitate flacăra sfântă a spiritului și de aici "cristalizarea" poeziilor într'un mesaj luminos de biruință a lui Lumen. Lumea ca lumină.

Victor STEROM
"Pauza dintre crime"
Editura
Litera, București,
1991

După cărțile de poezii "În iarnă cu fluturi albaștri" (1974), "Rana" (1980), "Durata" (1982), "Semn de clipă" (1987), ultima plachetă "Pauza dintre crime" (1991) ne oferă încă o grădină lirică în ascensiunea poetică a lui Victor Sterom.

Pentru cititorul obișnuit cu Bolintineanu sau Alecsandri, poezia lui Sterom, sau a oricărui poet modern, e dificilă. Poetul clasic descrie o stare sufletească, poetul modern o sugerează prin căutarea unei cărări virgine de exprimare personală.

Cea mai apropiată interpretare a poeziilor din această plachetă o face Stelian Stan, care oferă cititorului cheia de taină de a "înțelege" poezia lui Sterom: "Legătura cea mai puternică a poetului Victor Steron cu lumea din interiorul ființei sale o constituie evitarea densității intuitive a cuvântului prin alegerea celei mai fericite poziții a acestuia în sintagmă."

În toate poeziile lui Sterom, cuvintele sunt mântuite de monopolul de cimitir al dicționarului. Devin vii. O pauză între crime. Cuvintele și-au câștigat copilăria. *"Uneori eram mai singur decât/ singurătatea însăși."* (Pauza dintre crime, pag. 9). Totul are simplitatea cerului înstelat. Simplitate a credinței. Credința în cerul înstelat pe care nu-l vedem în amiaza comercianților ce "vând" totul. Dela nasturi și sâmburi de bostan, până la țări, idealuri și răstignirea lui Hristos a doua oară. Această "pauză" între crime, sâmburele teandric al Cuvântului întrupat în istoria crimelor este vehiculată cu multă subtilitate de Sterom. Cuvântul, ca joc în aria sintagmei, amintește de gropița făcută în nisip de un copil, în fața mării. Și Augustin, care ca filosof voia să scrie o descriere a lui Dumnezeu îl întreabă: "Ce faci aici?" Copilul răspunde: "Păi nu vezi? O să mut marea de acolo în gropița de aici."

Deși Sterom nu menționează istorioara, aluzia făcută e clară. În vreme ce Augustin, marele filosof și sfânt creștin, se depărta umilit de lecția întru smerenie a limitelor cunoașterii omenești pe care un copil i-a dat-o ca pildă. Sterom își fixează ca "punct de sprijin" o "rugăciune până la capăt", pentru a nu ne pierde sufletul, ființa, identitatea chemării divine și *"să nu cădem necunoscuți de pe pământ..."* Și admirabilul final al poeziei *"dela această distanță rup în dinți/ toate amneziile lumii..."*

EMANUEL IOAN NICULESCU
ARDERI INTERIOARE
EDITURA "RAMIDA", BUCUREȘTI, 1993

"A suferi nu înseamnă a cunoaște și suferința; numai în clipa când vei putea trăi suferința altuia, vei putea spune că ai cunoscut-o". E o cugetare a lui Emanuel Ioan Niculescu care ne ajută imaginația să creem un profil spiritual al doctorului și poetului, publicat postum cu un volum de "Arderi interioare", cuprinzând versuri, maxime și cugetări.

E vorba de un salt calitativ dela senzația durerii la percepția ei. Constantin Noica a scris o admirabilă carte "Povestiri despre om" în care ne poartă în aventura de a-l cunoaște pe Hegel. Ne povestește, și verbul folosit e cel mai sugestiv, cum conștiința a crezut că obține certitudinea prin senzații, dar s'a pierdut în noaptea generalizării. Cum cu senzațiile nu poți obține certitudinea, apelezi la percepții, dar prin acestea ai doar iluzia că le obții și atunci încerci cu intelectul.

Această suferință a altuia, ce o adaugi crucii tale, devine cunoaștere a suferinței interioare, o ardere interioară, de unde și titlul de "Arderi interioare".

Emanuel Ioan Niculescu s'a născut în București. În 1945 a absolvit liceul și intră la Facultatea de Medicină. În 1947 înființează o mișcare națională, "Totul pentru libertate", în care îndemna tineretul la rezistență împotriva comunismului. În 1949 este arestat, judecat și condamnat la închisoare. Torturat, nu și-a trădat aderenții. A trecut pe la Jilava, Midia, Peninsula, Poarta Albă, după cum aflăm din prefața cărții. Eliberat, funcționează ca infirmier, iar după grațierea din 1964, își continuă studiile. Cu licența luată, practică medicina, ca psihiatru, până în 1975, când decedează, în urma unei boli necruțătoare.

Constanța Niculescu, receptivă la poezie, nu numai ca soție, ci și ca un cititor și ascultător de taină a stihului lui Emanuel Ioan Niculescu, a supravegheat și încurajat apariția acestui volum.

Poate cea mai concisă caracterizare poetică a lui Emanuel Ioan Niculescu e cea pe care i-o face editura: "Partizan al unei expresii clare și simple, poet plin de fantezie, cultivă o poezie extraordinară prin bogăție și diversitate. El cântă în suavitate iubirea, dorul, nostalgia, tristețea despărțirilor, prietenia. E calm, senin, anxios, angoasat, sceptic, exaltat, pasional, depresiv, melancolic, clasicizant."

Revenind la "peripețiile" descrise de Noica în voiajul hegelian, spre nume remarcăm predestinarea ca poetul să poarte cel mai semnificativ nume, Emanuel - Dumnezeu este cu noi!

Dumitru ICHIM

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINŢĂ ALE NEAMULUI

Unirea Principatelor Române

Se împlinesc anul acesta 135 de ani de când Românii, învingând toate piedicile întâlnite în cale, au realizat actul care va dăinui peste veacuri: Unirea Principatelor Române. Cadrul festiv în care ne-am obişnuit să sărbătorim acest act istoric nu ar putea fi complet dacă nu am cunoaşte drumul parcurs de făuritorii acestui act, devotamentul lor şi tăria lor de credinţă în idealul Unirii. De aceea, evenimentele care au precedat mişcarea pentru Unirea Principatelor Române sunt etape de o deosebită importanţă pentru a ne ajuta la înţelegerea înfăptuirii acestui moment unic din istoria României.

Să încercăm a prezenta o parte dintre cele care ni se par de o importanţă mai deosebită: a) influenţa ideilor Revoluţiei Franceze din 1789 în rândurile tinerilor intelectuali români; b) Revoluţia lui Tudor Vladimirescu şi Revoluţiile dela 1848 din Muntenia şi Moldova care au avut ca urmare exilarea tinerilor revoluţionari în Apus; c) Războiul Crimeei care a dus la înfrângerea Ruşilor, prin căderea Sevastopolului, fapt care i-a obligat să vină la masa tratativelor; d) fericitul eveniment pentru Români, venirea pe tronul Franţei a lui Napoleon al III-lea.

Tratativele de pace au avut loc la Paris, încheiate cu documentul "Congresul din Paris" din 25 Februarie 1856.

Revoluţionarii români din 1848 aflaţi în exil, au înţeles să continue lupta în afara ţării, postulatul lor politic fiind ostilitatea faţă de Rusia, cu o bogată activitate propagandistică. Se evidenţiază în această activitate Ion Eliade Rădulescu, care a scris mai multe cărţi, din care "Protectoratul Ţarului sau România şi Rusia" - demască viclenia politicii ruseşti în Principate, iar N. Bălcescu cu cartea "Chestiunea economică a Principatelor danubiene" explică tentaţia puterilor europene faţă de ţările româneşti. Marele câştig însă pentru cauza românească a fost atragerea unor scriitori de valoare francezi ca Bataillard, care publică în 1850 cartea "Principatele danubiene" şi Jules Michelet cu o altă lucrare despre principate. Între 1856 şi 1858 o vastă activitate este desfăşurată de N. Golescu şi Dimitrie Brătianu fără de-care Principatele ar fi devenit două provincii turceşti sau austriece. Alături de ei au activat şi alţi exilaţi tineri ca: Budişteanu, Culianu, G. Mârzescu, Florescu, Th. Aman, Buescu, Obedeanu, Melidon, Henţescu şi mulţi alţii care îl secundau pe Arhimandritul Iosafat Snagoveanu, în munca sa. Din partea Franţei mai aveam ajutorul contelui Walewski, care ca reprezentant al Franţei în Congres a pus în prima şedinţă a Congresului problema Unirii Moldovei şi Valahiei.

Cel care a fost însă din prima clipă alături de Români, este Împăratul Napoleon al III-lea care inaugurează cu Principatele dunărene politica sa, a naţionalităţilor.

Puterile europene erau atunci împărţite în privinţa Unirii Principatelor. Turcia şi Austria se opuneau categoric, Rusia căuta să speculeze situaţia, Anglia era mai aproape de vederile Turciei şi numai Franţa era categoric pentru Unire.

În Tratatul de Pace dela Paris, vedem că pentru Moldova şi Valahia se prevedea: "Moldova va fi mărită cu o parte din Basarabia rusă... că şi Valahia se va bucura de suzeranitatea Porţii şi sub garanţia puterilor contractante".

În ajunul deschiderii conferinţei dela Paris, Napoleon al III-lea - în audienţa acordată reprezentantului Angliei, Clarondon - a căutat să obţină adeziunea Angliei la ideea contopirii celor două Principate într'un singur stat, Anglia însă a susţinut cererea Turciei care era împotriva Unirii. Această politică a Angliei a fost determinată de manevra politică a lui Orlov, delegatul Rusiei, care urmărea să-i dezbine pe Englezi şi Francezi. Rusia, neopunându-se Unirii, lăsa a se înţelege o apropiere între Rusia şi Franţa, fapt care alarma pe Anglia, văzând în expansiunea Ruşilor, o apropiere de frontierea cu India.

Toate evenimentele politice ale puterilor europene, erau foarte atent urmărite de exilaţii români care nu scăpau din vedere nici o mişcare a adversarilor Unirii. Ei înaintau memorii la cancelariile europene, în care au rezumat cererile lor în următoarele patru puncte:

1. Unirea Principatelor într'un singur stat.
2. Noul stat să se bucure de deplină independenţă.
3. Şeful statului să fie ereditar şi străin.
4. Statul să fie pus sub garanţia Europei.

Divanurile ad-hoc odată constituite, au votat patru puncte care au fost înaintate Comisiei Europene de Anchetă, cu sediul la Bucureşti:

1. Garantarea autonomiei ţării lor, conform capitulaţiilor încheiate între Ţările Româneşti şi Poarta Otomană în 1393, 1460 şi 1512, ca şi neutralizarea ţării

DOMNITORUL ALEXANDRU I CUZA

moldo-valahe.

2. Unirea Munteniei cu Moldova într'un singur stat, sub un singur guvern.

3. Prinţ străin dintr'o familie domnitoare europeană, cu moştenirea tronului, moştenitorii lui trebuind să îmbrăţişeze religia ţării.

4. Guvern constituţional reprezentativ şi conform cu vechile obiceiuri ale ţării, o singură adunare bazată pe o lege electorală foarte largă, în scopul de a reprezenta interesele generale ale poporului român.

Aceste cereri au fost discutate de puterile europene şi Convenţia dela Paris întrunită în acest scop, după două luni de discuţii, a hotărât la 19 August 1858 următoarele:

"Valahia şi Moldova să poarte numirea de Principatele Unite sub suzeranitatea Porţii şi garanţia Puterilor, dar vor continua să formeze două state separate, cu drapele diferite. Doi domnitori aleşi pe viaţă şi o comisie centrală comună care va stabili un fel de unire generală; o Adunare Moldavă şi o Adunare Valahă, alese pe şapte ani; o curte de casaţie comună etc.

Convenţia dela Paris mai prevedea la articolul 49, că după publicarea acestui hatişerif, administraţia va fi încredinţată de către actualii caimacani, în fiecare Principat, unei comisii interimare constituită conform dispoziţiilor Regulamentului Organic. Astfel în Moldova au fost numiţi: Ştefan Catargi, Anastase Panu şi Vasile Sturdza, iar în Valahia: Emanoil Băleanu, Ion Manu şi Alexandru Filipescu.

În Convenţia dela Paris se mai stipulase ca domnitorii celor două principate să fie Români. În Convenţia dela Paris se scăpase din vedere o ipoteză: aceea a alegerii aceluiaşi domnitor în amândouă Principatele. Dintre cei trei caimacani ai Moldovei, doi erau unionişti înfocaţi, dar Ştefan Catargi era împotriva unirii. Pentru a se obţine Unirea, trebuia ca unioniştii să aibă o majoritate de 2/3 din voturi, dar din 64 de deputaţi aleşi numai 30 aparţineau partidei naţionale unioniste. Din restul de 34 de deputaţi, 21 erau pentru Mihai Sturdza, fostul domn al Moldovei, iar 13 erau pentru fiul acestuia, Grigore Sturdza. Ambiţioşi amândoi, nici tatăl, nici fiul nu voiau să cedeze. Mai mult decât atât, în partida naţională s'a ivit şi un conflict în problema agrară. Costache Negri susţinea teza lui Mihail Kogălniceanu de împroprietărire a ţăranilor, în timp ce Lascăr Catargiu susţinea pe marii proprietari de pământ. Alegerile trebuiau să se facă pe 5 Ianuarie şi în seara zilei de 3 Ianuarie a avut loc întâlnirea deputaţilor unionişti pentru a desemna candidatul. Discuţiile erau furtunoase mai ales pentru problema agrară şi nimeni nu ceda. Furios, Kogălniceanu a părăsit reuniunea şi ceilalţi erau gata să-l urmeze fără a se fi ajuns la un rezultat. În acel moment s'a produs un gest patetic: deputatul Nicolae Pisoski s'a aşezat în faţa uşii, a scos un pistol şi a declarat cu o hotărâre în glas, care nu tăgăduia nici o învoială, că se va sinucide dacă deputaţii unionişti pleacă fără să fi desemnat candidatul la tron. A urmat un moment de reculegere, fiecare dându-şi seama că cearta dintre ei zădărnicea unirea. Iată cum descrie un martor ocular scena: ***"Pisoski se aşezase pe un jilţ în faţa sobei; pe faţa lui era zugrăvită o nesfârşită tristeţe; privea flăcările jucăuşe care mistuiau lemnele din sobă; în mâna dreaptă ţinea pistolul, părând că-şi aşteaptă sentinţa. În salon domnea o tăcere grea. Nimeni n'avea curajul să rupă tăcerea. Deodată, Pisoski rosti numele lui Alexandru Cuza... Numele lui Alexandru Cuza, ca şi când ar fi fost îndemnat de destinul naţiei să-l rostească, fu acceptat în unanimitate".***

S'a semnat imediat un proces verbal de către cei 30 de deputaţi unionişti, plus doi partizani ai lui Grigore Sturdza, la care s'au raliat şi ceilalţi, având un total de 43 de voturi.

Alexandru Cuza a fost ales în unanimitate de divanul Moldovei, dejucându-se planurile Austriei şi Turciei.

În Valahia Adunarea Naţională nu putea alege pe nimeni altul fără să compromită realizarea Unirii. Alexandru Cuza era agreat de Franţa, iar Rusia sugerase să fie acelaşi domnitor în ambele Principate.

Spre diferenţă de Moldova, partizanii lui Gheorghe Bibescu - candidat la tron - formau majoritatea. Singura soluţie era mobilizarea maselor care să influenţeze Divanul. ***"În ziua de 24 Ianuarie, fraţii Brătianu, C.A. Rosetti, Al. Florescu şi Slătineanu, au cutreierat mahalalele Bucureştiului, au sculat oamenii şi cu masele fanatizate au pornit spre locul Adunării Naţionale. Colonelul Vlădoianu, care asigura paza Adunării, dăduse ordin trupelor să nu se împotrivească mulţimii. Negustorii, breslaşii, lumea de pe străzi în frunte cu preoţii s'au strâns de peste tot. În tribune şi la ferestre şi-au făcut apariţia cei mai îndrăzneţi. Toată breasla măcelarilor era prezentă, ascuţindu-şi cuţitele în faţa ferestrelor ca un sinistru avertisment".***

După proclamarea lui Alexandru Cuza domn al Valahiei, o delegaţie compusă din Episcopul de Argeş, N. Kreţulescu, C.A. Rosetti, Slătineanu şi Al Florescu, a fost trimisă la Iaşi spre a prezenta noului domn al ţării omagiul naţiunii. Redăm o parte din cuvântarea lui C.A. Rosetti: ***"Primeşte, deci, ales al României, în acelaşi timp cu coroana Valahiei pe care am venit să ţi-o aducem, inimile a două milioane şi jumătate de Români care ne-au însărcinat să ţi le oferim cu iubire şi respect, şi să te asigurăm că atâta timp cât vei purta steagul Unirii, naţionalităţii, dreptăţii şi libertăţii, Valahii şi Moldovenii te vor urma ca un singur om".***

Dubla alegere a lui Alexandru Cuza a fost recunoscută de puterile garante la 6 Septembrie 1859. La aceeaşi dată a fost recunoscută şi de Turcia, Puterea suzerană.

Unirea constituţională şi administrativă s'a realizat în Ianuarie 1862, când Moldova şi Ţara Românească au format un singur Stat, cu numele de România, cu un singur guvern şi o singură Adunare.

Visul de Unire s'a împlinit şi piatra pentru Ridicarea României întregite a fost pusă la temelie. Bucuria era prea mare pentru a nu fi umbrită de o mârşăvie. Domnitorul Român neaoş, Domnitorul ţăranilor era prea bun şi prea iubit. Politicianismul pervertit în corupţia levantină adusă de ticăloşii din Fanar stătea ca pe jar. La 10 Februarie 1866, Ion Brătianu, care se găsea în străinătate, a trimis un scurt mesaj: "Totul e aranjat"! În noaptea de 11 Februarie 1866, pe când Domnitorul Cuza dormea, la ora 4 dimineaţa, au năvălit în camera lui de culcare, ofiţerul de gardă Mălinescu, urmat de căpitanii Pilat şi Costescu şi câţiva civili. Trezit din somn, Cuza a înţeles situaţia. Pe spatele unuia din ei a semnat actul de abdicare, gata întocmit de conspiratori. În aceeaşi seară o trăsură cu perdelele lăsate conducea spre frontieră pe Cuza Vodă, primul domnitor al Principatelor Unite, domnitorul ţăranilor. Pentru el, nu mai era loc în Ţara Unită, unde începuseră să vină ca lăcustele, toţi străinii, la pricopseală. A venit târziu în România într'un tren mortuar pentru a se odihni pe veci, la Ruginoasa.

Istorie de ştiut

DESPRE ACTUALITATEA ÎN POLITICA EXTERNĂ ROMÂNEASCĂ

(XII)

Mihail Fotin ENESCU

Aşadar, de pe urma lui Titulescu n'a rămas nimic pozitiv? Dacă Titulescu ar fi fost numai un gânditor, convingrea sa în securitatea colectivă şi cunoscuta sa expresie "spiritualizarea frontierelor" ar putea servi ca izvoare de actualitate, sau mai bine spus de actualitate în devenire. Dar Titulescu a fost un om politic activ, un ministru in fonctione. Acţiunea se îndreaptă după alte legi decât ale gândirii. Gânditorul poate să nu ţină seama de timp; el nu se preocupă *când* adevărul găsit de el, va intra în posibil. Intrarea în posibil, realizarea adevărului, este misiunea omului de acţiune. Şi marele om de acţiune, omul de Stat, este creatorul unei tehnici personale în funcţie de timp. După acesta se cunoaşte omul de stat: după adausul personalităţii sale la ştiinţa cu care izbuteşte să pună în valoare realitatea la timpul exact.

Securitatea colectivă a intrat azi în câmpul realităţii. Lumea după expresia Preşedintelui Truman, s'a comprimat: superfortăreţele volante o parcurg în câteva ore dela un capăt la altul. Aceste superfortăreţe pot purta cu ele bombe atomice, idei şi ecouri: ecourile unor evenimente cu efecte la antipod; ele pot răspunde printr'o infiltrare ascunsă tocmai la punctul opus.

O agresiune în Asia poate avea corespondenta ei în alt continent. Fiindcă timpul de agresiune de azi nu mai e acelaşi de ieri: direct, cu mărturisire de răspunderi şi cu armate regulate. Tipul de agresiune modernă este nemărurisit, prin "pretenom". Dela Kremlin se poate ordona o agresiune din interior în Indonezia şi în Ecuador. Ameninţarea unui sector are urmări în toată lumea: toată lumea se simte în nesiguranţă. Ca atare în faţa unei agresiuni cât de îndepărtată, toată lumea se simte solidară. Securitatea colectivă nu mai este deci viziunea unui idealism ci o problemă de competenţa unui Stat-Major.

Pe vremea lui Titulescu însă, securitatea colectivă nu putea depăşi în practică pragul unei Academii. Credinţa în eficienţa securităţii colective era o simplă amăgire pe atunci. A rezema securitatea propriei ţări pe securitatea colectivă, însemna a renunţa la securitate. Cine ar fi crezut că Portugalia de pildă sau Danemarca şi-ar trimite trupele să se bată pentru România! Nici măcar o mare putere ca Anglia nu s'ar fi gândit atunci să se bată pentru un principiu ce nu corespundea strict cu propriile ei interese.

Titulescu, luând în serios securitatea colectivă, pierdea simţul timpului just ca o condiţie a omului de stat. Cu o asemenea politică da naivitate şi de încredere în securitatea colectivă, România îşi neglija propriile sforţări de securitate şi în schimb se amesteca în chestiuni care n'o priveau ca în afacerea sancţiunilor.

În perspectiva aceasta, "spiritualizarea frontierelor" nu ne poate apărea ca anticipare, ci ca o conduită în contra timp cu realitatea intereselor româneşti şi ale Europei orientale. Politica "spiritualizării frontierelor" în funcţie de sistemul dela Versailles, însemna în practică, odată deschise trecerii trupelor sovietice dinspre Est, - desfiinţarea tuturor celorlalte frontiere şi consacrarea unei singure şi riguroase frontiere reale: pe Rin. Marea Britanie putea să-şi proclame frontierele pe fluviul Nibelungilor: România însă nu, fiindcă ameninţarea nu venea din Spania, ci de pe Nistru, unde o mare armată în continuă pregătire, fără altă ştire despre securitatea colectivă decât ca despre o marfă de export pentru ţările burgheze, abia aştepta să "spiritualizeze" frontiera cu România.

Securitatea colectivă şi "spiritualizarea frontierelor" se găseau atunci în faza de laborator ca şi cercetările în fizica nucleară; oamenii de stat nu se puteau gândi să le utilizeze în politică, aşa cum generalii nu contau atunci pe desagregarea atomului în strategie.

Militând pentru asemenea idei ca bază politică activă, Titulescu a forţat timpul; iar omul politic care cade într'o asemenea culpă şi trece la acte înainte de vreme, chiar dacă gândeşte bine şi vede departe, pierde calitatea de precursor şi este uitat de istorie. Iată, Briand, dacă ar fi fost numai gânditor şi ar fi preconizat numai pe calea scrisului Statele Unite ale Europei, ar fi pomenit azi printre părinţii ideii de unitate europeană. Dar Briand a fost Ministru de Externe şi în această calitate a trimis guvernelor europene faimosul chestionar, invitându-le să realizeze Statele Unite. Un astfel de demers atât de timpuriu, a pierdut sensul concret al posibilului şi ca atare orice importanţă în perspectiva timpului. Briand nici măcar nu este citat la Stassbourg şi nimeni nu-i găseşte vreo actualitate.

Continuare în numărul viitor

EROI AI CREŞTINĂTĂŢII

Voi cei ce-aţi vrut prin jertfa voastră
O lume'ntreagă s'o treziţi
V'aţi dus zâmbind din ţara noastră
Alături de CHRISTOS să fiţi.

Prin jertfa voastră PURĂ românească
V'aţi dăruit viaţa cu avânt
Ca'n toată conştiinţa OMENEASCĂ
Să fie apărat altarul SFÂNT.

În faţa forţelor străine comuniste
Cu piept deschis deschis-aţi drum
Ca'n toată România să existe
MAJADAHONDE ca să vă cântăm ACUM.

Mă'nchin în faţa jertfei voastre sfinte
Şi'ngenunchez pe ruguri mari de jar
Căci CREZUL care urcă din morminte
Va fi izvor de viaţă, MILENAR.

Din el se va'nălţa spre veşnicie
Un suflu nou al neamului CREŞTIN
ARHANGHELII vor cobori în NOUA ROMÂNIE
ÎN PATRIA visată de MOŢA ŞI MARIN.

Tiberiu HENŢEA

MAJADAHONDA

13 Ianuarie 1937

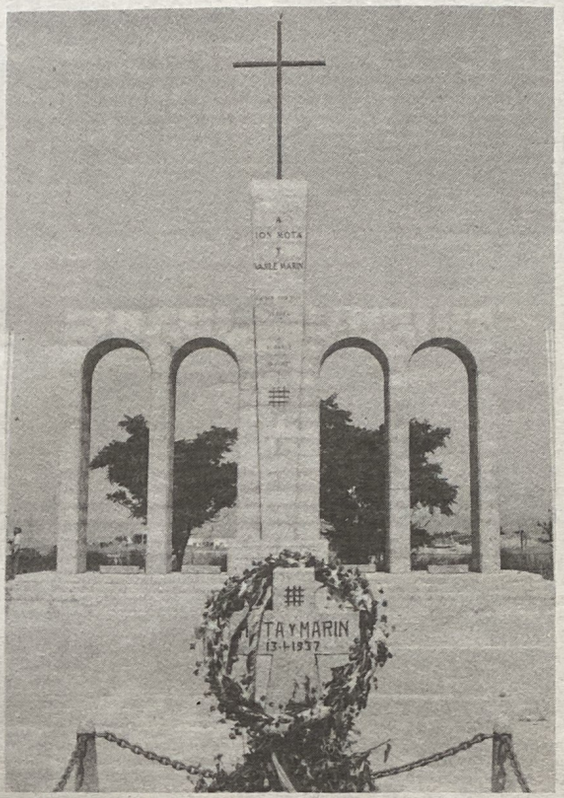

Monumentul din Spania al martirilor legionari **Ion Moţa** şi **Vasile Marin**, căzuţi în lupta pentru apărarea Creştinătăţii

LEGIUNEA CA SPIRITUALITATE, CONŞTIINŢĂ ŞI LUPTĂ ANTICOMUNISTĂ

Hera STEIMBERG

Prima organizaţie studenţească a fost creată în anul 1919 la Universitatea din Iaşi. Apoi organizaţii studenţeşti au fost create şi în alte centre studenţeşti din ţară. La Iaşi ea a avut în fruntea ei pe Corneliu Zelea Codreanu, la Cluj pe Ion Moţa şi la Cernăuţi pe Vasile Iaşinschi. În activitatea acestor organizaţii studenţeşti s'au afirmat trei obiective: redeşteptarea naţională şi spirituală; credinţa în Dumnezeu şi lupta anticomunistă.

Obiectivele de mai sus au fost temeiul spiritual al Generaţiei anului 1922, simbolizată de Corneliu Zelea Codreanu, Ion Moţa, Ilie Gârneaţă, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu şi Tudose Popescu. Pentru aceşti tineri principalul ţel a fost înălţarea spiritului românesc sub toate aspectele, iar pentru biruinţa acestui spirit în slujba binelui patriei ei n'au precupeţit nici o jertfă.

La început Generaţia anului 1922, condusă de Corneliu Zeleea Codreanu, a sprijinit Liga Apărării Naţionale Creştine a profesorului A.C. Cuza, inspirându-se din conceptele acesteia. Dar, curând, între Generaţia 1922 şi L.A.N.C. vor începe să apară deosebiri de vederi atât pe plan conceptual cât şi strategic, din cauză că L.A.N.C.-ul este un partid politic cu toate limitele structurale şi funcţionale ale oricărui partid. Corneliu Zelea Codreanu şi aliaţii lui voiau o organizare mai riguroasă a comunităţii naţionale. Divergenţele pe această temă acumulându-se, s'a ajuns la ruptura cu L.A.N.C. din 1927 şi la constituirea în acelaşi an a Legiunii Arhanghelul Mihail.

Vineri 24 Iunie 1927 se înfiinţează Legiunea Arhanghelul Mihail sub conducerea lui Corneliu Zelea Codreanu. Membrii fondatori ai Legiunii au fost Corneliu Zelea Codreanu, Ion Moţa, Radu Mironovici, Ilie Gârneaţă, Corneliu Georgescu şi Tudose Popescu. Cu această ocazie scopul Legiunii a fost exprimat foarte clar de Căpitanul ei.

"Scopul nostru este de a merge înainte uniţi. Mergând împreună uniţi cu Dumnezeu şi cu dreptatea Neamului Românesc, orice soartă ne va fi dăruită, înfrângere sau moarte, ea va fi binecuvântată şi va da roade pentru neamul nostru. Sunt înfrângeri şi sunt morţi care trezesc un neam la viaţă, după cum sunt biruinţi dintre acelea care-l adorm..."

În decursul istoriei sale, Mişcarea Legionară a avut mai multe denumiri. Schimbări determinate de interzicerea ei de către autorităţile vremii, prin încălcarea propriei legislaţii şi a Statului de drept.

Legiunea Arhanghelul Mihail înfiinţată în 1927 a fost desfiinţată în anul 1930 prin decretul Primului ministru Argetoianu; Garda de Fier înfiinţată în 1930 va fi desfiinţată în 1933 de I. G. Duca; Partidul Totul pentru Ţară, înfiinţat după aceea, se va autodizolva în 1938, după instaurarea dictaturii regale.

Cu totul indiferent de sub ce nume a activat, Mişcarea Legionară a militat împotriva pătrunderii comunismului în România.

Din faptul că foarte mulţi din reprezentanţii mişcării comuniste şi socialiste erau Evrei, nu se poate trage concluzia că Mişcarea Legionară a avut o atitudine antisemită.

O mare greşeală a politicienilor români, a fost aducerea lui Carol al II-lea pe tronul României. În timpul domniei lui, din 1930 şi până în 1940, el va urma o politică de apropiere faţă de Moscova. Politică în care este ajutat de Nicolae Titulescu şi Armand Călinescu. O consecinţă a acestei politici care trăda interesele naţionale, a fost pierderea de către ţară a unor teritorii care reprezentau aproape jumătate din suprafaţa ţării.

Singura forţă politică care s'a opus acestei politici de capitulare faţă de bolşevism a fost Mişcarea Legionară, care propovăduia sub toate formele două idealuri care se interpătrundeau: a) Credinţa în Dumnezeu şi b) Anticomunismul care se manifestă nu numai prin combaterea acestei ideologii antipatriotice şi antinaţionale ci şi prin combaterea politicii Comintern-ului (Cel puţin pentru România politica Comintern-ului a fost dezastruoasă. Ea a stabilit încă din anul 1924, în cadrul Congresului al IV-lea al Comintern-ului şi al V-lea al Partidului Comunist Român, dezmembrarea naţională a ţării).

Lucrul acesta a avut două

Continuare în pag.15

EVANGHELIA EXILULUI (Ianuarie 1994)

LA ÎNCEPUT DE AN NOU

Sergiu GROSSU

A fi creştin înseamnă a fi un aprig luptător al Evangheliei, un "bun ostaş al lui Hristos", care "nu se încurcă cu treburile vieţii", ci se luptă "după rânduieli" **(2 TIMOTEI, 2.3-5)**, înfierând plăsmuirile apocaliptice ale vieţii, în centrul căreia domină Măria Sa Păcatul. Să nu uităm că dacă "neprihănirea înalţă pe un popor", în schimb păcatul "este ruşinea popoarelor" **(PROVERBE, 14.34)**. Din cauza păcatului, o "cetate", respectiv o ţară, ajunge "îndărătnică şi spurcată", ba chiar "plină de asuprire", pentrucă n'ascultă "de nici un glas, nu ţine seama de mustrare, nu se încrede în Domnul, nu se apropie de Dumnezeul său" **(ŢEFANIA, 3.1-2)**, aşa cum s'a întâmplat şi cu ţara noastră, de-a lungul celor 45 de ani de stăpânire comunistă, când presa, radio-televiziunea şi, bineînţeles, implacabila coerciţie a literaturii ideologice patronate de Comitetul Central al Partidului, n'au încetat să impună poporului român - cu ajutorul unei ierarhii bisericeşti vândută idealului marxist-leninist - o educaţie politică anticreştină, o educaţie cetăţenească "de clasă".

Citim, într'una din primele "Evanghelii" ale lunii, că "norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină; şi peste cei ce zăceau în ţinutul şi în umbra morţii, a răsărit lumina" **(MATEI, 4.16)**. Această ***Lumină*** este Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, unica şi adevărata lumină a întregii umanităţi. Sub revărsarea izbăvitoare a luminii Betleemului, ***orice*** suflet trudit şi împovărat de păcate, ***orice*** inimă, pendulând dela o ispită la alta, îşi poate găsi echilibrul şi plenitudinea. Adică se poate trezi ***la o viaţă nouă.*** Şi trezirea, regenerarea aceasta duhovnicească, o visa, o aştepta, o dorea să se realizeze - pe plan naţional - un preot tânăr din Transilvania, despre care am mai scris în paginile ***Cuvântului Românesc.*** Este vorba de Iosif Trifa. Îngrozit de "vânturile şi furtunile pline de otravă", care s'au abătut peste "România Mare", ţărişoara lui scumpă, abia scăpată din lanţurile unei robii seculare; zdrobit sufleteşte că poporul şi-a stricat "năravurile şi purtările", că "ni s'a înveninat credinţa, ni s'a pierdut dragostea şi ni s'au umplut sufletele de otrava păcatului", iată ce scrie el în N-rul 1 al foii săptămânale ***Lumina Satelor*** dela Sibiu, pe care o redacta: "O vedem această otravă, o simţim pe toate drumurile şi ne întâlnim cu ea. Ea este aceea care a golit bisericile de oameni şi sufletele de credinţă." Iar ca ***soluţie salutară*** - o soluţie valabilă şi pentru Exilul Românesc şi pentru România post-ceauşistă - preotul Iosif Trifa recomanda ascultarea de comandamentele evanghelice: "De ne vom opri, de ne vom ridica şi noi, ca fiul rătăcit din Evanghelie, şi vom pleca înapoi spre Casa Tatălui Ceresc (...), atunci se va ridica negura necazurilor dinaintea noastră şi vom vedea Canaanul cel frumos, România noastră cea fericită (...). Numai o singură doftorie - conclude părintele - poate da lumii şi ţării noastre sănătatea şi mântuirea: ***să se întoarcă oamenii şi popoarele la Iisus, la învăţătura şi la porunca Lui de iubire...***"

•••

Ne aflăm în ajunul anului nou 1923. În căsuţa sa din Sibiu, părintele Iosif era profund frământat, gândindu-se la datina păgână pe care o respectă oamenii, la felul detestabil al petrecerilor, în care întâietatea n'o au rugăciunile şi evlavia, ci mai degrabă chefurile şi destrăbălările. Totul s'a petrecut în plină noapte. Pe sub fereastra casei tocmai trecea un cârd de beţivi, care răcneau de răsuna întregul cartier. Părintele a îngenunchea şi s'a rugat zicând:

"Doamne, Dumnezeule! Ne copleşeşte răutatea... ne biruie întunericul... ne îneacă potopul fărădelegilor... se scufundă oamenii în pieire sufletească... Dăne Tu, Doamne, putere mai multă în lupta contra Întunericului şi a Diavolului...

Vino, Iisuse, Doamne, căci iară s'a făcut furtună în marea vieţii noastre..."

Plângea tânărul preot din Sibiu şi se ruga în genunchi, cu sufletul sfâşiat de hărmălaia străzii, ca Domnul să se îndure de el şi să-i ajute, în anul ce vine, ca să lucreze cu mai multă izbândă. Rugăciunea lui s'a prefăcut - şau, mai bine zis, Dumnezeu a prefăcut-o - într'un fel de ***chemare*** la o hotărâre de o uriaşă importanţă spirituală. "În această noapte - notează el în cartea de căpătâi "Ce este Oastea Domnului?" - Duhul mi-a inspirat gândul unei ***Hotărâri*** care s'a publicat în N-rul de Anul Nou 1923 al foii ***Lumina Satelor.*** În această hotărâre îi chemam pe cititorii mei să intre în anul cel nou cu o hotărâre de luptă contra beţiilor, sudalmelor şi altor păcate.

Prin iscălirea unei declaraţii, îi chemam să se hotărască contra păcatelor.

Îi chemam într'un fel de voluntariat de luptă aprigă contra păcatelor. Din acest început a ieşit pe urmă mişcarea Oastea Domnului".

Invitaţia chemării amintită mai sus sună aşa: "Veniţi să facem o intrare creştinească în anul cel nou. Avem noi, Românii, două mari păcate care mai ales ne strică sufletul şi traiul creştinesc: ***sudalma*** şi ***beţia.***

Veniţi să facem o hotărâre şi o întovărăşire de luptă împotriva lor, ca să le scoatem din casa noastră, din traiul nostru şi al vecinilor noştri." Şi zeci de mii de ţărani, de muncitori şi de intelectuali români au capitulat, şi continuă să capituleze şi azi - în cele şapte decenii de existenţă ale mişcării misionare "Oastea Domnului" - în faţa Cuvântului lui Dumnezeu, hotărându-se, cu legământ ceresc, să se lepede de patima băuturii şi de alte metehne sufleteşti, declarând: "Mă lepăd cu scârbă şi ură de acest duh rău, de acest satan îngrozitor, care mi-a turburat sufletul, viaţa şi casa... Doamne Iisuse! Pecetluieşte cu sângele Tău cel scump această hotărâre a mea şi-mi dă, clipă de clipă, dar şi putere să o pot ţinea. Ţine-mă, Iisuse Doamne, mereu lângă crucea Ta, căci numai aici este scăparea noastră de patimile şi năravurile diavoleşti. Primeşte-mă, Doamne Iisuse, şi pe mine, în rândul ostaşilor Tăi, ca să fiu şi eu un creştin luptător şi biruitor."

•••

Hotărârea lansată de părintele Iosif Trifa (pentru a intra în anul cel nou "cu folos de mântuire sufletească", gata să începem "lupta cea sfântă a curăţirii vieţii noastre de păcatele cele multe şi grele", conştienţi fiind că "în fruntea oştirii noastre stă Mântuitorul Hristos" şi că El "ne va duce la biruinţă"), această cutremurătoare "hotărâre" a stârnit vântul de primăvară religioasă al Oastei Domnului şi-a pregătit geneza reformei spirituale, preconizată de marele nostru înaintaş şi vizionar, prin intervenţia Duhului Sfânt şi prin activitatea misionară desfăşurată sub faldurile glorioase ale steagului creştin de luptă.

De astă dată, nu mai intră în discuţie o politică a revoluţiei din afară, a unui oarecare ideal politic pieritor şi insuficient, ci o politică sfântă de talia politicii evanghelice a Sf. Ioan Gură de Aur, a lui Girolamo Savanarola sau a lui Serafim de Sarov, prin care luptătorii Crucii pot grăbi înnoirea ţării şi schimbarea la faţă a pământului românesc. Numai o explozie misionară, de talia Oastei Domnului, numai o răsturnare a structurilor lăuntrice învechite va asigura victoria spiritului, transfigurarea neamului căruia aparţinem, învierea îndelung aşteptată a "văii plină de oase", descrisă în mod simbolic de proorocul Ezechiel: "El mi-a zis: Fiul Omului, vor putea oare oasele acestea să învieze? **(EZECHIEL, 37.3)**. Ceea ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu. Deoarece, ne asigura Iisus, "dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi zice muntelui acestuia: Mută-te de aici colo şi s'ar muta; nimic nu v'ar fi cu neputinţă" **(MATEI, 17.20)**.

Perspectiva revoluţiei cristocentrice este sublimă. Datorită acestui proces educativ-creştin de transfigurare interioară, poate lua fiinţă, mai devreme sau mai târziu, o societate spiritualizată, o ţară nouă, reconstruită în Hristos Iisus, în care elitele sociale vor fi animate, exclusiv, de adevărurile infailibile ale Evangheliei şi de suflul inepuizabil al idealului creştin de slujire a patriei.

La acest început de an nou, de ce să nu credem în posibilitatea unei renaşteri naţionale?

A murit un om deosebit

Dr. C. NAGACEVSCHI

În ziua de 26 Octombrie 1993 s'a săvârşit din viaţă, la München, în Germania, Românul şi profesorul universitar Constantin Nagacevschi. De abia împlinise 77 de ani.

S'a născut pe data de 21 Octombrie 1916 în comuna Şerpeni, judeţul Tighina, Basarabia. După absolvirea şcolii primare din locul natal şi a liceului dela Tighina, a devenit student al Facultăţii de Filologie dela Chişinău.

Venind tragedia istorică a ocupării Basarabiei de către Sovietici (1940), el s'a refugiat în România, iar de aici, în 1941, fuge în Iugoslavia pentru a scăpa de prigoana antonesciană antilegionară, fiindcă era legionar. Apoi destinul îl poartă în prigoana antilegionară germană, care-l cazează într'un lagăr de muncă din Rostock şi în final, în faimosul lagăr de concentrare BUCHENWALD.

Rămas în Germania, după eliberarea din lagăr şi sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, în 1946 reia studiul filologic, început la Chişinău, la Universitatea din Tuebingen. Unde, ca sârguincios student al renumitului profesor de romanistică Ernst Gamillsheg, Constantin Nagacevschi îşi deschide el însuşi drumul spre profesoratul universitar într'o ţară de mare şi veche cultură. Drept urmare, între 1957 şi 1977 (când se pensionează) el face profesorat la Universităţile Tuebingen, Saarbrucken şi München. Să ne oprim asupra acestui fapt, judecând: ultima împlinire a unui om dedicat ştiinţei este, în general, profesoratul universitar. Este ceea ce a realizat Constantin Nagacevschi.

Dar pe alt plan şi tot la acelaşi nivel, Constantin Nagacevschi a întrunit şi calităţi de om şi de Român deosebit. În chip real. Pentrucă pentru el, a fi "om" şi a fi "Român" a însemnat a trăi la nivel de idealuri şi activităţi corespunzătoare. În o asemenea privinţă, el a fost neîncetat şi cu perseverenţă o figură românească activă de prim ordin.

Pe plan spiritual-naţional a îndeplinit funcţia de conducere a Căminului "Moţa-Marin" dela Madrid-Aravaca, nume eroice de mare simbolism; pe plan cultural românesc a fost conducător administrativ al "Institutului Român" din Freiburg; iar pe plan naţional bisericesc, a fost cel care a obosit cel mai mult pentru înjghebarea unei parohii ortodoxe-române în comunitatea românească din München.

Voinţa şi devoţiunea din aceste activităţi, a fost puternic secondată de natura lui caldă şi atrăgătoare. Avea o fire înnăscută care atrăgea spontan simpatie, preţuire şi impunere în lumea celor cu care lucra sau venea în contact. Fără îndoială, Constantin Nagacevschi întruchipa adâncimea vrajei basarabene de românism neaoş. De bunăseamă, cultivată şi elevată pe linie preoţească.

Ceea ce i-a adus sfârşitul, a fost un fatal accident. Întorcându-se dela o dializă făcută la un spital şi şofând automobilul propriu, un camion dă peste el, îi rupe 3 coaste, clavicula şi îl loveşte la cap. A fost dus de urgenţă la un spital, unde în a cincea zi şi-a dat duhul.

Înmormântarea a avut loc pe ziua de 2 Noembrie, şi la ea a participat multă, foarte multă lume. O asemenea participare este ultima supremă confirmare că, Constantin Nagacevschi a fost un om şi un Român deosebit. Cine l-a cunoscut nu-l poate uita în sensul cel mai bun al cuvântului.

Îl deplânge soţia Rosemarie, fiicele Silvia şi Constanţa şi fiul Mihail, precum şi cei din familia lui din ţară. Dar îl mai plânge şi Exilul Românesc căci, cu adevărat are de ce.

"Numai vântul mai suspină
Dulcele tău cânt
Peste florile ce-alină
Tristul tău mormânt"

Eugen BÂRSAN

LEGIUNEA

Urmare din pag.14

urmări. Aderarea unei mari părţi a populaţiei ţării la Mişcarea Legionară, în frunte cu cei mai de seamă reprezentanţi ai intelectualităţii româneşti. Nae Ionescu, Nichifor Crainic, Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Petre Ţuţea şi mulţi alţii.

Reprimarea Mişcării Legionare şi a conducerii ei, în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu, se explică în primul rând prin respingerea de către Mişcare, a politicii prosovietice dusă de Carol al II-lea şi principalii săi colaboratori.

Interesant este faptul că Armand Călinescu, politician bine apreciat de regimul carlist, de regimul comunist şi mai nou de regimul neocomunist al Dlui Iliescu, a dat ordin de exterminare a conducătorilor Mişcării, în număr de 400. Şi cum aceste execuţii s'au făcut fără nici o hotărâre judecătorească, încălcând astfel Statul de drept, orice om civilizat le numeşte asasinate.

Un alt promotor al politicii prosovietice, dusă de regimul carlist, a fost Nicolae Titulescu. În politica externă pe care a dus-o, Titulescu a urmărit şi realizat două obiective: izolarea internaţională a României şi înfăptuirea unei politici prosovietice, într'o situaţie când aproape întreaga populaţie a ţării respingea comunismul atât pe plan ideologic cât şi pe cel politic. Titulescu a sprijinit chiar şi pătrunderea comunismului în Spania. Că până la urmă acolo lucrurile s'au desfăşurat altcum, este meritul poporului spaniol. Este cazul să menţionăm ce se scrie într'o lucrare apărută în România în timpul ceauşist despre Nicolae Titulescu: **"După victoria dela Guadalahara împotriva rebelilor franchişti, regimentul de artilerie comandat de Valter Roman a fost călduros felicitat de Nicolae Titulescu."**

Această poziţie a lui Titulescu ni se pare antipatriotică şi trădătoare faţă de interesele ţării, în funcţie de: a) Rusia sovietică nu a recunoscut niciodată graniţa cu România pe Nistru; b) Politica prosovietică desfăşurată de Titulescu însemna implicit şi o recunoaştere a pretenţiilor Rusiei asupra Basarabiei.

Toate acestea au pregătit acceptarea pactului Ribbentrop-Molotov, care a dus la ocuparea Basarabiei şi Bucovinei de Nord de către Rusia sovietică.

Prof. Hera STEIMBERG

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

VERDICTUL ÎN PROCESUL ILAŞCU ŞI ORTACII

"Vă iubesc, popor român!"

"Vreau să mă adresez astăzi, în ziua când am fost condamnat la moarte pentru participarea mea la eliberarea naţională din Basarabia, către poporul meu, către poporul român din Basarabia şi din ţară, că sunt mândru că, în 1988, am participat la această mişcare din Frontul Popular. Socot că aceasta este unica mişcare de eliberare naţională din Basarabia care poate să scoată la mal acest dezastru care este acum în Republică.

Nu am de gând să apelez la graţiere către organele anticonstituţionale din Tiraspol, pentrucă nu socot că există aşa stat. Toate aceste fărădelegi care s'au făcut împotriva noastră au fost executate din comanda Moscovei, organele speciale din Moscova şi eu socot că acea sământă care a fost semănată în Basarabia de către Ruşi, peste oarecare timp, sigur o vor secera, în Rusia.

Vreau să mulţumesc tuturor celor din România, fraţilor din România, forurilor internaţionale care au luat atitudine fermă pentru eliberarea noastră - să le mulţumesc pentru ajutorul şi moral şi material al familiei. La copii mă adresez să înveţe bine şi să crească. Tăticul n'a fost un fricos, am făcut ceea ce am putut. Mă rog, cândva, se va putea spune mai mult. La revedere! Vă iubesc, popor român!"

Din emisiunea "Mesager"
a Televiziunii dela Chişinău

Despre Sentinţă

Ora 10. Ora fixată pentru începutul şedinţei. Cortina roşie, grea, prăfuită, ce intră în recuzita farsei judiciare, ascunde scena pe care sunt montate cuştile de oţel. Militarii din batalionul Dnestr, care asigură paza sălii, sunt mai mulţi şi mai duri ca oricând. Unul dintre ei ne pune în vedere să nu filmăm sau fotografiem decât scena. Nici publicul, nici militarii de pază. Suntem plasaţi de data aceasta, la o distanţă mai respectabilă de scenă. Un unghi aproape imposibil, din care, după ridicarea cortinei, cei din cuşti cu greu se pot vedea. Deschiderea şedinţei întârzie.

Ora 11,35. Completul de judecată îşi face apariţia. Nici o explicaţie pentru întârziere. Preşedinta Olga Ivanova are un aer de înmormântare şi de data aceasta e îmbrăcată complet în negru. În negru s'a îmbrăcat şi avocata Saviţkaia. În clipa când judecătoarea începe să citească sentinţa, Ilaşcu izbucneşte, făcând să răsune sala: ***"Jos comuniştii!", "Juntal".*** În colţul de sală în care ne aflăm s'au strâns o parte din rudele celor din cuşcă. Dar nu toate rudele au fost lăsate să intre în sală.

Textul sentinţei este parcă interminabil şi nu aduce practic nimic nou faţă de actul de acuzare absolut inconcludent citit de procuroarea Nina Averina cu câteva luni în urmă. Aceleaşi acuzaţii, nefondate pe ceva, că Ilaşcu i-ar fi instigat pe Ivanţoc şi Petrov-Popa să-ucidă două căpetenii locale ale secesioniştilor. Dovezi inconsistente, inepţii, etichetări de tipul "acte teroriste", "organizaţii antisovietice", etc. Se recunoaşte măcar că gogoriţa procuroarei despre bomba pe care Românii i-ar fi trimis-o lui Ilaşcu pentru a arunca în aer Casa Sovietelor din Tiraspol nu se poate dovedi...

Ora 12,40. Pauză...

Ora 13. Se reia lectura sentinţei. Toată lumea trebue să stea în picioare. Câteva bătrâne, obosite, încearcă să rămână aşezate în scaun. Cei din batalionul Dnestr le somează să se ridice.

Ora 13,50. O nouă pauză, de 15 minute, după care se produce o pană de curent, care cufundă sala într'un întuneric total, timp de câteva minute. Militarii de pază sunt panicaţi la maximum, dar sala rămâne liniştită. Când se aprinde lumina, în mijlocul sălii sunt agitate lozinci cu litere mari, negre, pe care scria: "Teroriştii - să răspundă!" şi "Moarte asasinilor!". De afară se aude un elicopter care dă târcoale deasupra clădirii în care ne aflăm. Asistenţa este într'o stare de agitaţie continuă. Când o serie de capete de acuzare sunt respinse din lipsă de probe, asistenţa începe să murmure ameninţător.

Ora 14,50. În sfârşit, se încheie lectura textului sentinţei, care nu lasă nici o îndoială asupra faptului că se vor pronunţa pedpse grele.

Ora 15. Judecătoarea Olga Ivanova trece la pronunţarea condamnărilor. **Ilie Ilaşcu** - pedeapsa cu moartea prin împuşcare şi confiscarea averii. Glasul ei este acoperit de vocea puternică a lui Ilie Ilaşcu care, cu tricolorul în mână, rosteşte: ***"Trăiască România Mare!", "Jos comuniştii!, "Jos ocupanţii ruşi!", "Jos hotarul dela Prut!", "Jos bolşevicii".*** Asistenţa, în delir, aplaudă cu frenezie condamnarea la moarte a lui Ilaşcu. Se dă citire celorlalte pedepse: **Andrei Ivanţoc** şi **Tudor Petrov-Popa**, câte 15 ani temniţă grea, **Alexandru Leşco** - 12 ani, **Petru Godiac** - 2 ani, provocatorul **Garbuz** - 6 ani. Cei cinci patrioţi se ridică în picioare şi scandează: ***"Trăiască Moldova, Ardealul şi Ţara Românească!"***. Cei condamnaţi sunt avertizaţi că n'au dreptul la recurs. Au numai dreptul de a face cerere de graţiere la prezidiul Sovietului Suprem al aşa-numitei republici moldovenenşti nistriene. ***"Niciodată"***, strigă Ilie Ilaşcu.

Ora 15,25. Cortina roşie se trage definitiv peste macabrul spectacol...

"România Liberă",
Nr.1127, 11 Dec. 1993

Armata a 14-a are efective de peste 10.000 de militari. Toţi cei care au luptat împotriva populaţiei româneşti au fost avansaţi sau decoraţi pentru merite deosebite. Efectivele Armatei a 14-a au participat la conflictul din Transnistria cu acordul scris al generalului Pavel Gracicov - Ministrul Apărării şi al Preşedintelui rus Boris Elţin.

La 2 Octombrie 1922 când Românii din Transnistria fuseseră înfrânţi de mercenarii ruşi, generalul maior Aleksandr Lebed a fost avansat la gradul de general-locotenent prin ordin semnat de Preşedintele Boris Elţin. La 8 Octombrie, acesta declara: "Ne-am atins scopul în Transnistria".

• • •

Rusia nu admite acuzaţia de participare la conflict, deşi recunoaşte că unele elemente din cadrul trupelor au luat parte la acţiuni de luptă şi că le-a furnizat arme rebelilor. În ciuda acuzaţiilor guvernului Moldovei la adresa poziţiei Rusiei, în final aceasta a fost de acord cu participarea unor unităţi şi subunităţi ruse la operaţiunea de menţinere a păcii în partea estică a Moldovei.

În timpul conflictului din 1992, în partea estică a Moldovei s'a manifestat cel mai clar răspunderea guvernului rus faţă de încălcarea legilor ducerii războiului, extinderea dimensiunilor încălcărilor dreptului omului, la care a contribuit transmiterea de arme părţilor care admit astfel de încălcări.

• • •

Preşedintele B. Elţin recunoaşte participarea unor elemente din armata rusă la acţiuni de luptă şi furnizarea de armament adepţilor Republicii Transnistriene. În interviul din 27 Mai 1992, el declara: "Bineînţeles că printre ofiţerii Armatei a 14-a există adepţi ai Transnistriei şi ei încep să treacă, uneori, cu armament, de partea poporului Transnistriei".

• • •

Ziariştii occidentali anunţă numeroase cazuri când ei au văzut soldaţi ruşi care au participat la acţiuni de luptă. Într'o declaraţie elocventă, se arată că unităţi şi subunităţi ale Armatei a 14-a au luat parte, între 19-22 Iunie 1922, la ocuparea oraşului Tighina, de către forţele RMT (Republicii Moldoveneşti Transnistriene), cu ajutorul trupelor, tancurilor şi transportoarelor blindate ruseşti. Consilierul Preşedintelui Elţin, Serghei Stanklevici şi alte personalităţi, au confirmat că Armata 14-a a participat la atacul din 19-22 Iunie, în timpul căruia au fost rănite şi ucise sute de persoane civile şi s'au adus mari prejudicii localităţii atacate.

• • •

Ministrul rus al Apărării, Pavel Graciov, a emis un ordin: "În contextul agravării situaţiei în Transnistria şi având-se în vedere faptul că acesta este pământ rusesc, trebue să-l apărăm cu toate mijloacele posibile".

• • •

Fără să se prezinte, un reprezentant al autorităţilor ruse, a declarat că "Ordinul Armatei a 14-a, de participare la conflict, a venit dela conducerea moscovită, deşi scopul era mai curând o demonstraţie de forţă decât ducerea unui război".

• • •

Printr'un decret al Preşedintelui Elţin, generalul maior A. Lebed, comandant al Armatei a 14-a şi de fapt conducător militar al RMT, i s'a acordat gradul de general-locotenent.

Ceremonialul avansării în grad, dela 2 Octombrie 1992 în Tiraspol, este o mărturie a aprobării totale a acţiunilor sale. Guvernul lui Elţin a acordat medalii unui număr de aproximativ 200 de militari, pentru merrite deosebite în participarea la acţiunile de luptă îndreptate împotriva Moldovei, în 1992. (...)

(Extrase din ziarul "Evenimentul Zilei" Nr.456, 20 Dec.1993)

FARA ARMÂNEASCĂ

AROMÂNII DIN BALCANI, VĂZUȚI PRIN MĂRTURIILE CRONICARILOR BIZANTINI DIN SECOLUL VII PÂNĂ ÎN SECOLUL XIV

Texte extrase din teza Dr. N. Caranica :

Les Aroumains, Recherches sur l'identité d'une Ethnie
(Aromânii, cercetări asupra identității unei Etnii)
Traduse din limba franceză de D. Bacu

Urmare

În timpul reuniunii care se ține în casa lui casa lui Verivoi vlahul, în orașul Larissa, Niculița ia cuvântul și întreabă: *"Unde sunt vitele și femeile voastre?"* Ei îi răspund: *"În munții din Bulgaria, pentrucă"* - comentează Kekavmenos - *"aveau obiceiul să trimeată vitele, oi și boi, ca și familiile lor în locuri răcoroase din luna aprilie și până în septembrie"*. Niculiță pune astfel în relief caracteristica esențială a ciobanilor vlahi, transhumanța. Povestirea lui Kekavmenos continuă cu eșecul revoltei și arestarea șefilor vlahi și a lui Niculiță. Luând ca pretext această nenorocire, se lansează într'o violentă diatribă pasională împotriva Aromânilor în general, acuzându-i de toate relele pământului. Dar tot aici Kekavmenos notează un detaliu foarte important în ceea ce privește originea acestor Vlahi. *"Ei se numesc Daci și Bessi, care la început au trăit aproape de Dunăre și de râul Saos care astăzi se numește Sava, unde locuiesc după Sârbi, într'o regiune fortificată de natură și greu de acces. Ei au fugit din regiunea indicată și s'au răspândit în tot Epirul, în toată Macedonia și cea mai mare parte dintre ei s'a stabilit în Hellada."* Importanța acestei informații stă în faptul că ea stabilește o relație de identitate - sau de continuitate - între Daci și Bessi de o parte și populația vlahă contemporană pe de altă parte.

P. Năsturel și M. Giony consideră că afirmația lui Kekavmenos după care Vlahii ar fi descendenți ai Dacilor și Bessilor învinși de Traian constituie un rezumat istoric adevărat. Ipoteza poate fi acceptată în parte dar este sigur că la epoca la care se referă Kekavmenos, Vlahii existau deja în ansamblul Peninsulei Balcanice și aceasta chiar dela nașterea lor. Kekavmenos s'a făcut promotorul tezei unei emigrări a Aromânilor pornind din regiunile cele mai septentrionale, situate la nord-vestul Peninsulei. Este vorba probabil de o confuzie sau o aluzie la exemple în care împărați mai dinainte ar fi procedat la transferări de populații dușmane învinse. Aceste populații romanizate făceau parte din "continum-ul român" întinzându-se din Volhinia până la Grecia. Ele conlocuiau cu triburi albano-illuriene și cu resturi de elemente celte. Toate aceste elemente rămase necontrolate, se dădeau la brigandaj și la prădări împotriva administrației romane. Astfel de exemplu, Strabon (VIII.3.10) vorbește de 50.000 de Geți transferați de consulul Aetius Cacus, din nordul Dunării în Moessia în anul 6 p.Ch. Eusebius (226-86), A. Victor (39-43) ca și Amianus Marcellinus (XX. VIII. 1.5) notează o deplasare de Carpi ˆn sudul Dunării. Aceeași aventură li se întâmplă Basterinilor (Eusebius I) ș Sarmaților (Eutropius, IX. 25-1). Se poate presupune că Kekavmenos, în pasagiul precedent, se referă la faptele reale, a unui deplasament spre sud a unor elemente care s'ar fi suprapus peste Vlahii autohtoni. O ultimă notă a lui Kekavmenos citează numele unui "celnic", șeful unui trib de români numit Litovoi Diabolites, probabil un Vlah originar din Devol, situat la apus de lacul Ochrida.

I.Snegarov, într'un document descoperit la mânăstirea Sf. Clement din Ochrida, găsește mențiunea "Ion, preot al prea sfintiei episcopii a Vlahilor". Se știe într'adevăr că Vasile al II-lea Bulgaroctonul, către 1014, a reorganizat biserica în teritoriile cucerite dela Bulgari. În 1029, decide supunerea Vlahilor din Bulgaria arhiepiscopiei Ochridei, vechea "Justiniana Prima". Arhiepiscopia avea mai multe episcopii: Kastoria, Skoplia, Dervi, etc. ca și "aceea a Vlahilor la Vernoti".

Anna Comnen într'o vastă lucrare în 15 volume, povestește domnia tatălui ei Alexis Comnen (1069-1118). Ea semnalează trecerea trupelor lui la Ezeva, "sat de Vlahi", ca și ordinul dat de el lui Cezar Melissenos pentru a proceda la recrutarea Bulgarilor și *"a celor care duc viața nomadă, cei pe care limba populară îi numește Vlahi"*. Același Alexis Comnen reglează un diferend între unii "Cumani din Moglena", Vlahi megleniți, și mânăstirea Sf.Athanasie. Este vorba printre altele de două "stane", căserii vlahe, aceea a lui Stan și aceea a lui Radu Păducel cel șchiop, ținute de Vlahi pe înălțimile Cravița.

La 1170, Benjamin de Tudela, rabin spaniol, în timpul unei călătorii care trebuia să-l ducă din Spania la Ierusalim, a vizitat și Tessalia. Ajungând la Zitung (astăzi orașul Lamia) exclamă: *"Aici este începutul Vlahiei, ai cărei locuitori ocupă munții și poartă numele de Vlahi. Ei coboară în țara Grecilor pentruca să-i jefuiască (deposedeze) de bunurile lor. Nimeni nu poate să-i combată și nici un rege n'a putut să-i domine"*.

În aceeași epocă, numele de Vlah apare într'o altă sursă istorică: cryssobula lui Alexe Anghel al III-lea, la 1198, în care se pomenește de "o provincie vlahă".

Arhiepiscopul Ochridei și al ansamblului Bulgariei este solicitat de episcopul din Buthroton la 1217, pentru a fi sfătuit referitor la un conflict ecleziastic privind autoritatea sa asupra unor Vlahi în regiunea Epirului. Printre altele, mai notează că un arhonte local, Vlah de origine, Taronas, a construit o biserică fără să ceară autorizație dela episcopul său. Se mai pot cita și alte izvoare, laconice dar importante, în ceea ce privește studiul acesta. Eustratios din Thessaloniki (1125-1198), episcop al Salonicului, afirmă că în Sudul Dunării, populația este dacă *"pentrucă Aurelian, retrăgând din Dacia elemente romane, le-a așezat în mijlocul Moesiei și a numit țara Dacia"*.

Lucrarea populară Timarion și aventurile sale aduce o mărturie din secolul al XII-lea de participare a locuitorilor din regiunea Dunării și a Balcanilor la sărbătorile Sfântului Dumitru: *"Ei vin de peste tot, din Scytia, Italieni, Iberi, Lusitanieni și Celți de dincolo de Alpi..."*

Ioanis Zonaras, într'un rezumat de istorie, semnalează că împăratul Alexe Comnen a ales în anul 1092 un mare număr de Scyți "puternici și bravi" și i-a instalat în thema Moglena. Acești Scyți ar fi existat încă în vremea lui Zonaras și s'ar fi numit Pecenegi megleniți.

Un loc important trebue rezervat aici dinastiei Asăneștilor despre care se știe astăzi că întemeietorii ei au fost Aromâni. Nikita Choniates (1118-1206), în istoria lui care cuprinde 21 de volume, descrie cu lux de amănunte revolta Asăneștilor și formarea Imperiului Româno-Bulgar (aromâno-bulgar). La 1185, la moartea împăratului Manuel Comnen, Vlahii și Bulgarii s'au revoltat. Frații vlahi Petre și Asan întreprind cucerirea ansamblului Bulgariei actuale, din Sudul Dunării și până la Marea Marmara.

Ioniță al II-lea, zis Caloian (1197-1207) frate mai mic și succesor al Asăneștilor, se face recunoscut ca împărat al Românilor și Bulgarilor. Nunțiul papal Leon, cardinal de Santa Croce și reprezentant al Papei Inocențiu III, îl încoronează la 8 Noembrie 1204 *"Dominus Bulgarorum et Blahorum"*, oferindu-i sceptrul și drapelul Sfântului Petru ca și de asemenea o scrisoare personală a Papei. Scrisoarea conține o serie de elogii aduse de Papă lui Ioniță pentru originile sale romane. Papa subliniază cu satisfacție afirmația lui Ioniță că poporul lui și el însuși *"de sangue romanorum se asserit descendisse"* și că poporul aromân *"a romanis taxerunt originem"*. De semnalat de asemenea faptul că, în corespondența schimbată cu Ioniță, Papa îl numește "Dominus" apoi "Rex" al Bulgarilor și Vlahilor sau al Bulgariei și al Vlahiei. Participarea unei dinastii de origine vlahă la întemeierea Imperiului Româno-Bulgar este confirmată de izvoarele epocii și este stabilit faptul că autoritatea țarului Ioniță se întindea peste o regiune din Nordul Dunării, ceea ce îl punea în conflict direct cu regele Ungariei Emeric (1202-1204).

Originea ethnică aromână a întemeitorilor dinastiei Asăneștilor este confirmată de N. Choniates. Informații de primă mână (Ansbert, Robert de Clary, Villehardouin etc.) atestează în ansamblu rolul principal jucat de Vlahi. În schimb, în izvoarele slave se susține că Petre și Asan erau de origine bulgară sau cumană. În această dezbatere, ipoteza cea mai credibilă rămâne aceea a Papei Inocențiu III. Actul pontifical din 27 Noembrie este categoric în această problemă. G. Ostrogorski susține actualmente aceeași teză. N. Choniates ne spune în povestirea lui că principala cauză a revoltei româno-bulgare a fost decizia lui Issac Anghel de a mări dările *"ciobanilor din munții Haemus care mai înainte se chemau Missieni și care acum se cheamă Vlahi"*. Mai notează că la începutul revoltei - 1186 - barbarii lui Asan *"au trecut Istrul, s'au unit cu Scyții și au primit ajutoare dela alte popoare aliate, apoi s'au reîntors în Sudul țării lor"*.

Se subliniază în această citație dovada unității de rasă - dacă nu și lingvistică - a tuturor acestor popoare situate pe cele două maluri ale Dunării. Este de asemenea atestat - prin gura lui Choniates - că *"Missienii s'au unit cu Bulgarii și au format o singură națiune, așa cum a fost ea altădată"*.

Un preot bizantin (grec), care făcea parte dintr'un convoi de prizonieri condus de Vlahi către muntele Haemus, se adresează lui Asan în limba vlahă pe care o cunoștea, cerându-i să-i dea libertatea. Asan refuză spunându-i că *"el și-a propus să nimicească pe Greci și nu să-i libereze"*. Această ostilitate a Vlahilor împotriva Grecilor este relevată foarte adesea și de către mulți cronicari. Ea a fost deja constatată în afirmațiile lui Benjamin de Tudela tocmai în Sudul Tessaliei, deci la distanță destul de îndepărtată.

În cursul anului 1199, N.Choniates notează un eveniment semnificativ: Împăratul Alexe Anghel Comnen se înțelege cu " Turcii" pentru a zdrobi revolta Vlahilor lui Dobromir Hryssos la Prosakos. După înfrângerea Vlahilor el acceptă ca toți prizonierii capturați să fie duși de învingătorii turci în Asia. Împăratul și-a menținut hotărârea cu toate rugămințile clerului grec, turburat de faptul că acești prizonieri care erau creștini ortodocși, riscau să-și piardă credința religioasă. De-a lungul întregii acestei perioade, Sergios Colivas, Georgios Tornikes, Georgios Acropolites, Theodor Scutarios și Georgios Pachimeres semnalează fapte interesante în istoria Vlahilor. Acesta din urmă notează că un oarecare Taronas, principe ereditar vlah din Tessalia, ajută în 1259 pe Manuel Anghel II, despotul Epirului, care aspira la coroana Bizanțului. Pachimeres notează în 1285, deportarea pe malurile asiatice ale Bosforului a unei foarte numeroase populații vlahe care ocupa regiunea Constantinopolei până la Byzia (oraș din Tracia de Est, situat la 130 de km de Constantinopol). Maximos Planudes (1255-1259) și Efrem (1313), vorbind despre răscoala Asăneștilor și de Imperiul Aromâno-Bulgar, confirmă originea vlahă a acestor conducători. Ioan Cantacuzen, Nikiphor Grigoras, J. Katares, Demetrios Kidones, Manuel Philes, J. Cataclon etc., cronicari și scriitori bizantini, aduc cu toții numeroase și prețioase informații despre Vlahii din Evul Mediu bizantin, care nu pot fi dezvoltate mai pe larg în acest studiu.

Se vor semnala în schimb câteva acte administrative, ca de ex. Chrysobula împăratului Andronic II Paleologul care confirmă concesia bisericilor din Ioanina (1321) Aromânilor muciazi(?). (Cuvântul acesta încărcat de ură și dispreț constituie o insultă pentru rectitudinea moralei sexuale a acestor Aromâni). Același nume apare într'un act din 1549 referitor la mânăstirea Varlaam din Meteora.

Nilos, patrirah al Constantinopolei (într'o scrisoare din 1383) și Ioan Canabutes (1355-) citează Vlahia. Cel de al doilea dă o definiție a cuvântului æbarbar" foarte interesantă, adică în cele din urmă "non-grec": *"Noi, Grecii, suntem creștini și împărtășim aceeași credință și același botez cu multe alte națiuni, dar considerăm și numim barbari pe Bulgari, Vlahi, Albanezi și alte popoare"*. Citatul acesta spune suficient de multe despre relațiile dintre Aromâni și Greci.

Laonic Chalcocondil (1423-1490), în "Istorii", afirmă unitatea poporului român (Transilvania, Valahia, Moldova și toate regiunile balcanice din Sudul Dunării) și mai ales romanitatea acestor popoare și a limbii lor. *"Națiunea care locuiește din Dacia și până în Pind se întinde în Tessalia: Vlahi se numesc și unii și alții și nu aș putea să vă explic care dintre ei a venit la ceilalți". "Dalmații, Missienii, Tribalii și Sarmații au cu toții o limbă care se aseamănă și care le permite să se înțeleagă"*.

Cronicile din Moreea, compuse în versuri, relatează nașterea principatului francez al Achaiei și istoria cruciaților francezi rămași în Peloponez din 1205 până în 1429. Istoria aceasta citează adeseori Marea Vlahie din Tessalia, ca și pe regele Ioniță. Menționează căsătoria lui "Messire Guillaume de la Roche", Duce al Atenei, cu fiica nelegitimă a lui Theodor, regele Vlahilor.

În *Cucerirea Constantinopolei*, Geoffroy de Villehardouin descrie evenimentele care au dus la stabilirea regatelor latine în ceea ce fusese înainte Imperiul Bizantin. Martor ocular al evenimentelor, el menționează de 33 de ori numele de Blaquie și num ai de 16 ori pe acela de Bougrie. Dela început, precizează: *"Și acest Johanis era un Blas (fiind vorba de împăratul Ioniță)"*. În *Istoria împăratului Henri*, scrisă de Henri de Valenciennes, este vorba de mai multe ori despre Blaquie și de Blas. Se întâlnesc aceleași aluzii și în compilația așa zisă a lui Baudouin d'Avesne, citată de același Arginteanu, și în *Cruciada Constantinopolei*. În acest manuscris numele de Blacs este menționat de 17 ori, cel de Cumani de două ori, dar nici o dată acela al Bulgarilor.

De semnalat de asemenea *La Chronique métrique de la conqueste de Constantinopole par les Francs* de Phillipe Mouskes, episcop de Tournay.

Robert de Clary semnalează prezența acestor "Vlacos" întâlniți la frontiera Ungariei, pe drumul cruciaților. De asemenea cronica contemporană de Ramon Muntaner, istoric al campaniei catalane, vorbește de un oarecare Longo, care era: *"senior (domn) de Blaquia, care Blaquia era marele și cel mai temut pământ din lume"*.

Descriptio Europae Orientalis, compusă în 1308, înregistrează existența "inter Machedoniam, Achayam et Tessalonicam" a unui foarte mare popor numit "Blazi", *"qui et olim fuerent romanorum pastores"*.

Nicolae Iorga, în *L'Histoires des Roumains des Balkans* studiază evoluția Despotatelor bizantine dela 1204 la 1461, care au înlocuit imperiul bizantin după înfrângerea lor de către cruciații latini ai lui Baldouin de Flandra și consecințele asupra populațiilor autohtone române. În timpul despotatului Epirului, el arată rolul dominant al Vlahilor care, sub conducerea "arhonzilor" lor, principi ereditari autohtoni (Ghinu, Buia, Spata, Taronas și P. Licha, etc.) intervin foarte adesea în apărarea țării ca și în luptele intestine ("bizantine") între diferitele familii domnitoare. Astfel aceste familii vlahe s'au aliat cu marile dinastii bizantine. De aici și rolul lor politic crescând.

Este deci demonstrat, prin toate aceste cronici, că prezența Vlahilor este un fapt real în tot ceea ce privește Macedonia și Grecia. Dar prezența Vlahilor în celelalte regiuni ale Peninsulei a fost și ea semnalată de cronicari, cum se va putea vedea mai departe, dar puțin mai pe scurt.

Odată cu crearea statelor slave în Peninsula Balcanică în această epocă medievală - Croați, Bulgari, Sârbi - populația autohtonă vlahă cea mai numeroasă și cea mai veche, va suferi noi încercări. Toți acești noi veniți ieșiți din marea familie slavo-bulgară vor manifesta încă dela început o mare dominație politică și demografică.

Istoria populației vlahe în partea septentrională a peninsulei este foarte veche.

Nicolae Densușianu, în **Dacia prehistorica** citează un manuscris găsit în biblioteca iugoslavă din Agram, care are ca titlu **Chronica la plù antiqua di Ragusa**. Este vorba de sosirea la 743 și 744 din Bosnia a unui popor numeros: murlacii, ciobani vlahi, cu multe animale domestice. Ei se numeau Cătunari și erau plasați sub autoritatea unui mare "Cătunar".

În secolul X, Constantin Porphirogenetul (913-959), împărat al Bizanțului, în opera sa **"De administrando imperio"**, vorbește de o populație *"colonizată de împărații romani și mai ales de Dioclițian, Romanoi, nume care este conservat până astăzi"*. El stabilește astfel o diferențiere între cuvântul *Romaioi* (păstrat până astăzi în vorbirea curentă greacă și semnificând Grec), care cuprindea ansamblul populațiilor Imperiului Bizantin și Romanoi care însemna Bizantini de origine și de limbă română. Citează orașe situate pe coasta Dalmată: Salona, Spoleto, Dekatera, Ragusa, Diadora, Veglia etc... ca tot atâtea orașe romane.

Pe la 1160, preotul din Dioclea în Muntenegro semnalează că *"Bulgarii au ocupat întreaga provincie a Latinilor care în acest timp se chemau Romani și care acuma se numesc morlaci, care înseamnă Latini negri"*.

Matei Cazacu aduce un însemnat număr de informații prețioase. Astfel, primul act al lui Namanja, emis în favoarea mânăstirii Hilandar din muntele Athos către 1198-1199, prin care îi aduce în dar "sud'stvo" a lui Radu și George, în total 170 de Vlahi. Către 1220, șefii Vlahilor se numeu cnezi sau, în latină, comes, catuni, sau catunarius deci șef al unui cătun, termen militar aplicat mai târziu așezărilor cu caracter ciobănesc.

Vlahii din Serbia și mai ales cei situați între Prizrem și Pêc se numeau prin 1313-1318 primikjur. Mai târziu apar termenii de celnic, vladatec, predstajnik, termenii aceștia distingând pe șefii tradiționali (obișnuiți) de notabili.

Actul lui Ștefan Milutin din 1313-1318 în favoarea mânăstirii Banja (la Nord de Mitrovița) acordă pentru prima dată la șase cătune "jus valachorum" (zacon vlahom). Acest act orânduia drepturile și obligațiile acestor comunități distincte de "voinici", un fel de grupuri privilegiate față de o a doua categorie, "kelatores", țărani cu statut dependent.

Ștefan Dușan (1331-1355) anexează noile provincii cucerite dela Bizantini: Macedonia, Epirul, Tessalia. Actele de donație la mânăstiri privind pe cătunarii vlahi menționează - și aceasta în detaliu - "jus valachorum". Vlahii era răspândiți peste tot în Serbia. A existat o Valahie chiar și în Bosnia al cărei șef, Nicolas Ujlaki, se intitulează "Bosniae et Valachiae rex".

În Croația, Vlahii sunt cunoscuți sub numele de Morlaci (maurolaques). Și aici Vlahii beneficiază de cioncesiile lui "lex Valahorum". Astfel, în 1436 Ban Ivanis Nelipic acordă la cererea a 16 șefi vlahi, numiți cătunari, acest drept cutumier specifiv Vlahilor. Actul comporta 23 de puncte ale căror dispoziții erau de ordin juridic, militar și fiscal.

Continuare în numărul viitor

Oratoria faptei

DI. Profesor Doctor Mircea Golimbu, director la Spitalul CABRINI din New York, s'a întors recent dintr'o vizită în România, unde a pus la cale funcţionarea unei staţii pilot de urologie la Spitalul Fundeni din Bucureşti, donată de Asociaţia Urologilor Americani. La rugămintea noastră a binevoit să ne dea un interviu pentru "Cuvântul Românesc".

Zahu PANĂ

Întrebare Zahu Pană: Domnule Doctor Golimbu, v'aţi întors recent dintr'o vizită efectuată în România, cu urmări deosebite pentru medicina din ţară, datorită în bună parte prezenţei Dvs. în cadrul unei comisii de medici americani, care vor să ajute România. Vreţi să ne spuneţi care a fost scopul acestei comisii, concluziile ei şi rezultatele favorabile pentru România?

Răspuns Dr. Golimbu: Cred că vă interesează cum am început.

Zahu Pană: Exact!

Dr. Golimbu: Asociaţia Urologilor Americani se interesează cam de doi ani despre situaţia urologică din ţările de Est şi acum un an şi jumătate, directorul biroului de educaţie a societăţii americane a făcut o călătorie prin ţările Europei de Est, inclusiv România, Ţările Baltice, Ucraina, Rusia şi a văzut situaţia deplorabilă, lipsa de echipamente, lipsa de instrumente, lipsa de material de bază pentru documentare medicală şi a prezentat un raport comisiei de oameni de încredere (trustees) a asociaţiei. Totodată a cerut permisiunea ca asociaţia să încerce să ajute urologii străini, în sensul de a-i educa în primul rând şi a le facilita contactul cu noile metode de tratament urologic. Aici trebue să spun că în ultimii zece ani, urologia, ca specialitate, s'a schimbat considerabil din cauza introducerii de tehnologie nouă, tehnologie legată de transmiterea de lumină, în special, şi datorită posibilităţii de construire a unor instrumente cu care se poate vedea înăuntrul corpului; instrumente foarte delicate, şi în acelaşi timp foarte efective. S'a ajuns în momentul de faţă ca un număr important de operaţii să se efectueze fără a mai tăia pacientul; totul efectuându-se din exterior, prin incizii minuscule, folosind energia generată de ultrasunet şi lasser. Această tehnologie modernă nu este accesibilă în ţările din Est, majoritatea urologilor de acolo nu au nici măcar idee că aceste metode există, pentrucă de mulţi ani nu au avut - în special în România - acces la nici o revistă de specialitate şi material de documentare străin.

După prezentarea proiectului, conducerea Asociaţiei Urologilor Americani a hotărât să trimită o delegaţie să studieze situaţia, posibilitatea de instalare a unui asemenea proiect-pilot, poate la Bucureşti sau poate la Kiev. Am fost contactat şi eu şi am fost invitat să conduc problema şi studiul din Bucureşti.

Am plecat la Bucureşti în Aprilie, anul acesta, cu doctorul Russel Scott, care este directorul cooperării internaţionale de educaţie urologică (parte din A.U.A). Împreună cu el am studiat situaţia la spitalul Fundeni. De ce la Spitalul Fundeni? Pentrucă spitalul Fundeni a fost spitalul de bază pentru învăţământ, pentru învăţământul doctoral din România. Am stat zece zile în Bucureşti şi am văzut ce se face în general la Fundeni şi de ce au nevoie. După ce m'am întors, am prezentat un raport Comitetului Executiv al Asociaţiei Urologilor Americani. Raportul a fost primit favorabil şi decizia a fost luată pentru stabilirea unui centru de învăţământ la Bucureşti şi a unui centru de învăţământ la Kiev.

Ce idei avem?

Pentru a putea să-i ajutăm pe urologii din România, nu sunt decât două posibilităţi: una ar fi să aducem câţiva dintre ei în S.U.A, să-i încadrăm în câteva universităţi, să lucreze pentru o perioadă de timp cu urologi americani şi după aceea să se întoarcă în ţară. În momentul când se întorc în ţară însă, ei vor avea aceeaşi dificultate în obţinerea instrumentelor şi obţinerea materialelor cu care să lucreze şi socotim că această alternativă nu este favorabilă. Nu are viitor.

A doua alternativă, care este costisitoare, dar care se poate face, este să utilăm un centru, un spital, cu tot echipamentul modern de urologie şi să trimitem profesori din diferite universităţi ale Statelor Unite care să stea câteva săptămâni, sau luni în Bucureşti, lucrând cu urologii români, ajutându-i să-şi însuşească noua tehnologie, iar după o perioadă de timp, de un an sau doi, noi ne vom retrage, vom lăsa tot echipamentul acolo, cu singura condiţie ca ei să folosească centrul pe care l-am stabilit pentru a-i învăţa pe ceilalţi urologi din ţară - şi poate şi pe alţii din ţările vecine - care vor veni la Bucureşti sau la Kiev. Aceasta este ideea şi singura condiţie pe care o punem noi; ca ei să coopereze şi să devină un centru de învăţământ după ce noi ne vom retrage.

Z.P.: Aţi fost în primăvară şi a fost vizitat Bucureştiul şi Kievul. Care este impresia specialiştilor americani despre capacitatea doctorilor români şi aceea a doctorilor ucraineni?

Dr.G.: Eu am petrecut tot timpul la Bucureşti, nu am fost la Kiev. Din conversaţia mea cu doctorul Russel Scott, care a vizitat amândouă centrele, mi-am dat seama că el a fost extrem de impresionat de capacitatea doctorilor români. Vreau să spun că şi eu am fost foarte plăcut impresionat de faptul că erau atât de doritori să înveţe - şi-au exprimat dorinţa aceasta - dorinţa de a colabora cu noi şi mai mult decât atât, jumătate din membrii departamentului de urologie dela Fundeni, vorbeau englezeşte, lucru care nu există în Ucraina. În Ucraina - mi-a spus Dr. Scott - nu a găsit un singur urolog care să vorbească engleza. Ca urmare a faptului că au fost impresionaţi de nivelul intelectual al urologilor din Bucureşti, la sugestia noastră, preşedintele societăţii de urologie americană l-a invitat pe prof. Proca drept invitat de onoare la Congresul Naţional de Urologie care s'a ţinut la San Antonio, Texas în luna Mai şi profesorul Proca a venit la San Antonio, iar la mitingul care s'a ţinut acolo, eu am prezentat raportul despre situaţia din România, iar profesorul Proca a avut o primire foarte prietenoasă şi plăcută, tocmai pentrucă vorbeşte perfect englezeşte şi are cunoştinţe de urologie foarte adecvate.

Z.P.: Erau pe vremuri cele două centre de urologie dela Bucureşti: Spitalul Fundeni şi Spitalul Panduri, sub conducerea doctorilor Olănescu şi respectiv Burghele. A avut vreun efect pregătirea acestor doctori asupra tinerei generaţii de urologi?

Dr.G.: Da! A avut foarte mult. Profesorul Proca este unul dintre elevii profesorului Burghele. Eu am lucrat cu amândoi, cu Burghele şi cu Proca şi cunosc personal foarte bine pe Prof. Proca. Majoritatea oamenilor care constituie corpul de învăţământ al Panduri şi dela Fundeni, au avut oarecum de-a face cu Prof. Burghele. Tot învăţământul dela Panduri s'a transferat odată cu plecarea Prof. Proca, la Fundeni, dar relaţiile dintre cele două spitale au rămas, adică, oamenii tineri care vin la spitalul Panduri se duc şi petrec cel puţin şase luni, dacă nu mai mult, cu Prof. Proca, la spitalul Fundeni.

Z.P.: În timpul acesta de regresare a culturii în ţările comuniste, se poate vorbi de o şcoală românească de urologie, superioară celorlalte ţări comuniste, datorită capacităţii profesionale a doctorilor români, deşi limitată datorită lipsei de informare?

Dr.G.: Din discuţiile pe care le-am avut cu Prof. Proca şi cu membri mai tineri ai Departamentului, mi-am dat seama că ei au un nucleu foarte strâns - cel puţin la spitalul Fundeni - şi Prof. Proca este foarte interesat în învăţământ. Vreau să spun că eu nu am lucrat niciodată la spitalul Fundeni. Am lucrat întotdeauna la spitalul Panduri şi sentimental sunt legat mai mult de acesta decât de spitalul Fundeni. Am foarte multe amintiri legate de spitalul Panduri, de timpul petrecut cu Prof. Burghele şi cu alţi doctori. Când am plecat în România am avut mintea deschisă şi am vrut să vizitez amândouă spitalele, să văd care din ele este cel mai bun candidat pentru a stabili acest centru de învăţământ. Înclinarea mea iniţială a fost către spitalul Panduri dar, după ce am trăit câteva zile cu colectivul dela spitalul Fundeni, mi-am dat seama că de fapt ei sunt un nucleu mult mai strâns şi au ca lider pe profesorul Proca, om foarte luminat, cu mintea deschisă şi dedicat învăţământului.

Z.P.: Acum, o întrebare mai delicată. Nu ne-aţi spus nimic despre personalitatea Dvs. medicală, cum v'aţi pregătit şi cum aţi ajuns la un post destul de invidiat şi greu de atins - ţinând seama de concurenţa care există în Statele Unite - la Universitatea din New York?

Dr.G.: Am avut întotdeauna în minte să devin urolog. În România a fost greu, a fost imposibil şi acesta a fost poate unul din motivele pentru care am părăsit ţara. Nu exista posibilitatea să mă specializez în urologie, pentrucă Ministerul nu scotea posturi la concurs pentru specializare. Am venit în Statele Unite şi am început specializarea în urologie la New York University. Acolo am făcut toată rezidenţa. După ce am terminat rezidenţa, profesorul Morales m'a invitat să rămân ca asistent, întâi la spitalul Bellevue, unde am lucrat ca asistent, după care am început practica individuală la Universitate şi am rămas acolo. A fost o muncă intensivă, combinaţie de învăţământ cu practică individuală. Noi pregătim doctorii, îi supraspecializăm în urologie şi în fiecare an vin patru noi doctori, care petrec patru ani cu noi, la specializare.

Până acum doi ani, eu am practicat urologie generală, cu toate că am anumite preferinţe. Preferinţa mea este în oncologie, cancer la prostată, cancer la rinichi, operaţiile de reconstrucţie a vezicii şi de curând am publicat o lucrare referitoare la experienţa noastră într'o operaţie pe care am efectuat-o la Bellevue, prin închiderea de vezică, în special la pacienţi cu cancer la vezică. Am mai fost preocupat de chirurgie pediatrică la spitatul Bellevue, până acum doi ani când m'am retras din practica de pediatrie urologică. Unul dintre motivele pentre care a trebuit să renunţ la poziţia de Director în chirurgie pediatrică a fost că în acelaşi an am devenit Directorul Secţiei de Urologie al spitalului Cabrini, unul dintre cele patru spitale pe care le avem pentru învăţământ: Spitalul Universitar, spitalul Bellevue, spitalul Veteranilor şi spitalul Cabrini.

Z.P.: În cadrul carierei Dvs., aveţi vreun caz spectaculos, ieşit din comun?

Dr.G.: Da, câteva foarte interesante, dar de fapt două cazuri care mi-au rămas în memorie ca ieşite din comun; au fost amândouă cazuri de chirurgie pediatrică. În primul an, când am început ca asistent la Bellevue, am avut un caz, un copil prematru, născut cu o greutate de cca. 1.400 kg şi un blocaj renal bilateral. A trebuit să-l operăm şi să-i facem reconstrucţie urinară la două zile după naştere. A trebuit să lucrăm sub microscop pentrucă nici nu se putea altfel şi la o lună după aceea am trecut la reconstrucţia rinichiului celuilalt. A mers foarte bine, familia s'a mutat din New York şi la doi, trei ani primesc câte o scrisoare dela bunica lui - copilul stă cu bunica - şi câte o fotografie ca să văd cum arată băiatul.

Al doilea caz a fost iarăşi un copil care a avut vezica urinară excizată, pentru o tumoare, la vârsta de patru ani. Eu l-am primit ca pacient la vârsta de şase ani şi l-am îngrijit. A avut nevoie de trei operaţii cu care i-am reconstruit vezica, dintr'o bucată de intestin şi acum este în vârstă de 22 de ani, este căsătorit şi este foarte mulţumit...

Z.P.: Dvs. aţi venit din România împreună cu D-na Golimbu care este tot doctor, foarte bine apreciată şi ocupă şi dânsa un post deosebit de important tot la New York University?

Dr. G.: Da, tot la New York University.

Z.P.: Specialitatea Doamnei Golimbu?

Dr.G.: Este radiologia şi în special - radiologia scheletală. S'a ocupat dela sfârşitul rezidenţei de radiologia scheletală şi acum doi ani, împreună cu doi colegi, au scris o care extrem de bine primită în lumea medicală: "Radiologia modernă scheletală".

Z.P.: Aţi cunoscut acum şi noua şcoală medicală românească. Cum sunt pregătiţi medicii noi în România?

Dr.G.: Şcoala medicală românească a fost totdeauna bună şi a rămas bună. Eu am fost destul de mulţumit de cei pe care i-am cunoscut. Noii doctori, noii graduaţi sunt foarte entuziaşti cu toate că perspectivele de practică nu sunt prea bune în România. Un coleg de-al meu, Dr. Viorel Nicolaescu, care este internist la spitalul Cabrini, a fost în România anul trecut să se adreseze noilor graduaţi ai facultăţii de medicină, să le dea câteva sfaturi în legătură cu pregătirea pentru viitor. El a invitat pe câţiva dintre ei în Statele Unite să studieze medicina internă, el fiind internist, iar anul acesta au avut primii doi graduaţi ai facultăţii de Medicină din Bucureşti să-şi facă rezidenţa la Cabrini.

Z.P.: Şcoala românească a rămas, deci, tot fruntaşă.

Dr.G.: A rămas şi sunt convins că lucrurile vor evolua în bine. Noi vom duce instrumente şi aparatură modernă.

Z.P.: La ce valoare, în dolari, s'ar aprecia costul aparaturii?

Dr.G.: Peste un milion de dolari.

Z.P.: Şi cine suportă cheltuielile, guvernul american sau Asociaţia urologilor?

Dr.G.: Nu! Nu guvernul american. Instrumentele, medicamentele, echipamentul, totul va fi donat de către industria farmaceutică şi industria de instrumente medicale americane. Preşedintele Asociaţiei Urologilor Americani a contactat deja peste patruzeci de companii şi dintre ele, treizeci şi nouă au fost foarte entuziaste şi au spus că vor participa. Asociaţia va pregăti fonduri pe care le va pune la dispoziţie pentru întreţinerea doctorilor care se vor duce acolo ca instructori, dar doctorii nu vor fi plătiţi, totul este voluntar. Toată activitatea aceasta este dela urologi la urologi. Este o activitate voluntară, bazată numai pe donaţii şi servicii.

Z.P.: Nu intră în cadrul acestei activităţi "Medicina fără frontiere"?

Dr.G.: Nu! Nu!

Z.P.: Este o acţiune de voluntariat, datorită simpatiei deosebite pe care au căpătat-o doctorii români din partea colegilor americani şi datoriă concursului Dvs., prin poziţia pe care aţi câştigat-o pe lângă doctorul Russel Scott. În numele redacţiei "Cuvântului Românesc", vă mulţumesc pentru amabilitatea cu care aţi binevoit să ne informaţi cititorii despre acest importatnt centru de învăţământ care va lua fiinţă la Bucureşti.

Pentru a vă ţine la curent cu ultimele ştiri din România, echipa noastră redacţională lucrează fără încetare... Nu rămâneţi în urma timpului...
Citiţi lunar
"Cuvântul Românesc"
şi participaţi la viaţa exilului românesc pentru a forma un puternic front de luptă anticomunistă.

ERATĂ

În numărul 211, din Decembrie 1993 al ziarului nostru, la pag. 20, în articolul: **"Exilul spune Nu! colaborării..."** s'a omis dintr'o eroare tipografică un rând din text. La paragraful 2, rândul 7, se va citi: **"Până atunci, participarea la asemenea manifestări ne-ar da sentimentul împovărător că ne asociem unei mafii trădătoare de neam şi ţară, pusă în slujba unei alte mafii internaţionale..."**

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

EVREI CE NU FAC CINSTE EVREILOR

Am aplaudat Curtea Supremă din Israel care l-a achitat pe John Damjanjuk, acuzat pe nedrept c'ar fi fost Ivan cel Teribil, paznicul care schingiuia pe Evreii din lagărul dela Treblinka.

Curtea de Apel din Cincinnati, Ohio, a recunoscut că extrădarea muncitorului din Cleveland n'a fost o eroare ci "a fraud" (fraudă, înşelăciune). Pentru a îndrepta nedreptatea, i s'a permis lui J.D. să revină în Statele Unite şi să-şi recapete cetăţenia luată cu japca.

Cine a avut interesul să trimită la spânzurătoare un om nevinovat? Cine şi-a pus vată în urechi şi n'a vrut să audă martorii apărării?

N'au fost judecătorii din Israel care l-au achitat! Fraud, admit autorităţile americane, a fost comisă de cei care l-au anchetat, unii Evrei, alţii vânători de voturile Evreilor şi apărători feroci ai democraţiei. Este destul să le spui că le merge ceasul cu trei minute în urmă, că imediat eşti catalogat criminal de război şi altele.

Tragedia J.D. o considerăm închisă, dar se pare că pe unii nu-i poţi contrazice chiar atunci când toată lumea le spune ca's greşiţi. Doctorul îi numeşte altfel decât încăpăţânaţi.

Din această categorie, un grup de Evrei continuă să protesteze în faţa casei lui Demjanjuk, ameninţându-l. Primăria oraşului Seven Hills, o suburbie a oraşului Cleveland, a dat un ordin ca să înceteze protestul din motive că scandalizează populaţia, dar judecătorul a decis că democraţiile din faţa casei unde locuieşte Demjanjuk sunt legale şi pot continua.

Judecătorul a avut dreptate, nu suprimi libertatea dacă unii vor să fie caraghioşi. Ei mai mult pierd decât câştigă deoarece protestul lor nu-i îndreptat contra emigrantului, simplu muncitor de fabrică, dovedit nevinovat, ci contra Curţii Supreme din Israel, contra justiţiei americane care a corectat o fraudă, contra bunului simţ că un om a suferit ani de puşcărie pe nedrept şi în special contra bunei înţelegeri între grupurile minoritare ce trăiesc în pace pe Noul Continent.

Ce urmăresc aceşti indivizi plini de ură contra unui om care a fost găsit nevinovat de judecătorii Statului Israel şi de Curtea Federală de Apel din Cincinnati?

Vor ei dreptate, sau vor să semene ură între minorităţi?

Doresc ei ca America, unde locuiesc cetăţeni de diferite rase şi confesiuni, să ajungă o nouă Iugoslavie? Doresc ei ca oraşele americane să devină fiecare câte un nou Sarajevo?

Cel mai bun lucru, făceţivă că nu-i vedeţi şi rugaţivă pentru sănătatea lor mintală.

Ei nu fac altceva decât să se insulte pe ei înşişi.

• • •

CITITE

Imnul naţional al României: "Descurcă-te, Române!"

În România eşti ca pe gheaţă. Unii au patine şi ajung departe, iar alţii deabia păşesc de teamă să nu-şi rupă gâtul.

• • •

TIPOGRAFUL ŞI AUTORUL FAC SPORT

Sărim cu prăjina peste rânduri şi ne rătăcim. În numărul trecut ("Cu steagul pe jumătate") am notat că la unele serbări se cântă doar pe jumătate cântecele naţionale, nu din rea credinţă, cum s'ar putea greşit înţelege, ci pentrucă ne-am americanizat. Ascultăm la o placă de patefon 20 de micro-melodii în 30 de minute, că rămâi cu urechea zăpăcită. La fel şi la serbările noastre, oferim oaspeţilor pamflete cu 10-14 poezii reduse la primele strofe pe care le cânţi în galop, fără să-ţi răscolească sufletul.

La sărituriile tipografului adaug şi sărituriile mele, am uitat să-l menţionez pe Andrei Bârsăneanu, poet şi scriitor - născut în Dârstele Braşovului, 1859 - ca autorul poeziei "Pe al nostru steag" precum şi pe Ciprian Porumbescu, ce ne-a dat melodia. Când a murit Andrei Mureşanu, în 1863, celălalt Andrei avea 5 ani. O eroare pe care cititorii sunt siguri c'au observat-o. (Tăind vina în două dau mâna tipografului fără a mă înarma cu mănuşile de box).

• • •

ÎN MEMORIA LUI ANTONESCU

Cu ani în urmă ziarul "Adevărul" a publicat o fotografie dela Federaţia Comunităţilor Evreieşti din România, unde ne arăta cum "şase Maghiari, membri în Parlamentul României, cer iertare pentru păcatele comise de către fasciştii maghiari, pentru cooperarea acestora în exterminarea a mai mult de 130.000 de Evrei din Transilvania de Nord, deportaţi la Auschwitz în 1944 de Adolph Hitler cu ajutorul Maghiarilor".

Dl. Rabin Moses şi parlamentarii unguri au schimbat ramuri de măslin, iar noi tot aşteptăm ca Rabinul Şef să-şi arate la rândul său recunoştinţa faţă de memoria Generalului Antonescu şi să depună o coroană de flori la statuia lui recent ridicată la Slobozia. Dl. Rabin Rosen trebue să-şi reamintească: România a fost singura ţară, aliată cu Germania, care n'a expediat nici un Evreu în lagărele hitleriste.

Mai mult încă: Generalul Antonescu a încercat să salveze pe Evreii din Transnistria, dar s'a opus Anglia. BBC a divulgat propunerea secretă a generalului şi un submarin rus a torpilat în Marea Neagră un vapor cu refugiaţii evrei ce se îndreptau către un port "aliat" din Mediterană.

MEMORANDUM

Stabilirea vinovăţiilor

Liga studenţilor, luând în consideraţie întreaga perioadă scursă din Decembrie 1989, găseşte de cuviinţă să afirme următoarele:

Ţinând seama că sensul profund al evenimentelor din Decembrie 1989 a fost acela al luptei pentru libertatea persoanei, pentru afirmarea sensului istoric real al românităţii şi pentru realizarea justiţiei sociale prin negarea totală a comunismului, cu întregul său cortegiu de minciuni şi crime, constatăm că, în spatele unor relative schimbări politice, economice şi sociale, esenţa Puterii în România nu s'a modificat sub-stanţial în spiritul jertfei atâtor vieţi. Semnul de netăgăduit al acestei stabilităţi a Puterii, al acestor neesenţiale modificări, al solidarităţii unora dintre reprezentanţii Puterii de după Decembrie 1989 cu vechiul regim, cu atâtea persoane angrenate în anii trecuţi într'o politică profund ostilă poporului român, îl constituie modul ruşinos de tăinuire a vinovăţiilor legate de desfăşurarea evenimentelor din Decembrie 1989.

Nu putem decât să constatăm tăcerea deplin orchestrată asupra acestor evenimente şi prin aceasta falsificarea nemijlocită a sensului şi importanţei acestora. Astfel, este de datoria oricărui Român să ceară adevărul despre faptele care au dus la moartea a 1300 de oameni. Nu se poate accepta, şi nimeni nu acceptă, că moartea a o mie de oameni este un accident bazat pe confuzie, entuziasm şi neatenţie. Atâta vreme cât au existat fapte reale trebue să existe şi responsabili reali.

Trebue, de asemenea, respinsă orice încercare de insinuare că voinţa de a afla adevărul, de a respecta jertfa celor morţi este un instrument de luptă politică. Nu, nu este un instrument al luptei pentru putere, ci un instrument al supravieţuirii în limitele moralităţii şi umanităţii responsabile. Este jignitoare la adresa Românilor teza că nimeni nu mai este interesat de ceea ce s'a întâmplat atunci şi că cei care doresc aflarea adevărului o fac din motive politice. Întrebarea este - ce raţiuni au cei care doresc să îngroape adevărul definitiv?

Lecţia ruşinoasă pe care o dau factorii de răspundere în viaţa politică a ţării, potrivit căreia nimeni nu poartă răspunderea a nimic, este încă o înfrângere, pentrucă propagă ferma convingere că orice se poate întâmpla fără ca nimeni să poarte răspunderea cuvenită.

Cei care au ca scop tăinuirea adevărului au cel mai adânc dispreţ faţă de poporul român. Cei care sunt apţi să muncească pentru reconstrucţia ţării, cei care sunt apţi să voteze programe politice şi economice au dreptul de a afla adevărul despre oamenii care i-au condus sau care îi conduc. Cel mai important lucru este, poate, nevoia vitală a tinerilor de a cunoaşte istoria acestei ţări, de a cunoaşte chipul adevărat al acelora care au cufundat România în prăpastia comunismului. România trebue să-şi întoarcă cu curaj privirea spre trecut, pentru a fi pregătită să se apere de ispitele de mâine.

A privi cu indulgenţă cum vinovaţii de ieri candidează astăzi pentru titlul de eroi este o imposibilitate. O societate care nu reacţionează când se încearcă să i se falsifice reperele valorilor istorice naţionale este o societate profund bolnavă.

Cei care au umplut închisorile şi lagărele României cu ţărani şi intelectuali, cei care au sărăcit România, cei care au pervertit chipul omului în favoarea unei puteri care s'a oprit din asasinat numai pentrucă avea nevoie de braţe de muncă trebue să tacă. Nu mai pot ridica astăzi decât pretenţia iertării şi a ispăşirii. Nu noi, ci oamenii care au suferit cel mai greu în închisori au afirmat că singura pedeapsă pe care o doresc pentru aceştia este ca poporul român să afle adevărul. Atât şi nimic mai mult.

De ce vrem adevărul? Pentrucă minciuna nu poate fi acceptată. Pentrucă minciuna înseamnă ruina morală a încă unei generaţii. Pentrucă nici un om, chiar dacă nu este creştin, nu trebue să tolereze ca politicienii să se caţere pe sicriele acelora care au plătit cel mai scump o clipă de speranţă. Pentrucă minciuna înseamnă barbarie.

Pentru noi este o poruncă să-i iubim pe cei care şi-au dat viaţa pentru noi, iar amintirea lor să ne fie sfântă, de aceea suntem solidari cu ei şi cu sacrificiul lor. Pe sicriele lor se scuipă, se scuipă şi pe obrazele noastre, ale unei întregi generaţii de tineri care s'au deschis vieţii, având pe buze cuvântul LIBERTATE.

Liga Studenţilor

Comitetul de sprijin pentru iniţiativa legislativă

În spiritul celor afirmate, propunem:

Susţinerea, prin strângerea a peste 250.000 de semnături, a unei iniţiative legislative care să prevadă urgentarea cercetărilor şi activităţii instanţelor, în ceea ce priveşte stabilirea vinovaţilor şi a răspunderilor morale şi materiale în acţiunea de reprimare a demonstraţiilor din Decembrie 1989.

•Universitatea Bucureşti•Palatul Facultăţii de Drept• Sala 109• Bd. Kogălniceanu 64•
Tel: (401)613-4466• Fax: (401)615-7440•
Cont B.R.C.E. Nr.472141.4.300 (Valută)• Cont C.E.C. Nr.451102-1305 (Lei)

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA L0R 1X0

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

PITEŞTI de Dumitru BACU	$20.00
POEZII DIN ÎNCHISORI, Culegere de Z.PANĂ	20.00
CU ACUL PE SĂPUN, Poezii de Zahu PANĂ	18.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN 1939-1939 Culegere de texte	20.00
ÎNVIEREA, Revistă trimestrială de analize, documente, crestomaţie şi cronici, 272 de pagini	15.00
JURNALUL FERICIRII de N. STEINHARDT	25.00
GOOD BYE, DOMNULE PACEPA! de Gh.Ionescu OLBOJAN	10.00
PENTRU LEGIONARI, Corneliu Z. CODREANU	28.00
DEZGROPAREA CĂPITANULUI de V. POSTEUCĂ	12.00
DIN ÎMPĂRĂŢIA MORŢII de Gabriel BĂLĂNESCU	28.00
ARON COTRUŞ, Opere complete	20.00
SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME de Radu GYR	15.00
ŞI CERUL PLÂNGEA, Amintiri din prigoane de Ion Roth JELESCU	25.00
SĂRATA de Nicolae ROŞCA	8.00
CREZ DE GENERAŢIE de Vasile MARIN	20.00
ÎNSEMNĂRI DE PE FRONT (1936-1937) de N.TOTU	12.00
BASARABIA SUB SĂPĂNIRE STRĂINĂ de Nicolae CIACHIR	7.00
POEZII PRINTRE GRATII de Alex. SILISTREANU	8.00
ISTORIA POLITICĂ ŞI MILITARĂ A RĂZBOIULUI - 22 IUNIE - de G-ral Platon CHIRNOAGĂ	25.00
FRUMOASA MEA CU OCHII VERZI de Nelu MANZATI	15.00
ANII DE GROAZĂ DIN ROMÂNIA COMUNISTĂ de Virgil MATEIAŞ	18.00
POEZII de Nicu Iancu PĂLTINIŞTEANU	10.00
AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	20.00
CETĂŢI SFĂRÂMATE, Schiţe şi nuvele de N.NOVAC	7.00
FORTUL NR.13 de Marcel PETRIŞOR	10.00
ÎNTRE CIOCAN, SECERĂ ŞI NICOVALĂ de Paraschiv NĂMOLOASA	28.00
DIALOG DE ABJECŢIE de Radu N. CISMĂŞEANU	5.00
TEMELIE DE VEAC NOU de Vasile MILITARU	$18.00
STROPI DE ROUĂ de Vasile MILITARU	20.00
POEMELE NEMURIRII de Vasile MILITARU	18.00
VORBE CU TĂLC de Vasile MILITARU	6.00
PUNCTE DE VEDERE de Eugen POPESCU	15.00
AMINTIRI DIN COPILĂRIE de P.NĂMOLOASA	5.00
O VIAŢĂ ÎNCHINATĂ UNUI SAT de Nicolae GOLEA	7.00
PĂDUREA DELA TÂNCĂBEŞTI, Poezii de Ion TOLESCU	5.00
POVESTE DE DINCOLO de Ana Maria MARIN	7.00
DESŢĂRAŢII, Poezii de Ana Maria MARIN	7.00
DURERI CONDENSATE, Poezii de Vasile MUSTAŢĂ	5.00
MEDITAŢII ŞI MĂRTURISIRE de Ilie OLTEANU	5.00
PICURI DINTR'O LUME FĂRĂ SOARE, Poezii de Alexandru BIDEAN	10.00
CĂRUŢA CU SCÂNDURI de Marcel PETRIŞOR	5.00
VREŢI SĂ RĂDEŢI de Florin SCĂRLĂTESCU	5.00
CAIDUL - Nuvelele adolescenţei în temniţele comuniste de Mihai RĂDULESCU	7.00
PARMITHI de Victoria BATU	5.00
ARDEALUL PĂMÂNT ROMÂNESC de M. LEHRER	20.00
MANSARDA DE CATIFEA, poezii de Dan Emilian ROŞCA	7.00
POEZII PENTRU COPII de Florica BAŢU	8.00
CU VIII ŞI CU MORŢII LAOLALTĂ de N. STĂNESCU	10.00
FÂNTÂNA LUMINII, Poeme haicu de D. ICHIM	8.00
POEMS FROM COMMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
THE ANTI-HUMANS (Piteşti, tradus în limba engleză) de Dumtru BACU	20.00
JOURNEY TO FREEDOM (limba engleză) de Nicole DIMA	23.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

Întrunirea Asociaţiei Culturale şi religioase Germano-Române din Salzgitter

Pavel CHIHAIA

Asociaţia culturală şi religioasă Germano-Română din Salzgitter, din landul german Niedersachsen, întemeiată de un grup de Români şi Germani originari din România, a organizat la 27 Noembrie a.c., o şedinţă festivă în Gästehaus din Salzgitter, având ca temă trecutul Saşilor din Transilvania, al căror destin, în ultimele decenii, a fost legat de tragicele evenimente cunoscute de întreaga Românie precum şi de celelalte ţări din Răsăritul Europei.

În cuvântul introductiv, Dl. Vladimir Cantaragiu a salutat prezenţa primarului oraşului Salzgitter, Dl. Rudolf Ruckert, a primarului Sectorului Nord, D-na Waltraud Lehne, a deputatului din Parlamentul German, Dl. Wilhelm Schmidt, precum şi a oaspeţilor, scriitorii Georg Scherg, Harald Siegmund, Pavel Chihaia şi artista plastică Mariana Scherg, a cărei expoziţie de tablouri a fost deschisă cu acest prilej.

Relevând realizările pe tărâm cultural, Dl. Cantaragiu a arătat că asociaţia şi-a propus să pună în lumină contribuţia Saşilor la dezvoltarea României moderne, precum şi înfăptuirile lor pe plan european. Cunoaşterea tradiţiilor româneşti şi celor ale Saşilor este un alt obiectiv important, ilustrat prin spectacole şi expoziţii ale unor actori şi artişti plastici originari din România.

În continuare, Dl. Cantaragiu a făcut cunoscut proiectul unei expoziţii retrospective a sculptorului Ion Vlad, decedat în 1992 la Paris, precum şi a expoziţiei de icoane pe sticlă a pictorului Laviniu Drăghici, stabilit în Danemarca. D-sa a menţionat de asemenea că s'a reuşit să se trimită în România, cu sprijinul unor medici şi farmacişti din Salzgitter, importante cantităţi de medicamente şi materiale sanitare, îndeosebi Spitalului Clinic Universitar din Bucureşti.

Scriitorul Georg Scherg a ţinut o conferinţă despre cultura, năzuinţele şi destinul Saşilor din Transilvania. Trecând în revistă evenimentele cele mai importante din trecut, conferenţiarul a amintit îndeosebi împrejurările tragice ale dispersiunii Saşilor, începând cu deportările în Unirea Sovietică din 1952, precum şi de valul de persecuţii îndreptate asupra intelectualilor, cărora li s'au improvizat procese spectaculoase, de intimidare, ca cel rămas sub denumirea de "Procesul Bisericii Negre" sau cel al scriitorilor germani din Braşov din 1959. Dl. Scherg a evocat evenimente pe care le-a cunoscut îndeaproape deoarece atât D-sa, precum şi părintele şi scriitorul Harald Siegmund au fost implicaţi în acest proces al scriitorilor germani (alături de părintele Andreas Birkner, de Hans Bergel şi Wolf von Aichelburg), căpătând 20 şi, respectiv 10 ani de închisoare, din care au executat patru, fiind graţiaţi în 1963. Pretextul arestărilor, care figura în actul de acuzare, a fost că, într'o nuvelă a D-lui Hans Bergel, un menestrel din Evul Mediu refuzase să cânte pentru arginţi, ceea ce s'ar fi putut interpreta ca o critică la adresa celor care, pentru beneficii materiale, elogiau fără răgaz partidul comunist. Evoluţia întregului proces, o serie de importante documente - salvate de către poetul Mircea Dinescu dela incendiul la care le hărăziseră actuala Securitate neocomunistă - precum şi contribuţii literare ale celor cinci scriitori germani vor fi tipărite în volumul "Despre pericolul cuvântului", în curs de apariţie.

Dl. Georg Scherg a citit de asemenea un capitol din romanul său "Paraschiv, Paraschiv" care a apărut şi în traducere românească în 1984.

În continuare, părintele Harald Siegmund a citit din romanul său - în manuscris - "Vara încremenită", capitolul "Pleava ţării" în care este vorba de patruzeci şi cinci de deţinuţi politici din închisoarea Jilava, împărţiţi de gardieni în două grupe: "analfabeţi" şi "alfabeţi", ultimii bătuţi la sânge dintr'o antipatie lesne de înţeles. (Menţionăm că autorul, Harald Siegmund, a întâlnit în celula 34 din această temniţă pe N. Steinhardt, care îl evocă cu profundă admiraţie în cartea sa "Jurnalul Fericirii"). În ziua următoare, gardienii au cerut din nou celor patruzeci şi cinci de deţinuţi să se despartă în două grupe după şcolaritatea lor şi atunci, de teama bătăii, cei mai mulţi intelectuali au renunţat la prestigiul personal şi s'au strecurat în tabăra "analfabeţilor". Cu excepţia a şapte preoţi, de diferite confesiuni şi naţionalităţi, care nu şi-au renegat chemarea şi care au fost răsplătiţi pentru demnitatea lor, deoarece, de data aceasta, cei pedepsiţi crunt au fost "analfabeţi" pentru trădare faţă de clasa din care făceau parte.

Prezentând expoziţia Dnei Mariana Scherg, am observat că în peisajele expuse cu un an în urmă la Haus der Begegnung din München, artista înfăţişa în tablouri de mici dimensiuni largi suprafeţe din regiunea de deal, din România, cu varietatea cromatică a diferitelor culturi, în vreme ce în peisajele arătate în Salzgitter D-sa şi-a delimitat câmpul de reprezentare, accentuând întretăierile de culmi şi povârnişurile repezi cu trăsături energice, parcă mai severe, şi haşuri expresive. Am considerat că D-na Scherg s'a îndepărtat cu încă un pas de figurativ, către o abstracţie care păstrează însă puterea de evocare a brazdelor răsturnate, a răpelor negre, a cerurilor joase. Această tendinţă de disoluţie a formei se exprimă în acuarele prin tehnica dizolvării culorii, iar în guaşe prin tente evazive care depăşesc contururile, pretutindeni prin asocierea câtorva tonuri majore corespunzând suprapunerilor formale.

În partea a doua a programului Asociaţiei culturale şi religioase Germano-Române din Salzgitter a avut loc recitalul tenorului Sorin Serac, solist al teatrului de Stat din Braunschweig şi al Pompiliei Stoian-Lemperle, care au interpretat arii din opere, însufleţit apreciate de asistenţă.

MICA PUBLICITATE

CĂSĂTORII

* Tânăr inginer constructor, 28 de ani, 1,72 m, 59 kg., nefumător, fără obligaţii, azilant în Germania de 3 ani, vorbind germana şi engleza, doresc cunoştinţa unei doamne sau domnişoare, cetăţeană a unei ţări din Vest, în vederea căsătoriei. Adresaţi corespondenţa: C.Liviu, Postfach, 26-W 24547 Untermünkheim, Germania, sau telefonaţi la: 07944/8436 zilnic după ora 17 sau Duminică la orice oră.

* Doamnă romăncă, ingineră forestieră, în vârstă de 47 de ani, de statură mignonă, doresc cunoştinţă cu un cetăţean canadian, în vederea unei prietenii apropiate sau căsătorie.
Doresc să corespondez în limba română sau franceză. Relaţii la telefon: România, Braşov - 092 - 181978

* Doamnă prezentabilă, 31 de ani, 1,62 m, 50 kg, educată, de condiţie socială bună, fără obligaţii, gospodină, cu studii în domeniul contabilitate, doresc cunoştinţă în vederea căsătoriei. Răspunsuri la adresa: David Cornelia, Str.Segarcea, Nr.5, Bl. A 13, Sc.II, Et. III, Ap 27, Sect.6, Bucureşti, România. Tel 726 04 50.

* Român, 29 de ani, activ profesional educat, cetăţean american, 5'10" înalt, calităţi deosebite etc. caut o Română cu situaţie corespunzătoare, pentru căsătorie model. Nu pierdeţi această rară ocazie. Telefonaţi la: 1 - 813 - 327 2748 Florida, USA.

VÂNZĂRI

De vânzare 2 locuri de veci în cimitirul românesc memorial din Mississauga, Ontario. Loc central, lângă trioiţă. Pentru detalii telefonaţi la... (416) 631 - 9068.

SERVICII

* Pensionară, 56 ani, în putere, asistentă medicală, fără obligaţii, cu experienţă în ţară şi străinătate (referinţe), doresc să îngrijesc bolnavi, bătrâni sau house-sitter. Răspuns la: Crăciun Aurora, Bd. Griviţei 69, Bl.49, Sc.B, Ap. 28, Braşov 2200, România.

Petreceţi o seară la
RESTAURANTUL ROMÂNESC
DIN KITCHENER
Casablanca
Restaurant şi bar
3101 Kingsway Dr., Kitchener, Ont.
Tel. (519) 748-1872

DENTAL OFFICE
Dr. AXENTE BUCSA & Anna Jarecka
absolvent CHICAGO UNIVERSITY
absolvent LONDON UNIVERSITY
VISA
• acceptăm urgenţe
• noi pacienţi bine veniţi
• consultaţie gratuită
• Sâmbăta tratamente
• vorbim româneşte şi englezeşte
Tel. (905) 318-6336
920 UPPER WENTWORTH ST.,
HAMILTON
(across from LIMERIDGE MALL)

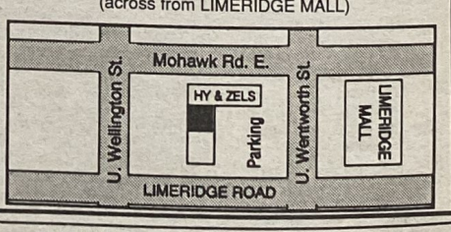

FIRMA S.C. "PRODAG" SRL
cu sediul în
România, Str. Progresului nr.8, Braşov
prin administratorii acesteia, D-nii Tatu Mihai şi Ganea Iorgu, vă oferă o proprietate pe o suprafaţă de 6 ha teren, amenajat cu grajduri şi anexe, în vederea creşterii şi îngrăşării a 5.000 capete bovine. Dorim colaborarea cu investitori americani şi canadieni, în vederea modernizării ca şi a prelucrării laptelui şi cărnii şi pentru construirea unei fabrici de bere.
Relaţii: Tel. (401) 766-3343 - SUA şi
Tel. (092) 16.53.00 sau
Fax (092) 15.13.44 - România

A apărut în ţară
biblioteca de istorie

ISTORIA TRAGICĂ A BUCOVINEI, BASARABIEI ŞI ŢINUTULUI HERŢA
Ion Gherman
Editura ALL
Cartea se poate comanda direct la Editura ALL, Calea Victoriei Nr. 120, Bucureşti, România

CĂRŢI, ZIARE, MUZICĂ DIN ROMÂNIA
LA DVS. ACASĂ, PRIN ARTIMMEX

Exprimati-va optiunile marcind cu "X" in casuta corespunzatoare comenzii dorite si completati valorile in $ in ultima coloana din dreapta. Romania libera si Evenimentul zilei vin in seturi de 6 sau cate un singur ziar pe saptamana (de miercuri sau joi). Daca CUMPARATI UN SET DE SASE (PRIMUL), puteti comanda seturi/ziare ADITIONALE la pretul redus indicat in coloana "Aditional".

ZIARE / SAPTAMANALE:	Bucati in set,	PRET ABONAMENT PE 4 SAPTAMANI		PRET ABONAMENT PE 13 SAPTAMANI		X	VALOARE $
Daca sint 2,incercuiti doar cel dorit:		Primul	Aditional	Primul	Aditional		
1. Romania Libera	Sase	$28.99	$22.99	$84.99	$76.49		
2. Evenimentul Zilei	Sase	$28.99	$22.99	$84.99	$76.49		
3. Rom.Lib. sau Evenim.Zilei	Unu	$10.99	$8.99	$29.99	$24.99		
4. Expres Magazin/Fotbal Plus	Unu	$11.99	$9.99	$34.99	$27.99		
5. Academia Catavencu	Unu	$5.99	$4.99	$18.99	$15.99		
6. Fotbal sau Sport Star	Unu	$10.99	$8.99	$29.99	$24.99		
7. Adevarul sau Cotidianul	Unu	$11.99	$9.99	$34.99	$27.99		
8. spatiu rezervat pentru comenzi speciale Pentru alte ziare: dati telefon sau trimiteti FAX					$		

CARTI:	AUTOR	TITLU	EDITURA	PRET	X	$
1.	G.Modorcea –	Baietii de bani gata (copiii nomenclaturii)	ALCRIS	$11.99		
2.	Maresal I. Antonescu –	Epistolarul Infernului	ALBATROS	$11.99		
3.	Nicolae Iorga –	Politica Externa a Regelui Carol I	VIITORUL	$11.99		
4.	Sanda Marin –	Carte de bucate	ORIZONT	$9.99		
5.	Rene Miller –	Rasputin si femeile	ORIZONT	$9.99		
6.	Daphne de Maurier –	Rebecca	ORIZONT	$9.99		
7.	D.H.Lawrence –	Apararea Lady-ei Chatterley	VIVALDI	$9.99		
8.	Mircea Eliade –	Isabel si apele diavolului	MINERVA	$9.99		
9.	Bomba Drogurilor –	Cazuri, filiere, terorism etc.	HUMANITAS	$9.99		
10.	John Steinbeck –	Iarna vrajbei noastre		$11.99		
11.	Dictionar Englez-Roman sau Roman-Englez			$11.99		
12.	Ajutati Destinul: Horoscopul tau in conjunctie cu al altora		ROZA VINT	$9.99		
13.	Manuale Matematica sau Geometrie, clasele 4...12, una:			$11.99		
14.	Procesul Maresalului Antonescu			$11.99		
15.	spatiu rezervat pentru comenzi speciale Pentru alte carti: dati telefon pentru a afla titlul si pretul		SUBTOTAL CARTI:			

CASETE-MUSICA	TITLU	PRET	$
1. Vol.I	INTERPRETI CELEBRI-MELODII DE AUR: MUSICA POPULARA ROM.	$11.99	
2.		$	
Pentru alte casete: dati telefon pentru a afla titlul si pretul	SUBTOTAL MUSICA:		

Adunati subtotalurile de la ziare/saptamanale, carti si muzica – TOTAL COMANDA: $

Preturile includ livrarea si GST/PST. Produsele ARTIMMEX se pot procura fie prin cumparare directa, fie prin abonament. Puncte de vizare in Toronto(la magaziacle de colt) sunt: "Forest Convenience"-105 Parkway Forest Dr., "Food Plus"-740 Sheppard Av.E., "Gerry Smoke"-747 Don Mills Rd., Milk Mart-441 Rogers Rd. si Duminica, la Biserica, 247 Kanebora Ave. Daca comandati prin posta sau abonament, ingaduiti o perioada de asteptare de 1-4 saptamini pina la primirea comenzilor. Completati mai jos si trimiteti formularul impreuna cu plata prin cheque sau M.O. la ARTIMMEX:

Name: Mr. ☐ Mrs. ☐ Miss ☐ Ms. ☐
Street# Street Apt.# City Province Code
Telephone:
PENTRU ORICE INFORMATII SUPLIMENTARE, LISTE DE PUBLICATII ETC. ADRESATI-VA DIRECT LA:

ARTIMMEX
Importers of exotic art, publications and giftware
3555 Don Mills Road, Unit 6-530
Willowdale, Ontario M2H 3N3
Tel. 416-493 4096
FAX:416-496 9190

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

LA TIMIŞOARA ARDE CANDELA REVOLUŢIEI

Corespondentul agenţiei Reuter, Adrian Dascălu, redă oglinda Timişoarei:

"Oraşul unde s'a dat cea mai sângeroasă luptă din Răsăritul Europei contra comunismului se poate număra şi ca primul oraş unde democraţia şi privatizarea au prins rădăcini.

Magazine luxoase s'au deschis în Piaţa Operei, acolo unde au fost omorâţi aproape 100 de tineri. Aici oamenii sunt mai harnici".

Ziaristul Walter Jass afirmă că de câte ori călătoreşte afară din oraş el spune: "Am părăsit Timişoara şi intrăm în România".

Totul se datoreşte atitudinii politice şi economice. Aici comuniştii erei ceauşiste n'au îndrăznit să iasă la suprafaţă aşa cum s'a întâmplat în alte oraşe.

"Societatea *Timişoara*", o organizaţie locală puternică, sub conducerea D-lui Iosif Costinaş menţine flacăra revoluţiei. În 1990 iniţiatorii revoluţiei au lansat o proclamaţie prin care cereau ca foştii comunişti să nu poată obţine funcţii publice (punctul 8). Proclamaţia a fost respinsă, dar va fi introdusă pentru aprobare din nou în Parlament.

"Timişoara va fi, întotdeauna, un cap de pod pentru democraţia - reafirmă Dl. I. C. Au fost timpuri când simţeam că purtăm în spate un sac de deziluzii, dar niciodată n'am lăsat sacul jos şi niciodată n'am părăsit lupta".

Aşezat aproape de frontiera Iugoslaviei şi Ungariei, în oraşul Timişoara trăiesc 16 grupuri etnice (Germani, Sârbi, Unguri, Evrei etc.) care formează 20% din populaţia de 300.000 de locuitori.

"Timişoara este o mică Europă, unde tensiunile dintre grupurile etnice nu există", a declarat Peter Dukasz, care-i de etnie ungară. Oraşul este unic pentru stilul arhitecturii germane şi timişorenii se simt oarecum aristocraţi.

Aci, în 16 Decembrie 1989, Ungurii şi Românii au luptat cot la cot ca să-l apere pe pastorul Lazslo Tokes.

"Ne-a trebuit timp şi nervi ca să învăţăm cum să ajungem dela dictatură la democraţie", a declarat un revoluţionar.

Cu astfel de gânduri, Timişoara păşeşte în anul Domnului 1994. (Notă: situaţia înfloritoare de după Revoluţie şi faptul că în administraţia oraşului nu s'a introdus "originalitatea" e o coincidenţă bine intenţionată).

D'ALE LUI 1993

Lămpile Capitalei dau lumină, dar fac şi reclamă firmei care furnizează gratis becurile... În unele prăvălii găseşti mai multe feluri de unt... Echiparea unui elev pentru anul şcolar costă cât leafa unui părinte pe o lună... Consumul cărnii a scăzut şi în acord cu o cercetare ştiinţifică jumătate din populaţie nu e hrănită suficient... Au apărut computere care oferă tineretului jocuri... Crimele, furtul de maşini şi consumul ilicit de stupefiante au crescut cu 17%... Opinia publică aprobă pedeapsa cu moartea... Se importă săpun şi cosmetice... Bucureştiul e mai murdar anul acesta decât a fost anul trecut.

• • •

ORFELINATELE PE DRUM BUN

Datorită ajutorului din străinătate situaţia orfelinatelor s'a îmbunătăţit. Acum copiii au început să râdă şi în loc de a fi ţinuţi în cuşti, se joacă pe afară. Orfelinatul însemna viaţă sau moarte, acum înseamnă speranţă. "Romanian Orphanage Trust", o societate caritabilă engleză, e responsabilă pentru îmbunătăţirea orfelinatelor unde pe lângă orfani se găsesc mulţi copii abandonaţi. Dr. Florentin Dincă, director al Leagănului nr. 5 din Bucureşti, recunoaşte ajutorul primit din străinătate şi spune că primul lucru ce l-a făcut după revoluţie a fost să deschidă uşile şi ferestrele. Orfelinatele erau socotite ca spitale de copii bolnavi şi Leagănul ca o instituţie medicală.

• • •

O ŢARĂ DE CONTRASTE

Într'o măcelărie, o doamnă elegantă cumpără două kg. de carne pentru pisica ei persiană. Cerşetori schilozi, hoţi de buzunare şi oameni fără domiciliu trăiesc în stradă alături de lăzile de gunoi. Ca şi înainte, ţigările şi whisky sunt necesare ca să obţii o cerere de înregistrare a automobilului sau un certificat de moarte. Spitalele sunt infestate şi copiii cu SIDA (AIDS) sunt abandonaţi. La aeroport, pe străzi, pe culoarele miniştrilor, soldaţii şi poliţia înarmată dau impresia că suntem ţară ocupată. În faţa unui restaurant de lux, dintr'o maşină elegantă, nou nouţă, coboară un ţigan. Portarul salută cu respect şi-i deschide uşa.

• • •

SERBIA RECUNOSCĂTOARE

Emisiunile guvernului (TV Belgrad) asigură populaţia că armata sârbă e cea mai puternică din Europa, ar putea cuceri Viena şi în plus are doi aliaţi foarte puternici: România şi Grecia.

• • •

"CLUBUL DIPLOMAŢILOR" FĂRĂ DIPLOMAŢI

Distinsul Club de altă dată, unde se întâlnea aristocraţia ţării a devenit locul de întâlnire al afaceriştilor, mafioţilor, oameni cu profesiuni ascunse şi femei care practică prima profesiune. Înjurături, beţivi, scandaluri, Ambasada Americană şi alte ambasade şi-au instruit diplomaţii să nu mai viziteze Clubul.

• • •

AVEM "AUR NEGRU"!

Firma AMOCO duce tratative cu PETROM în vederea exploatării unor noi zăcăminte de petrol ce s'ar afla în regiunea Băicoi. S'au parcelat 12 zone în interiorul ţării şi trei zone în Marea Neagră, unde s'ar găsi "Aurul Negru". Patru zone au fost deja concesionate companiilor de petrol din Vest.

• • •

VIAŢA DE CÂINE E RELATIVĂ

În Bucureşti s'a deschis un magazin dedicat câinilor şi pisicilor. "Câinofilii" şi "Pisicofii" sunt îmbogăţiţii de după revoluţie. Ei cheltuiesc pentru un căţel mai mult decât cheltuieşte un muncitor ca să-şi hrănească familia. Ne-am "arabizat": puţini sunt bogaţi şi restu-i sărăcie.

• • •

AVEM CLAUZA, JOS CU PRESA!

Imediat cum a obţinut "Statutul de Naţiune Favorizată" datorită şi faptului că'n România există libertatea Presei, Senatul a aprobat revizuirea Codului Penal care prevede închisoare pentru ziariştii care "insultă şi calomniază". De asemenea, se discută o lege pentru protejarea secretelor de stat, dar nu se precizează ce înseamnă insultă, calomnie sau secret de Stat. Legea e atât de neclară şi periculoasă că însişi ziariştii dela foaia pro-guvernamentală "România Mare" se opun.

• • •

FORUM CONSULTATIV

Reprezentanţii a nouă ţări: Bulgaria, Estonia, Ungaria, Latvia, Lituania, Polonia, România şi Cehoslovacia au format la Paris un "Forum de Consultaţie" în cadrul Uniunii Europene de Vest, prin care asigură Ungaria, Bulgaria şi România de eventualele riscuri ce ar surveni impunând sancţiunile economice contra Iugoslaviei.

• • •

AVRAM IANCU ÎNVÂRTE SABIA

Din iniţiativa primarului Gheorghe Funar s'a ridicat la Cluj statuia eroului martir Avram Iancu care a arătat cum învârte în mână sabia. Au luat parte peste 30.000 de inşi. Ungurii, care reprezintă un sfert din populaţia oraşului n'au luat parte. Statuia costă un miliard de lei şi cea mai mare contribuţie a fost primită dela "Caritas".

• • •

CU OASELE LA PARADĂ

Liderul muncitorilor Costin Dumitru a organizat un marş de protest în Bucureşti contra regimului Văcăroiu. Au luat parte cca. 25.000 de inşi. Un muncitor a purtat o pâine în băţ, iar altul ciocănea oasele într'un coş, simbolizând lipsa de alimente.

Demonstraţiile au avut loc concomitent şi în alte oraşe. La Braşov 17.000 de muncitori şi-au arătat nemulţumirea.

• • •

LEAFA PE O ZI

S'a făcut o socoteală cu puterea de cumpărare a salariatului care primeşte în medie 51.000 de lei (minimum 45.000 de lei egal $26): la un venit de 1.700 lei pe zi el poate să-şi hrănească familia cu trei ouă, două pâini, două kg. de cartofi, câte o jumătate de kg. de ceapă, morcovi şi mere, un borcan cu marmeladă de 100 grame şi 100 grame de cârnaţi.

Notaţi că nu s'au adăugat cheltuielile pentru chirie, transport, îmbrăcăminte, căldură, telefon (dacă are), electricitate, taxele pentru televizor (dacă are), radio, tunsul (odată pe trimestru), doctor, medicamente, distracţii etc.

• • •

3.80 LEI DOLARUL!

Este vorba de "dolarul moldovenesc" ce-a fost pus recent în circulaţie ca să înlocuiască rubla. Băncile din Transnistria nu-l acceptă, în schimb e acceptat în Republica Găgăuţilor.

Bancnotele poartă fotografia lui Ştefan cel Mare şi pentru 1.000 lei vechi se obţine un leu nou. Maximum de schimb admis a fost de 70.000 de lei vechi. Companiile străine vor trebui să întrebuinţeze moneda locală şi nu se pot scoate din ţară decât 500 lei. Cei care vor încerca să majoreze preţurile vor fi amendaţi cu 500 lei ($130). Populaţia a primit cu entuziasm noul leu moldovenesc, ca un pas de independenţă de Moscova.

Leafa unui pensionar e de 30 de lei pe lună.

• • •

MAI MULŢI ŞI MAI SĂRACI

România are 6,3 milioane de proprietări de pământ (un milion mai mult ca'n 1948), dar 85% posedă 5 ha sau mai puţin şi mulţi n'au unelte ca să-l lucreze. Academia de Studii Agricole şi Silvice spune că în România agricultura a regresat cu 100 de ani.

• • •

VECHILE "AMORURI"

Pe vremea Bâlbâitului din Scornicesti, indivizi din Iran, Irak, Libia, precum şi din O.E.P.-ul lui Yasser Arafat se pripăşeau prin oraşele României, ancorându-se într'o lungă-lungă studenţie. Miliţia le tolera acestor "studenţi" bişniţăreala, proxenetismul şi scandalurile, iar cu Securitatea "studioşii" erau în relaţii excelente, acţionând şi ca nişte destul de abili informatori.

După 1989, cetăţeni din Iran, Irak, Libia, Sudan, precum şi Palestinieni "arafatici" au apărut în România ca "întreprinzători particulari". Evident, "întreprinderile" lor sunt îndeajuns de dubioase.

Pare-se că şi Ilici dela Cotroceni manifestă un ceauşescian "libido" pentru ţările aflate pe "lista neagră" a O.N.U., în ceea ce priveşte practicarea şi încurajarea terorismului.

Rabinul şef Moses Rosen a reabilitat-o pe Ana Pauker, ea fiind doar o victimă a antisemitismului stalinist!

• • •

Începând dela 1 Decembrie a. t. chiriile comerciale au fost majorate cu 50%.

• • •

Înainte de Crăciun au fost concediaţi 100 de funcţionari dela Palatul Victoriei. Au fost aleşi pentru "a face economie cei care nu agreiau cu Dl. Iliescu şi Văcăroiu".

• • •

SRI anunţă: autorii în viaţă îşi pot ridica personal manuscrisele confiscate de vechea Securitate.

• • •

Trenul lui Ceauşescu a fost scos din naftalină şi întrebuinţat să transporte Guvernul şi parlamentarii la Alba Iulia.

• • •

Serviciul Român de Informaţii va înfiinţa Siguranţa Municipiului Bucureşti, care-i subordonată unităţii centrale.

• • •

Fondul Monetar Internaţional a acordat $696 milioane pentru accelerarea privatizării şi eliminării rămăşiţelor economiei comuniste. Până acum Statul şi-a privatizat 150 de companii.

• • •

Avem acum "Epoca zâmbăreaţă" asupra ţării, care i-a găsit pe cetăţeni fără căldură, apă caldă, cu inflaţie, şomaj etc.

• • •

"Ca să fiu cinstit, problema principală e plata salariilor", a declarat Primul ministru Nicolae Văcăroiu.

• • •

Pentru a împiedica furtul monedelor, s'au instalat în Capitală 800 de telefoane ce funcţionează pe baza cărţilor de credit.

• • •

Un grup de tineri a fost bătut de poliţie, când aceştia au vrut să lipească afişe pe zidul ce înconjoară Palatul Cotroceni.

• • •

Două milioane de lucrători, din diferite regiuni, şi-au arătat nemulţumirea faţă de sărăcie, foame, inflaţie, lefurile mici şi creşterea şomajului, făcând o grevă de două ore.

• • •

Un sondaj al opiniei publice arată că numai 18% din alegători vor vota cu Preşedintele Iliescu.

• • •

"Cele mai multe cărţi din bibliotecile Statului au fost distruse în Bosnia şi România" - a scris eruditul şcolar Amy. E. Schwartz.

• • •

De ziua Sfântului Nicolae vreo 200 de inşi s'au dus la mormântul lui Ceauşescu din cimitirul Ghencea. Toţi îl deplâng, spunând că sub el se trăia mai bine.

• • •

În oraşele unde populaţia minoritară "este considerabilă" numele străzilor vor fi scrise şi în limba minorităţilor "considerabile", dar care e numărul "considerabil" nu s'a precizat.

• • •

Comunitatea Europeană se va întâlni la Paris în Aprilie şi va insista ca "Diversitatea de cultură, limbă, religie, tradiţie şi origine etnică să devină o sursă de îmbogăţire şi un factor de unire, iar nu un motiv de tensiune şi rivalitate".

• • •

Anul acesta vor fi privatizate 2-3.000 de companii.

• • •

Deficitul pe anul 1993 a fost de 729 biljoane lei, iar producţia a crescut dela 17.700 bilioane la 20.455 bilioane lei.

• • •

Venitul din 1989 şi până azi a scăzut cu 40%.

• • •

În cele 400.000 de întreprinderi particulare lucrează 1,5 milioane de oameni. În industriile Statului muncesc 2,5 milioane.

• • •

A fost asasinat popularul artist Luchian Mihalea.

• • •

A fost descoperit un transport de 4 miliarde ruble cu destinaţia Transnistria. Rublele trebuiau să sosească înainte ca Republica Moldova să introducă leul moldovenesc.

• • •

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

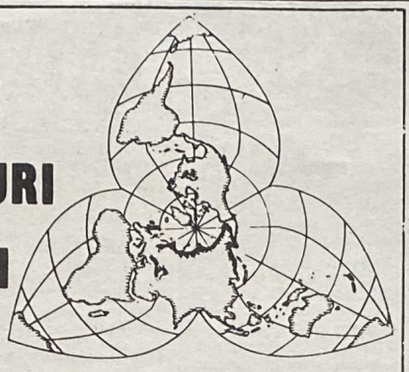

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

ACORDUL ISRAELO-PALESTINIAN ÎN IMPAS

Acordul de principii israelo-palestinian, semnat la Washington pe 13 Octombrie, după cum era de aşteptat, întâmpină greutăţi de realizare, în momentul când s'a trecut la detalii pentru a putea fi practic aplicat.

După întâlnirea dela Cairo, din 12 Decembrie, dintre Primul ministru israelian, Rabin, şi Preşedintele OEP, Arafat, nu au putut fi soluţionate o serie de probleme considerate importante pentru ambele părţi. Acest lucru a dus la amânarea retragerii pe data de 13 Decembrie a trupelor israeliene din Gaza şi din oraşul Jericho, conform acordului semnat la Washington.

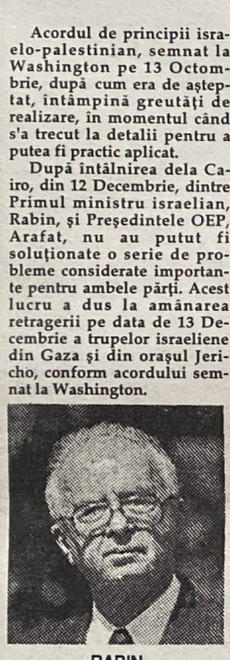

RABIN

Problemele spinoase sunt: suprafaţa acordată oraşului Jericho, care va trebui să fie administrat de Palestinieni, după retragerea trupelor israeliene; controlul frontierelor cu Iordania şi Egiptul, în zonele de autoguvernare palestiniană; asigurarea securităţii coloniştilor evrei din aceste zone. Pentru zona Jericho, Palestinienii cer o suprafaţă de 80 de mile pătrate, dar Israelienii nu oferă mai mult de 35 şi consideră că frontierele cu Iordania şi Egiptul trebuesc păzite numai de trupele lor.

Palestinienii soeotoesc că prezenţa trupelor israeliene în zonele de autoguvernare la frontiere, sau pentru a asigura protecţia coloniştilor evrei, contravine acordului de retragere.

Convorbirile dintre cele două părţi au continuat în Norvegia, apoi la Paris, unde s'au întâlnit Ministrul de Externe israelian, Shimon Peres, cu reprezentantul OEP, Yasir Abed Rabo. Cei doi s'au reîntâlnit apoi şi la Cairo, dar încă fără rezultat, deşi mediatorii egipteni în frunte cu Preşedintele Mubarak nu şi-au pierdut speranţa.

Impasul existent a fost mult alimentat şi de curentele extremiste din ambele părţi, care au dus o luptă

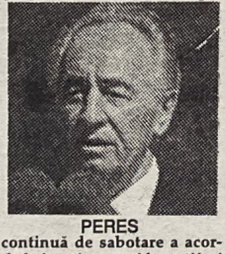

PERES

continuă de sabotare a acordului, prin manifestaţii şi acte de violenţă, cu pierderi de vieţi israeliene şi palestiniene, în Gaza şi pe Malul de Vest al Iordanului. A fost un circuit de vendete, declanşate din partea palestiniană, de organizaţia fundamentalistă Hamas şi de facţiunile palestiniene ostile lui Arafat, iar din partea israeliană, de mişcarea antiarabă, Kach, fondată de Rabinul Meir Kahane. De notat că liderul partidului de opoziţie, Likud, Netanyahu a participat la o manifestaţie, unde au fost arse portretele lui Rabin şi Arafat.

Adunarea Generală ONU a votat în favoarea actualului proces de pace cu 155 de voturi pentru, şi trei contra

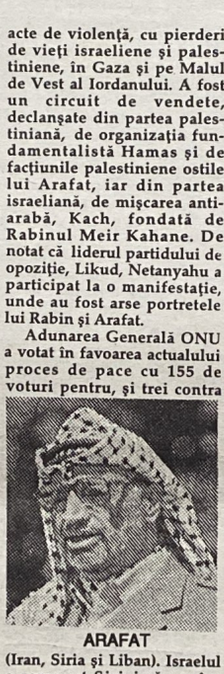

ARAFAT

(Iran, Siria şi Liban). Israelul a reproşat Siriei că nu întreprinde nimic pentru a opri atacurile organizaţiei fundamentaliste, Ezballah, finanţată de Iran, care continuă atacuri împotriva trupelor israeliene din Sudul Libanului. De remarcat că mulţi Israelieni au criticat atitudinea Preşedintelui Clinton de a accepta să aibă o întâlnire cu Preşedintele Siriei, Assad, la Geneva în Ianuarie. Deşi a făcut parte din coaliţia împotriva lui Saddam, Siria este pe lista celor mai puternice centre teroriste din lume.

ALEGERILE AU ÎNTĂRIT POZIŢIA LUI MILOSEVICI

Alegerile de pe 19 Decembrie din Serbia, au întărit poziţia Preşedintelui Milosevici, Partidul Socialist obţinând acum 123 locuri faţă de 101, câte deţinea în parlamentul care are 250 de membri.

Partidul Radical Sârbesc, cu care Partidul Socialist a fost în coaliţie în vechiul parlament, dar al cărui lider, Vojislav Seselj, a ajuns în conflict deschis cu Milosevici, a obţinut 39 de locuri faţă de 73 câte deţinea.

De notat că nu numai propaganda lui Milosevici şi a lui Seselj s'au bazat pe naţionalism, dar chiar şi aceea a scriitorului Vuk Draskovici, monarhist, care a fost arestat şi maltratat după demonstraţiile anti-Milosevici, din Iunie. Şi el este pentru Serbia Mare, dar partidul său a mai pierdut câteva locuri.

Unii analişti cred că

MILOSEVICI

victoria lui Milosevici îi va da acestuia mai multă autoritate în a face eventual unele compromisuri teritoriale cu guvernul din Sarajevo şi a ajunge astfel la înţelegeri, care să ducă apoi la ridicarea embargoului asupra Serbiei.

Discuţiile purtate la Geneva, apoi la Bruxelles, de delegaţiile sârbe, croate şi musulmane, pentru împărţirea Bosniei, au rămas în aceeaşi situaţie de impas.

Între timp luptele au continuat între Croaţi şi Musulmani în centrul Bosniei, iar Sârbii, deşi au fost de acord cu o încetare a focului, au trimis locuitorilor din Sarajevo, pe data de 25 Decembrie, un dar de Crăciun de 700 de obuze, pe care l-au repetat în zilele următoare, făcând din nou victime în rândul populaţiei civile. Ei au continuat obstrucţionarea convoaielor şi au avut atitudini agresive faţă de forţele ONU.

DUPĂ ALEGERILE DIN RUSIA

Alegătorii ruşi au trebuit să hotărască, la 12 Decembrie, compoziţia viitorului parlament, iar pe de altă parte, să aprobe sau să respingă proiectul de Constituţie propus de Boris Elţin.

Parlamentul (Adunarea Federală) va fi compus din Duma (Camera inferioară) care are 450 de membri şi din Consiliul Federal (Camera superioară) cu 176 membri.

Pentru Duma, 225 de locuri au fost alese prin vot popular, acordându-se fiecărui partid locuri proporţional cu procentajul obţinut. Celelalte 225 de locuri, au fost completate cu membri aleşi în diverse districte. Pentru cele 176 de locuri ale Consiliului Federal, au fost aleşi câte doi candidaţi pentru fiecare din cele 88 de regiuni ale Rusiei.

Rezultatul votului pentru preferinţa partinică, (la care au participat 13 partide) a surprins pe toată lumea şi a fost un adevărat şoc pentru puterile occidentale. De unde se aştepta ca partidul pro-Elţin, Opţiunea Rusiei, să obţină o victorie clară, acesta a obţinut numai 15% din voturi, fiind talonat surprinzător de Partidul Comunist cu 13%. S'a detaşat în frunte, cu 23% de voturi, Partidul Democrat, condus de ultranaţionalistul Vladimir Jirinovski. Sub 10%, au urmat o serie de partide mai mici, care însă vor avea importanţă în formarea diverselor coaliţii, pro sau contra reformelor lui Elţin.

După obţinerea voturilor pentru completarea restului de 225 de locuri ale Dumei, la nivel districtual, situaţia

B. ELŢÎN

pe coarda naţionalistă, şi a avut ecou asupra celor ce se simt umiliţi de pierderea statutului de supraputere, pe care l-a avut URSS, sentiment împărtăşit de o mare parte din complexele militare şi de trupele care au trebuit să se retragă din Europa, dar care acum nu au încă rezolvate condiţiile de trai.

Personalitatea lui Jirinovski apare bizară şi uneori iresponsabilă şi chiar patologică. Considerat antisemit, deoarece a declarat că Evreii sunt vinovaţi de declanşarea primului şi celui de al doilea Război Mondial, controlează mediile de informaţie, infectează ţara şi, prin atitudinea lor, provoacă antisemitism. Totuşi, el este Evreu după tată, făcând parte în 1988-1989 din conducerea asociaţiei culturale evreieşti, Shalom, iar în 1983, a solicitat emigrarea în Israel.

Propaganda sa ultranaţionalistă, cu retorică bombastică şi iresponsabilă a mers până acolo încât să ceară reconstituirea Rusiei în limitele fostului imperiu ţarist, visând ieşirea la Oceanul Indian şi retrocedarea peninsulei Alaska. Ţările Baltice, Basarabia şi o parte din Polonia şi Finlanda sunt de drept ale Rusiei, iar republicile care s'au desprins de ea trebue forţate, prin embargou economic, să revină. El nu a exclus nici utilizarea bombei atomice şi a propus o largă vânzare de armament pentru redresarea economică. După alegeri, a continuat declaraţii iresponsabile. Astfel, la München, în drum spre Austria, s'a întâlnit cu Gerhard Frey, liderul partidului de dreapta, Uniunea Poporului German, şi a spus că Rusia are o armă secretă, care poate să distrugă întreaga omenire şi a ameninţat cu invadarea Bosniei, dacă Turcia va interveni în acest război. În Bulgaria, a fost expulzat după ce a declarat că Preşedintele Jelev trebue înlocuit. Tot aici a spus că România este un stat artificial, iar Românii sunt Ţigani italieni, care au anexat din teritoriile Rusiei, Ungariei şi Bulgariei.

În conflictul Elţîn-Soviet Suprem, a avut înţelepciunea să nu-l atace pe preşedinte, iar după alegeri, a declarat că e gata să colaboreze cu Elţin.

Nu a criticat Constituţia, dar a spus că ar fi fost bine ca puterile preşedintelui să fi fost şi mai mari. Aceasta este şi o aluzie la faptul că în 1996, el vrea să candideze la alegerile prezidenţiale. De remarcat, că în 1991, când Elţîn a fost ales preşedinte, Jirinovski s'a clasat pe locul trei (după Rutskoi), obţinând 6% din voturi (6 milioane). Acum la 12 Decembrie, partidul său a obţinut 14 milioane. De observat că după unele surse de informaţie, acest partid ar fi fost înfiinţat în 1989, cu ajutorul KGB, pentru a submina politica de glasnost a lui Gorbaciov.

Succesul lui Jirinovski, şi oarecum al comuniştilor, a îngrijorat pe Occidentali, ca şi pe fostele republici ale URSS şi ţările Est-europene, care şi-au obţinut independenţa. O apariţie a unei

V. JIRINOVSKI

Rusii imperialiste va pune în discuţie tratatele de dezarmare, iar NATO care se întruneşte la 11 Ianuarie, poate să fie obligată să-şi schimbe politica.

Cei mai mulţi (inclusiv Elţîn), cred că votul acordat Partidului Liberal Democrat, reprezintă nemulţumirea faţă

Partidului Opţiunea Rusiei s'a mai îmbunătăţit, reuşind să dobândească astfel în final, 96 de locuri în Duma, faţă de cele 70 ale Partidului Liberal Democrat, al lui Jirinovski.

Din cele 176 de locuri ale Consiliului Federal, 141 au fost obţinute de candidaţi individuali, dar se consideră că în acest for sunt destui ostili reformelor lui Elţîn.

La vot s'au prezentat numai 54,8% din cei 106 milioane cu drept de vot, arătând starea de blazare a populaţiei apăsată de criza economică şi decepţionată de promisiunile politicienilor.

Proiectul pentru noua Constituţie a fost aprobat de 58% din alegători şi aceasta a intrat în vigoare pe 24 Decembrie.

Succesul Partidului Liberal Democrat se datorează propagandei demagogice făcută de Jirinovski (avocat, 47 de ani), care a speculat cu o bună retorică psihologia maselor populare dezamăgite de reformele lui Elţîn. El a promis îmbunătăţirea situaţiei materiale a militarilor, studenţilor şi pensionarilor. Şeful Partidului Liberal Democrat a apăsat puternic de reforme şi nu este un vot acordat lui Jirinovski. În faţa acestui aspect, SUA şi-a schimbat optica în privinţa "terapiei de şoc", pentru trecerea rapidă spre o piaţă liberă, care era considerată singura formulă spre democraţie. Acum s'a admis că drumul reformelor în Rusia trebue făcut mai încet, acordându-se importanţă sistemelor sociale care, şi în Occident, asigură supravieţuirea celor săraci şi a şomerilor.

Adevărata situaţie politică din Rusia, se va contura după 11 Ianuarie, când va începe să funcţioneze Adunarea Federală. Faţă de trecut, Elţîn deţine acum suficientă putere să-şi impună politica.

Perspectivele relaţiilor americano-ruse, se vor putea vedea mai clar după vizita la Moscova, din 12-15 Ianuarie, a Preşedintelui Clinton. Nu trebue uitat că în decursul istoriei, Rusia a avut uneori reacţii imprevizibile, iar în mijlocul acestui secol, Stalin a reuşit să-i îmbrobodească pe Roosevelt, Churchill şi apoi pe Truman, la Yalta, respectiv la Potsdam, întemeind imperiul roşu, care a dus în sclavie aproape jumătate din Europa.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

Caruselul politic

George AUGUSTIN

Anul 1994 se află sub stăpânirea planetei Jupiter şi într'o veche carte de îndrumare pentru credincioşii români, se găsesc caracteristici îmbucurătoare pentru anii stăpâniţi de această planetă, cu specificaţia că: "sub planeta Jupiter se arată: cinste şi bogăţie".

Cum va fi afectată România de aceste calităţi, se va vedea după 12 luni, dar cu gradul de corupţie de jos până la nivelul cel mai de sus şi cu o sărăcie mai rea decât pe timpul fanarioţilor, însuşi Jupiter va fi supus la o supraîncercare.

De cinstea vecinilor dela Răsărit, întinşi dela Nistru până la Vladivostoc, nu este nevoie să mai amintim, iar de bogăţia tribunilor - ajunse ţări independente cu reprezentanţi la ONU - din Africa şi Asia, geme pământul doar de rata natalităţii.

Să nu vedem însă totul în culori întunecate dela început. După vânzoleala de acum patru ani, o decantare începe să fie vizibilă.

Ţările apusene obosite de îmbuibare, vor să-şi facă siesta întreruptă de disperaţii din Răsărit, care vroiau cu orice preţ să scape de comunism. Revoluţii de culise, de catifea şi una sângeroasă au ucis, nu doar stema cu secera şi ciocanul de pe steaguri, dar au dărâmat un întreg sistem de opresiune şi teroare. Se stricase însă echilibrul clădit cu atâta migală de marii trişori ai istoriei. Se clătinase din temelii Noul Babel conceput la Teheran şi Yalta şi întărit la crăpături în Acordul dela Helsinki.

Năbădiosului copil al vraciului Marx care se zburlea la rudele bogate, îi trebuiau nişte trăgători la fund pentru ascultare, dar nicidecum zdravănul picior în partea moale, care l-a rostogolit de pe treptele unde se proţăpise ca ţiganul din poveste şi i-a trântit în nas uşa conducerii, pe care o monopolizase pentru veşnicie.

Sfatul înţelepţilor Shambalei a şuşotit în bărbi, a citit în astre - deşi era nouros şi nu se vedea nici o stea - şi a hotărât ca să fie din nou ce a fost şi încă mai mult decât atâta.

Au fost mai greu de convins cei ce încă nu-şi curăţiseră lenjeria de corp şi pantalonii de emanaţia evenimentelor de atunci, dar semănatul neghinei printre grâu încolţise şi acoperise de mult firele de grâu ieşite firave după o iarnă de decenii...

Doar silozurile îşi schimbaseră firmele. URSS a devenit CSI, iar CAER-ul şi Pactul dela Varşovia sunt nume compromise, atâta timp cât Cardinalul Vojtila şade pe tronul dela Vatican.

Se învechiseră multe arme şi rugineau în magazii, nefolosite. La preţ bun s'a aprovizionat piaţa fostei Iugoslavii, pentrucă pârliţii de Africani şi cei din America de Sud nu mai aveau ce vinde, pentru a le cumpăra, decât frunza care le acoperă ruşinea.

Nici "războiul rece" cu campanii tactice şi strategice, purtate în cancelarii luxoase, cu mesele pline de cafele, trabucuri şi răcoritoare, urmate de recepţii diplomatice nu trebueşte abolit. Combate şomajul şi îmbogăţeşte avuţia (nu naţională).

Din 1945 încoace s'a tot discutat de pace şi dezarmare şi cu banii cheltuiţi pentru înarmare - de taberele neaflate în conflict armat - s'ar fi putut salva zeci de milioane de oameni, morţi de foame şi de mizerie, iar când în 1989 şi unii şi alţii au recunoscut că niciodată nu s'au gândit să pornească la atac unul împotriva celuilalt, omenirea a fost mai alarmată decât la declanşarea unui cataclism.

Ce se va întâmpla dacă toţi militarii vor fi trecuţi în rezervă?

Ce se va întâmpla dacă va înceta producţia de armament, pentru război?

Unde vor fi plasaţi militarii lăsaţi la vatră şi ce vor face muncitorii după închiderea fabricilor de armament?

Câte servicii vor fi afectate, ce sume se vor plăti ca ajutor de şomaj, ce cursuri de recalificare sunt necesare etc., etc.

S'a ajuns la concluzia că Lenin avea dreptate cu formula "Un pas înainte, doi paşi înapoi" şi capitaliştii, marii duşmani ai lui Lenin, şi-au însuşit imediat formula, dând repede doi paşi înapoi, fără să fi făcut în prealabil unul înainte.

În Italia, alegerile locale au adus un spor de voturi comuniştilor cu nume schimbat.

Walesa prezidează peste un parlament bine împănat cu comunişti, în Ţările Baltice nostalgia tovărăşească a luat locul euforiei naţionale de liberare, iar în Rusia, Elţin deschide safe-urile băncilor, pentru ajutoarele ce urmează a le primi din partea unui Apus debusolat sau dirijat, pentru a păstra faţa comunismului machiat, care a schimbat steagul roşu, dar nu tendinţele imperialiste ale internaţionalismului proletar de dominaţie rusească, formulă consacrată a visurilor ţariste.

În încercarea de confruntare directă dintre internaţionalismul proletar şi internaţionalismul capitalist, "sfatul înţelepţilor din Shambala" - noua denumire sub care îi place ocultei să lucreze - a înclinat spre învechita formulă a comunismului deghizat.

Noua Ordine Mondială de care vorbea Preşedintele Bush a fost avansată prea de timpuriu. Ea trebuia coaptă în întuneric, în conclavuri rituale, de iniţiaţii aleşi. Chiar grandioasa manifestare a capacităţii de luptă americane demonstrată în războiul din Golf, i-a pus pe gânduri pe "înţelepţi". Această forţă militară, unică în istoria lumii este încă americană şi necontrolată de "înţelepţi".

Marii preşedinţi americani, printre care se numără Reagan şi Bush, au dus la apogeu această forţă militară, pentru apărarea Americii şi a lumii libere. Dacă şi Congresul american ar fi vibrat la unison cu aceşti preşedinţi, astăzi omenirea ar fi fost la adăpost de orice teamă de război şi cu un standard de viaţă substanţial mărit...

Obstacolul de netrecut de care s'au izbit cele două tipuri de internaţionalism, este existenţa spirituală şi biologică a naţiunilor, aceste colectivităţi naturale, existente prin bunăvoinţa lui Dumnezeu, alcătuite atât din cei vii, prezenţi cât şi din cei duşi, puternice rădăcini aflate sub pământul ţărilor în care s'au născut, şi din cei ce vor veni în continuare, până la sfârşitul veacurilor.

Dacă Americanii - datorită specificului Statelor Unite, ţară-continent, formată din imigrări de pe întregul glob - sunt mai puţin iniţiaţi la rolul şi destinul neamurilor, "shambaliştii" cunosc perfect puterea de coeziune, unitate... în continuare, până la sfârşitul veacurilor.

Cum Noua Ordine Mondială are alte instrumente de dezintegrare a ideii de naţiune, imprevizibile ca rezultate pozitive în viitor, teroarea comunistă de distrugere naţională aplicată de peste 70 de ani în Rusia, iar după ea în ţările satelite, deşi nu a dat rezultatele scontate, este uşor totuşi preferată de ocultă.

Deşi după 1989 în toate ţările foste comuniste naţionalismul a ţâşnit viguros, ocultă are pregătită soluţia toxică, desuetă, dar operantă la idioţi, de a numi aceste treziri cu ridicole atribute de "fascism" şi "nazism". Stupiditatea aceasta ar fi fost cazul să fie tratată de psihiatri sau să se râdă homeric în urma ei. Nu s'a ajuns încă la acest stadiu.

Toate holocaustele din istorie, reale sau închipuite, nu se apropie nici pe departe de sângeroasele orgii comuniste întinse din Spania până în Extremul Orient şi din Cuba până în Vietnam.

Până când Rusia - cu întregul armament intact - se va stabili în formula impusă de ocultă, pentru orice eventualitate, China comunistă a şi devenit a doua putere din lume şi nu întâmplător a fost lăsat Ilie Verdeţ să meargă în China.

Vor putea arhitecţii ocultei să impună Chinei proiectele lor şi s'o stăpânească precum fac copiii Indienilor care călăresc pe elefanţi şi-i dirijează cu beţigaşul după ureche, sau urmaşii lui Mao care lucrează pe pectine de mii de ani ştiu să dezlege cu migala lor şi noduri gordiene?

Înţelepţii Shambalei trebue să ţină seamă şi de faptul că intrarea în Shambala este prin Tibet şi Chinezii mai puţin respectuoşi faţă de Dalai Lama, au aruncat laţul peste Tibet şi l-au legat la imperiul cu Piaţa Tien An Min din capitala ţării.

Lucifericul comunism nu a căutat să se impună doar ca ideologie sau doctrină socio-politică. Comunismul a atacat atributul Divinităţii. Comunismul nu vizează doar stăpânirea planetei, ci întregul Univers. El caută să rupă toate legăturile omului cu Dumnezeu şi acolo unde a cucerit puterea politică şi materilă, a atacat sufletul. Nicăieri acest fapt nu a fost mai pregnant decât în România, la Piteşti.

Eşti fericit, depravatule Apus?

Dacă oastea de ţărani şi răzeşi a stat de pază în şanţuri şi s'a bătut cu arcuri şi săgeţi pentru ca tu să ridici marile catedrale în linişte, infernalele metode dela Piteşti prin care au trecut valoroşii studenţi români, te-au scutit - pentru moment - să te bălăceşti în incest şi să-ţi ucizi fraţii în chinuri.

Noua formulă comunistă pe care o încearcă acei care au creat comunismul primitiv va avea o soartă mult mai ingrată decât prima, pentrucă omenirea stă de veghe. Este nevoie doar de puţină îndrăzneală şi de a spune lucrurilor pe nume. Smintiţii "înţelepţi" să ia aminte la glasul neamurilor care îşi cer şi cuceresc dreptul lor sub soare.

EFEMERIDE

OPŢIUNEA DISPERĂRII

Anul 1994 începe într'o lume confuză, derutată de surprize, lipsită de perspective, timorată de imprevizibil şi ahtiată de satisfacţii efemere cu sfârşit de gust amar.

Europa apuseană, socotită ca barometru politic, după decenii de alunecare spre stânga, încearcă să-şi stabilească un echilibru gravitând spre o dreaptă realistă, având însă de înfruntat conflictul dintre tradiţia constructivă a naţiunilor care au dus-o la apogeu şi internaţionalismul ocult, ruinător şi amoral, cu tendinţe de anihilare a valorilor perene.

La Răsărit, marele stat euro-asiatic, care a azvârlit masca marxistă de Uniunea Sovietică, a revenit la vechea maică Rusia şi nu-şi mai ascunde adevăratele tendinţe imperialiste. După o perioadă de hibernare de câţiva ani, în care a testat intenţiile Europenilor şi ale Americii, Rusia îşi îmbracă din nou armura cuceritorului.

Alegerile din Decembrie 1993 din Rusia i-au surprins pe Apuseni, dar ele fac parte din arsenalul cunoscut al Ruşilor. Jirinovschi nu este decât un pion, înaintat pentru a da şah Apusului, care poate fi sacrificat oricând, dar în spatele lui se află intactă uriaşa maşină de război rusească, pregătită de comunişti pentru marele asalt al "revoluţiei proletare mondiale". Forţa nucleară de distrugere rusească poate declanşa oricând un cataclism mondial, pentrucă singura putere din lume care o poate contracara este condusă de un neinstruit cu serviciul militar nesatisfăcut. Măcelul din Bosnia şi Herţegovina, de care Ruşii nu sunt străini, ca şi cele întâmplate în Somalia, au demonstrat suficient că o operaţiune militară de genul celei aplicate Irakului este de domeniul trecutului.

Orientul Mijlociu, care a ţinut ani de zile capul de afiş al evenimentelor din zonă, fanatismele religioase au obosit ucigând, eşuând într'un fragil acord între Evrei şi Palestinieni, care poate fi călcat oricând.

Prinsă în vârtejul atâtor evenimente, având în plus şi o gravă criză internă, România se găseşte în bătălia tuturor vânturilor, cu pânzele de catarg ferfeniţă pe care nu le mai poate umfla nici un uragan.

Acum patru ani, România avea cea mai bună poziţie politică dintre toate fostele ţări comuniste, după eliberarea ei de către Revoluţia Tineretului, ca să ajungă acum la cel mai de jos nivel dintre toate ţările Europei de Răsărit.

Resursele naturale ale României nu sunt mai prejos decât ale Cehiei sau Slovaciei, muncitorii şi ţăranii români nu sunt mai puţin harnici decât cei din Ungaria şi totuşi, după patru ani de repudiere a comunismului, atât coroanele cehe şi slovace cât şi forintul unguresc au suferit slabe scăderi pe piaţa valutară faţă de dolarul american, în timp ce leul românesc a scăzut uluitor cu 5000% faţă de dolarul american.

România este penalizată financiar, România este sărăcită conştient, România trebue umilită vindicativ.

Faptul că Românii s'au eliberat singuri de comunism printr'o revoluţie unică în Europa, nu le poate fi iertat. Schema ocultei internaţionale privind România a dat faliment, dar scopurile urmărite au rămas. Ceea ce nu s'a putut obţine atunci, pe plan conspirativ, se caută a se obţine pe plan economic şi politic. Furtul Revoluţiei, parodiile de guvernări şi alegeri, mineriadele, tolerarea unei opoziţii impotente care nu poate împiedica nici o acţiune de sărăcire şi înfometare a populaţiei, sunt dozele toxice cu care trebue învins idealul de libertate al Românilor.

Înşelaţi, derutaţi, sărăciţi, înfometaţi, îngheţaţi de frig, lipsiţi de îmbrăcăminte, Românii trebuesc aduşi în pragul disperării pentru a accepta orice alternativă de schimbare. În acest marasm, diversiunea internă şi ocultă internaţională au aruncat în joc cartea monarhică.

De prezenţa sau absenţa regelui la Alba Iulia s'a separat Opoziţia de guvern, pentru ca efectul transmis maselor care cereau pâine şi căldură, să fie acela că numai venirea regelui ar putea rezolva crizele economice şi politice din ţară.

Implicarea regelui în acţiuni politice şi demagogice îi face mai mult rău decât bine. Criza din România este mai mult decât profundă şi cu implicaţii care depăşesc chiar cadrul ţării. Disperaţii pot să ceară monarhia, dar dacă nici aceasta nu le poate da pâine, ce se va întâmpla? În 1945 şi 1946 România era regat, dar moldovenii mureau de foame din cauza secetei şi şi dădeau copiii pe unde puteau. Erau într'adevăr Ruşii în ţară, dar Capşa, Atheneé Palace şi marile localuri erau pline. În Banat şi Ardeal se găseau de toate, dar în Moldova ulitele satelor erau pline de animale moarte, iar bărbaţii eru plecaţi prin ţară după un sac de porumb.

Demagogia politică să nu coboare regalitatea în arenă cum a mai făcut altădată, de am ajuns la ciuntirea ţării din 1940.

Lăsaţi monarhiei strălucirea regească şi rugaţi-vă ca regele să aibă înţelepciunea marilor noştri domnitori, puţini la număr, din cei care au condus destinele Românilor.

Zahu PANĂ

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE / LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului cu cel putin 4 saptamâni înainte.

CRONICA VREMII

OFENSIVA ADEVĂRULUI

- IV -

Ion BOIERU

Urmare

Grefierul n'a consemnat nimic din declarațiile acuzaților făcute în apărarea lor. A consemnat în procesul verbal numai declarațiile procurorului și ale avocaților "apărării", care au fost pur și simplu ridicoli.

A doua zi dimineața s'au dat sentințele, care, toate, se înscriu în dosarele absurdității, atât prin motivările juridice cât și prin numărul anilor de condamnare. Înregistrăm precizările autorului care sunt limpezi:

Voiu închide acest capitol,reținând,ce reprezenta justiția,care nu era umană și care nu servea niciodată ideea de dreptate,stăpânită de dreptul bunului plac,impus de puterea pumnului.

In concluzie: - Toate declarațiile smulse,celor din închisoarea Suceava,precum și în toate anchetele din țară, au fost date în urma celor mai cumplite torturi.

- Au fost camarazi,care în urma acestor torturi fie că s'au sinucis,aruncându-se pe geam,fie că au decedat în cursul bătăii,sau au fost duși,numai Dumnezeu știa unde.

- Judecarea s'a făcut de către magistrați,fără conștiința ideii de justiție și care au acceptat să judece și să aplice legea,după cum li s'a ordonat.

-Toate sentințele nu au fost date de completul de judecată,conform procedurilor penale - cum am aflat,dela foști colegi magistrați - ci în cabinetele de partid.

- In ceeace privește apărarea,aceasta a fost inexistentă,deoarece,avocații au fost desemnați din oficiu,de partid și nu angajați de inculpați,care,din apărători,au devenit acuzatori.

- Acești "apărători" nu au făcut altceva,decât să repete,după un consemn scris,aceași acuzare,ca cea a procurorului.

- Data procesului nu a fost anunțată nici unei familii din cei arestați.

- Sălile de ședință nu aveau asistență publică,procesele ținându-se în secret. Nici măcar rudele apropiate ale inculpaților,n'au avut voie să asiste la proces.

- In cazul Sucevii,cei doi indivizi,care cereau moartea noastră,au reprezentat singura asistență publică.

- Ceeace s'a întâmplat și modul cum s'a judecat lotul mediciniștilor din Iași,a fost identic cu a tuturor loturilor din închisoarea Suceava.

Această parodie de justiție și de apărare,în epoca în care trăiam,nu s'a mai întâlnit nici la cele mai înapoiate triburi de pe fața pământului.

Și un deținut mai în vârstă care a mai trecut prin temnițe de mai multe ori. La un moment dat acest deținut le-a vorbit celor mai tineri. Vorbirea lui este semnificativă și o redăm în întregime:

Tot aici,am purtat discuții aprinse,dar civilizate,privind,aproape,întreaga gamă de probleme,ale existenții noastre,îndeosebi,cu Tudose,la care participau și ceilalți camarazi,de bună credință,aducând contribuția lor. Singurul care nu lua parte la discuții,mulțumindu-se doar,să asculte,era bădia Ghiță. Noi îl respectam,pentrucă era în vârstă dar,mai ales,că avea un trecut de luptă.Intr'o bună zi,când discuțiile noastre ajunseseră la un punct mort,a intervenit și bădia Ghiță.Acel moment era ceva,ce nu voiu uita nicodată. Iată cazul și intervenția bădiei Ghiță,care,cu o voce caldă,a început să-și exprime gândurile și poziția lui. Voiu reda,din memorie cuvintele lui,care au fost,pentru mine,busola,care m'a călăuzit tot timpul celor 15 ani de temniță. In cuvinte simple,ne-a expus modul cum vedea el noua noastră viață,în care ne aflam: "Dragi flăcăi!a început el,sunteți toți oameni cu carte,mai tineri decât mine,încercați și voi în luptă,dar vă rog,ca pe copii mei,să mă ascultați cu atenție și cu bunăvoință,ceeace vreau să vă spun. Toți suntem condamnați la ani grei de închisoare și fiecare am lăsat afară,o lume,care a fost lumea noastră și nu o putem nesocoti. Unii aveam o profesiune iar voi,cei mai tineri, erați în curs să o realizați. Toți ne-am angajat cinstit,slujind un ideal și o cauză,pe care noi am considerat-o dreaptă. Nici eu,nici voi,cred,că nu ați făcut rău nimănui. Am fost anchetați,torturați,judecați și condamnați, dupăcum știți,dar vă rog,din toată inima,să-mi dați ascultare,la ceeace vreau să vă spun. Pentru un deținut politic,condamnarea lui,prin anii pe care i-a primit,poate să-i execute pe toți,sau,poate,mâine sau în altă zi,să i se deschidă ușa celulii și să i se spună că este liber. Deci,noi,s'ar putea,să executăm toată condamnarea,pe care o avem sau,poate,nu. Ceeace este mai grav ,e că,s'ar putea să facem,peste ceeace am fost condamnați. Să fim condamnați din nou și,poate,să murim în închisoare. Timpul nostru în închisoare nu este hotărît definitiv. Venim dintr'o lume,pe care ura omenească ne-a luat-o,poate,pentru todeauna. Dar,prin atitudinea noastră am ajuns în această lume,care a început,din momentul condamnării și până în ziua,când se va deschide celula și ni se va spune,că suntem liberi. Aceasta și numai aceasta este lumea noastră. Pentru noi nu există altă lume,decât aceea în care suntem și trăim aici. Pentru a putea trăi și exista în această lume,dragii mei, trebuie să împlinim următoarea condiție:numai cel ce va avea inimă bună va putea rezista,înțelege și trăi,ceeace ne va oferi necunoscutul,în lumea în care am întrat. Aceia dintre voi,care vor putea înțelege,ce înseamnă inima bună,pentru om,nu va uita niciodată,ceeace am discutat noi,în această zi. Ca încheere,vă spun: ca să poți răzbi și să fii mulțumit și împăcat în viață,cu tine și cu cei din jurul tău,trebuie să ai inima bună. Voi faceți cum credeți și cum vă este inima" Am înțeles pe acest înțelept și i-am urmat povața,toata viața mea.

Reeducarea dela Suceava

Ceea ce s'a întâmplat la Suceava, după procesele studenților, este un preludiu al reeducărilor dela Pitești. Autorul acestei cărți a fost martor ocular al începuturilor reeducării din Suceava. Mărturia lui este foarte prețioasă și de aceea redăm textual cât mai mult din scrisul său, pentrucă sunt date noi pentru înțelegerea fenomenului de reeducare, dela începutul lui.

Voiu relata date transmise de cei care au cunoscut începutul reeducării dela Suceava,precum și ceeace am auzit eu,cu urechile mele. Cuvântul reeducare avea,pentru mine,un conținut atât de sinistru și de demoniac,încât nu reușeam să mi-l explic. Adică,să mă reeduc?Și ce să reeduc în mine? Să-mi schimb modul de viață,să renunț la gândirea mea,să renunț la credința mea,la concepția mea despre lume și viață,să renunț la visul meu,la lupta mea,pentrucă,le consideram toate acestea ca permanente și de neînlocuit? Ce să alung din mine? Credința în Dumnezeu și dragostea mea pentru El? Să înlocuiesc Evanghelia Lui,cu ideologia proletară,dragostea pentru aproapele,cu ura și lupta de clasă,adevărul cu minciuna,sinceritatea cu ipocrizia,armonia cu teroarea,mila cu violența? Să alung pe Dumnezeu din sufletul meu și în locul Lui să instalez partidul? Să-mi urăsc și să-mi "torn" familia și prietenii,să trăiesc starea de groază,de frică,de neîncredere,bănuiala și nesiguranța? In concluzie,să renunț la mine,la tot ce am de uman și să înlocuiesc totul cu stăpânirea satanei,să mă închin și să-i slujesc lui,adulând partidul,ca pe noul Dumnezeu. Iată,dece afirm,cu toată tăria și convingerea, că religia comunismului este religia satanei.

Două piese indispensabile,unor informații certe,care ar scoate la lumină,acest joc satanic,nu mai sunt: Țurcanu ,executat de stăpânii lui și Bogdanovici,ucis de Țurcanu. Deaceea,acest început rămâne cu totul necunoscut. Ce s'a auzit și ce se știe?In vara sau în toamna lui 1948,s'a aflat,în închisoare,că Bogdanovici a avut un vorbitor,după spusele unora și confirmată și de Popa Tanu,care era în celulă cu mine,dar nu solicitat de el,ci înlesnit de cabinetul de partid Suceava,aprobat,bine înțeles,de București,cu tatăl sau,care era prefect de Botoșani,în acea vreme. Se svonea,că acest vorbitor a avut loc,numai între tată si fiu,fără ca alte persoane să fie de față. In urma acestei discuții,a luat naștere începutul reeducării dela Suceava. Cum,în comunism,nimic nu se face întâmplător,ci regizat și bine pus la punct,în cele mai mici detalii,înainte de a întreprinde o acțiune,așa și acest vorbitor a fost prevăzut din timp.

Iarăși svonuri,că tatăl lui Bogdanovici l-a implorat ca tată,să renunțe la concepția lui politică și să facă totul,pentru a-și salva ființa fizică.

S'a aflat dela ajutoarele lui Bogdanovici,(intimii lui),că până la arestarea sa,el nu se înțelegea cu tatăl său,privind concepția politică și,deseori,mama era aceea care intervenea,încercând să-i împace.

Se pune întrebarea logică,dece Bogdanovici a luat o condamnare atât mare,dacă aceptase să înceapă reeducarea. După cele descoperite în demascările dela Pitești,mărturisite de cei care au fost cu ei,Bogdanovici apărea sub cu totul o altă postură,decât inițiatorul reeducării dela Suceava. După Bogdanovici,reeducarea trebuia să fie un act voit și liber consimțit, nicidecum obținută sub constrângere și violență. Dacă ar fi admis violența,s'ar fi reabilitat și nu ar fi fost ucis. Cititorii îmi vor pardona,că anticipez,dar ceeace mărturisesc este strâns legat de începutul reeducării dela Suceava și deci,de cazul Bogdanovici.

Bogdanovici a fost șeful Universității din Iași,cuprinnzând Facultățile:Drept,Litere și Filosofie,Științele (Matematică,Fizică și Geografia). Medicina,Farmacia și Politehnica erau aparte. Șeful Corpului Studențesc Legionar a fost Ion Simionescu,student la Drept.

Autorul cărții, printr'o întâmplare neobișnuită, îl întâlnește pe Bogdanovici și își dă seama la ce torturi îngrozitoare a fost supus, dar n'au putut vorbi unul cu altul pentrucă erau însoțiți de gardieni.

Privirile noastre nu se puteau despărți. Această comuniune metafizică a întrerupt-o gardienii,care ne-au îndemnat într'un glas:"Hai!"

După două zile,Bogdanovici a murit,ucis picătură cu picătură,timp de un an și patru luni,de Țurcanu,Popa,Martinus și Livinschi. Nu cred că a fost altul mai chinuit și torturat în Pitești,ca Bogdanovici.Nu vreau să-l apar pe Bogdanovici,Doamne ferește! dar îmi pun întrebarea,cine a suferit atât,ca Bogdanovici? Cine a adunat în ochii lui atâta suferință umană? Ce am simțit și văzut,cu ochii mei,îmi dă tăria să cred,că Bogdanovici nu a fost un informator și nici un criminal. El nu era în stare să omoare. In concepția lui,Bogdanovici nu avea loc ideea de violență,el era un nonviolent.

Țurcanu a făcut parte din F.d.C.,numai în 1940-1941. După Ianuarie,nu mai activează în Mișcarea Legionară din clandestinatate.

Ștefan Caciuc a fost coleg de clasă,la liceul din Câmpulung Moldovenesc și mai apoi,coleg la Facultatea de Drept,din Iași,cu Țurcanu. In 1940,Țurcanu avea numai 14 ani. Bogdanovici nu a fost coleg cu Țurcanu,el fiind din Soroca (Basarabia),deci,n'a fost la Câmpulung. Convorbirea la Iași cu Țurcanu n'a avut-o Bogdanovici,ci Ștefan Caciuc. Acesta l-a declarat,la anchetă,pe Țurcanu și nicidecum Bogdanovici. Țurcanu știa de activitatea legionară dela liceul din Câmpulung Moldovenesc,până în 1944. După 1944 Țurcanu a terminat liceul și s'a înscris la Facultatea de Drept din Iași,fiind coleg cu Ștefan Caciuc. Era căsătorit și nu frecventa cursurile,prezența la ele ne fiind obligatorie și se prezenta doar la examene.

In 1946,cu ocazia unor examene,Caciuc s'a întâlnit cu Țurcanu și a avut o conversație cu acesta. Caciuc povestește,cum s'a întâlnit cu Țurcanu și cum au avut o discuție ,ca între prieteni și colegi. La întrebarea,dece nu vine la cursuri,Țurcanu i-a răspuns că era căsătorit și că se ocupă de alte treburi. Intrebat,din nou,care este atitudinea lui politică și dacă mai avea vreo legătură cu legionarii. Răspunsul lui Țurcanu a fost net,că el nu vrea să mai aibă nici un fel de relație cu legionarii și că nu-l mai interesa această problemă. "Ce faceți voi,vă privește,eu sunt comunist! Sunt prieten cu frații lui Emil Bodnăraș și aceștia mă susțin și mă ajută , prin fratele lor,ca să fac carieră în diplomație și,deci,este ultima dată când mai vorbesc și mă întâlnesc cu tine",transmite Caciuc.N'aprecizat,însă,dacă i-a spus sau nu,lui Țurcanu,că el a început activitatea legionară,în cadrul C.S.L. Iași.

Din aceste discuții cu Țurcanu,reesea clar,că Țurcanu era comunist (poate chiar înainte de 1944),prin relațiile lui cu Frații Bodnăraș.

Un lucru rămâne limpede,că la ora când Caciuc a discutat cu Țurcanu,acesta era comunist convins,mai ales,că avea promisiuni de a face carieră politică. Am aflat acestea,din gura lui Țurcanu,pentrucă,în toamna lui 1948,când a fost arestat,era pregătit de Ana Pauker,care era Ministru de Externe,și care voia să-l trimită Ambasador în Jugoslavia.

Continuare în numărul viitor

REÎNNOIȚI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

NOTE ȘI COMENTARII

"FOAMETE DISPERARE ȘOMAJ"

Muncitorii au ieșit din nou în stradă manifestând pentru un trai mai omenesc, cerând demisia Primului ministru Nicolae Văcăroiu, purtând pancarte pe care se puteau citi lozinci ca cea mai de sus: "Foamete-Disperare-Șomaj" sau "Guvernare-Minciună-Corupție", "Salariul minim-Salariul groazei", "Căldura-articol de lux" etc., etc. Cu toate că timpul a fost nefavorabil - un ger cumplit, totuși s'au strâns cam la 35.000 de muncitori bucureșteni din Federația Sindicatelor din Construcții. Atât presa din țară cât și ziarele din străinătate au raportat acest eveniment, iar ziarul "International Herald Tribune" editat în Franța, la Paris, a publicat pe prima lui pagină o fotografie a mulțimilor ce au inundat străzile Capitalei.

Zadarnic urlă "ăla" din Cotroceni, că imaginea României peste hotare este de proastă calitate, dând vina - mai întâi de toate - pe Opoziție și în al doilea rând pe acei Români care nu-l văd cu ochi buni pe tovărășia sa. Nu-l văd cu ochi buni pentrucă a dovedit, cu vârf și îndesat, că, pe cuvântul lui nu poți da nici măcar o ceapă degerată, fiindcă a minți și minte de îngheață Dâmbovița. Dar, nu-l văd cu ochi buni mai ales pentru faptul că, deși în șa de patru ani de zile, n'a realizat nimic constructiv spre binele poporului. Foamea și frigul la care a adus România în acești ani, împreună cu primul său ministru pe care l-a găsit pe undeva pe la coada vacii, un om incapabil de a face altceva decât să vândă flota maritimă a României și ce o mai găsi dumnealui, vor fi desigur piatra de moară care-i va scufunda pe amândoi. Și pe urmă, unde să mai pui, așa zisa "Lege a presei" prin care cei doi au reintrodus în țară "cenzura" prin poarta din dos. Adică prin senatorii Valer Suian (PUNR) și Ion Predescu (PD) pe care ziarul "Evenimentul zilei" îi considera drept "groparii presei libere". Ceea ce l-a indignat până și pe senatorul Adrian Păunescu, cel cu ode pentru împușcați, care a declarat: "Este o eroare de care eu mă despart". Odată ce a primit "clauza" și a intrat în Consiliul European, Ion Iliescu s'a grăbit să-și dea arama pe față: anume, că nu s'a schimbat și că a rămas credincios comunismului.

Dar, ne-am cam întins, căci nu de asta voiam să vorbim în acest articol, ci de IARNA care s'a abătut asupra țării, aruncând Românii în disperare și despre FOAMETEA și ȘOMAJUL care fac ravagii.

Situația reală și dramatică poate fi ușor desprinsă din presa și scrisorile primite recent din România. Astfel, în ziarul "Timișoara" (Nr.225) putem citi că: "O zăpadă timpurie și consistentă s'a așternut ca sarea peste rănile Românului. Năucit de sarabanda prețurilor, jefuit la tot pasul de statul-tâlhar, dar, mai ales copleșit de lipsa unei perspective, Românul se consumă într'o chinuitoare și zadarnică vânătoare de lei... Majoritatea populației, la o săptămână după leafă rămâne fără bani..." (Semnează George Șerban). Doamna Liana Cojocaru scrie următoarele: "Zăpada și viscolul din ultimele zile au paralizat în parte transportul bucureștean. Nu există motorină pentru utilajele de curățire și deszăpezire. Haite de câini vagabonzi hărțuiesc trecătorii, gunoaiele strânse grămezi sunt acoperite de zăpadă, frigul face victime zilnic. La minus 12 grade, multe apartamente nu au căldură..." Cu litere de o șchioapă, pe frontispiciul primei pagini, săptămânalul "Flagrant" (Nr.47) se întreabă: "Vom muri de foame ca să nu murim de frig? Iarna - veșnicul coșmar al Românului, pare să ne conducă la această concluzie: ca să plătim căldura din apartamente, va trebui să renunțăm la mâncare!" Domnul Ion Modoia pune însă punctul pe i, când în cel mai mare și mai răspândit ziar, "România Liberă" scrie, printre altele, că: "... elevii de astăzi ai acestei școli, (Liceul General Drăgălina din Oravița) îndură foamea poate ca niciodată în cei 120 de ani" (de existență a liceului). Titlul acestui zguduitor articol este, credem, dela sine grăitor: "Foametea / Elevi la "cantina sărăcilor".

Trist dar adevărat, însă aceasta este situația pe care trebue s'o privim în față.

Iată însă și acest fragment dintr'o scrisoare a unuia dintre cei mai fericiți locuitori ai României peste capul căruia nu au trecut, până acum, neajunsurile:

"La noi a început o iarnă grea. Chiar azi, la televizor s'au anunțat viscole și zăpadă. Eu, până azi n'am de ce mă plânge, căci am avut căldură și apă caldă toată ziua. Nu știu ce va fi pe viitor. Cei ce sunt la termoficare o duc foarte prost, n'au căldură, n'au apă caldă și nici apă rece. Mâncare se poate găsi de toate dacă ai bani. Mie mi-a ridicat pensia la 56.000 de lei dar se pare că peste 20.000 de lei ne va costa căldura, apa și întreținerea blocului. Plus telefon, lumină, abonament radio-televizor etc. PENTRU MÂNCARE NE RĂMÂN PUȚINI BANI"...

Așa-i când la cârmă se află o ceată de... săraci cu duhul!

Nicolae NOVAC